ספר

חבל נביאים

הלא הם ארבעה מטיבי לכת קדושים אשר בארץ המה מלאכי אלקים עולים.

א) נעים זמירות ישראל אשר חיבר הגאון הקדוש המקובל האלהי מוה' ישראל סרוק זלה"ה אשר רדה מגוית האר"י זלה"ה. והוא פירוש נחמד על פי סוד על שלשה שירים של שבת שעשה רבו האר"י ז"ל:

ב) עניני שבת להגאון האלהי המקובל הנורא הקדוש בעשרה קדושות מרן מנחם עזריה מפאנו זלה"ה בעל עשרה מאמרות, תלמידו של הקדוש האלקי מוה' ישראל סרוק ז"ל:

ג) מאמר המלואים והוא תשלום עשרה מאמרותיו הטהורות של מרן הגאון הקדוש הרמ"ע ז"ל אשר היה עד הנה ספון וגנוז והיה יקר המציאות ולא היה בנמצא כלל:

ד) מובחר שבאבות והוא פירוש נחמד על מסכת אבות על דרך הסוד מהרב האלקי קודש הקדשים רבינו יצחק לוריא זי"ע (האר"י) זלה"ה אשר לא הי' שביח כלל וכלל • וכולם בדרך נקל מאוד גם לכל איש אשר יש לו ידיעה מועטת בחכמת האמת.

ונוסף על כל אלה הדפסנו הס' מנחת יעקב והוא פירוש עתיק יומין נחמד ונעים על השירים הנ"ל נדפס כעת בשלימות אשר כמעט לא היה עוד כמוהו בדפוס:

והנה אף כי הספר נעים זמירות ישראל כבר יצא לאור בדפוס, אולם כל אשר לו עינים לראות ולב מבין יראה ויבין ההבדל וההפרש הגדול שבין הישנים אשר כבר נדפסו לבין החדשים האלה אשר הוצאתים עתה לאור בעז"ה כי הישנים כולם עלו בהם קמשוני הטעות וחרולי השגיאות אין ספורות למו. אשר הקורא בהם הוא עובר ח"ו על איסור של אל תשכן באהליך עולה, ובפרט בספרי קודש ספרי קבלה הוא ממש סכנה בנפשות ח"ו. לא כן עתה אשר הקרה ה' לידי כתב יד קודש של הרב האלקי הקדוש המפורסם מוה' שבתי ז"ל מראשקוב הנודע בכל העולם בהסידור שלו אשר ינק מים על ידי הקדוש האלקי רבן של ישראל הבעש"ט זי"ע. ומכתי"ק הזה נעתק ונדפס הכל אות באות והוגה ומדויק בתכלית מנופה בשלש עשרה נפה וכל הקורא ולומד בהם ימצא נחת, כן הלקוטים יקרים השייכים לעניגא דשבתא ועוד דברים נחמדים המלוקטים מכת"י קודש של מרן הרמ"ע מפאנו כולם נעתקו אות באות מכתי"ק של הרה"ק ר' שבתי מראשקוב הנ"ל:

הוצאתים עתה לאור בחמלת ה' עלי וזכות אבותי עמדה לי להביאם לבית הדפוס בהגהה מדויקת. ובנייר טוב ויפה בתכלית ובהשגחה נפלאה עפ"י עזר והשתדלות כבוד הרב ר' אהרן וואלדען נ"י מוואַרשא על טוב יזכר שמו לברכה. אני המוציא לאור חיים בא"א המנוח מוה' יחיאל שמואל זללה"ה מאראז מוויטעפסק.

ווארשא

בדפוס הרבני הנגיד מוה' נתן שריפטגיססער נ"י

שנת מתנבאים במחנה לפ"ג

АСКИНЫ СУДУСОВЪ съ ХЕВЕЛЪ НЕВИИМЪ
Варшава 1882.

Дозволено Цензурою
Варшава 7 Октября 1882 г.

Въ Типографіи Н. Шрифтгисера Налевки № 13

פירוש על השירים שעשה האר"י זלה"ה

מהגאון הקדוש האלקי מוה' ישראל סרוק.

סדר התיקון של הקדוש האר"י ז"ל אשר חבר. ובא לפרש השירים הללו צריך להבין הסבה שעשה הרב ז"ל אלו השירים ומה תועלת יגיע להאומר אותם ומה תועלת יגיע לנשמת עצמו. לכך צריך אתה לדעת שכמו שהיורדים למרכבה צריכין לומר שירה. ומכח אותן השירים נפתחין להם שערי המרכבה והם נכנסין להיכלותיה. והמלאכים הממונים על כל שער ושער ופתחי היכלות מראים אל היורדים למרכבה המלאכים והחותמות שצריך לכל מלאך ובכח השירים שהם אומרים נפתחים להם השערים וגם להיורדין עצמן ניתוסף להם כח בשירותם שאמרו ויהיה להם כח ללכת עד שיעלו שאם לא היו אומרים שירה לא היו יכולין ללכת כי בעודם משוררים מהלכין ושמש בגבעון דום יוכיח שאם לא היה משתקן יהושע לא היה יכול להעמידן. נמצא שבכח השירה הוא מהלך בכל יום ממזרח למערב. וגם בריש פרקי היכלות לר' ישמעאל וז"ל מה הם אלו השירים שהיו אומרים יורדי המרכבה או מיורדי וכו' ע"ש. הרי לך בפירוש שהשירה נותנת כח לכל דבר רוחני או גרם השמיימי להלוך. וא"כ גם היודעים החכמה זאת הם יודעים לכוין עליית שבת ותיקוניה עם תקוני נשמתו ונשמתו תרד ר"ל כמו ירד לעומקו של הלכה כלומר תעלה ותכנס בהיכלו הראוי לו כפי כוונתו במקרא ובטבילה ובמנחה לכן תיקן הרב וסידר לומר אלו השירים והזמירות כדי שיתקנו בהם כל העולמות ויכנסו אלו בתוך אלו ויכנס עמהם גם נשמתו עם ניצוצי נשמות ישראל בפתחי היכלות שלה שהם בעולם הבריאה ואחר כך כשיכללו כל העולמות יוכללו ג"כ ניצוצי נשמות המתכוין ויבא לו שפע גדול והארה גדולה אל נשמתו וידע עתידות ותאיר נשמתו הארה גדולה ויבא לו תוספות נשמה יתירה שהיא יותר מעולה מנפש ורוח: ונבא עתה לבאר השירים וזהו לשונם.

פי' הר"י סרוק | **שירי קודש** | מנחת יעקב

אזמר בשבחין למיעל גו פתחין דבחקל תפוחין דאינון קדישין:

פירוש שקודם שיעלו העולמות להכלל בעולם הבריאה צריך לזמר הקליפות הנדבקי' עם הקליפה נגה להשליך אותם בנוק' דתה"ר בשלהובא דאשא היוצאת מרגלי מטטרו"ן הנרמז ברחיצת ידיה ורגליה בחמין. ער"ש וזה נעשה ע"י עסקי שבת והטורח שמטריח עצמו בשבילו וע"י טבילה ומנחה. עכשיו כשאדם רוצה לעלות הוא עצמו כלומר ניצוץ נשמתו לעלות כדפי' כדי שלא יהיה מעיק צריך לזמר המעיקים שהם הס"א. וז"ש אזמר בשבחין כלומר הנני אזמר וכורת המעיקים שהם הס"א בשבחין שאנו משבחים שהם השירים הללו שאנו מסדרין התקונים העליונים כדי לחברא קוב"ה בדחילו ורחימו. כידוע כבר ידעת שבת הוא בתבונה ומלאת ע"י השבת שעוסק בשבת העליון שהוא תבונה שתיבת שבת עולה

אזמר לשון כריתה וקצירה כמ"ש וכרמך לא תזמור. ולזמר עריצים. ור"ל בשבחות הללו יהיו נכרתין כל המקטריגים המעכבים הברכות: למיעל גו פתחין. ר"ל שזו השבחין יהיו מעוררין שיפתחו השערים למעלה ואיזהו שערים יפתחו: דבחקל תפוחין. פירוש זה שערי השכינה וזה נקראת חקל תפוחין כמ"ש ראה ריח בני כריח השדה ודרשו רז"ל שנתן בו ריח טוב מגן עדן של שדה תפוחין: דאינון קדישין. פירוש אותם שערים אשר הם קדושים. על דרך שערי בינה ולא פתחים ממש:

עולה י"ש שהוא קנ"ה חכמה קנ"ה בינה ושניהן יחד גימ' י"ש ושרשם משם א"ל של ס"ג שהוא ג' יודי"ן ואל"ף גי' א"ל שהוא משם ס"ג שהוא כלול מן י' עולה י"ש והוא ג"כ מבינה והשבת שלה שהוא התעוררת ד' ע"ב שלה כמו שידעת שהם ע"ב. וס"ג עם י' אותיותיו. ומ"ה עם שרשו השם פשוט. והשם פשוט כפול משולש מרובע כמ"מ שעולה ע"ב. ועם שם אהי"ה שהוא שורש שלה עם כולל שלה שהוא כללות כל הפרצוף אמא שעולה כמנין שב"ח וד"פ ע"ב עולין רפ"ח ואהי"ה עם כולל עולה י"ש או שב"ת. א"כ בשבת הזה אנו מזמרים המעיקים והקליפות ואפי' הסוספיתא דכספא שהוא הגל של קליפת נגה כדי למיעל לגו פתחין שלה כנ"ל והיינו דקאמר ג"ו פתחי"ן. וכדי שלא תטעה לחשוב שאלו הפתחין הם הם פתחי המדורים שבעולם היצירה לכך אמר דבחקל תפוחין שהם פתחי עולם הבריאה ממש שהם היכלות וגם נפתחין תוך ההיכלות פתחי מלכות עצמה כלומר נה"י שלה שבאצי' לתוך אלו ההיכלות שבבריאה והם פתחי ה' אחרונה של השם והיינו דקאמר דאינון קדישין כלומר שאלו הפתחים של ההיכלות פתחי מלכות לה' נפתחין שנפתחין שהבתוכה הפתחים של נה"י שלה שבעולם אצי' שהם בתי גוואי נק' קדישין ובתוכה ה' והם סוד ה' אחרונה של שם. והיינו דקאמר בספרא דצניעותא ווי למאן דגלי פת"ח ה"א פת"ח ה"א כמ"ש בע"ח והשכינה נק' בעת התחברותה עם ז"א כלומר פב"פ חקל תפוחין קדישין בג' בחי' של נה"י דז"א שהכנסי' במצר זה היא בחי' ה' של ווי"ן שהם ו' ווי"ן שהם נה"י דז"א אז נק' חקל ובנה"י דחג"ת נק' תפוחין ובחג"ת של חג"ת נק' קדישין ואות ה' בנה"י ג' ווי"ן ובנה"י דחג"ת ה' של ד' על ד' ובחג"ת דחג"ת ה' של ד' על י'. והרשעים שעושים מלאכה בשבת ח"ו ומזלזלין בה גורמין שיתכנה הקליפה מפתחי הה' והיא דוחקת עצמה ומרחקת זויה ואז היא בבחי' י' כדאי' בזוהר שיר השירים כד איהי בנקודת י' אמרה אל תראוני שאני שחרחורת דלית לה נהורא משמשא והיינו ששזפתני השמש כלומר אז מסתתר ז"א פניו ממנה והעולם כולו בצער אבל מי שמכבד השבת ומכוין כראוי אז אמר ז"א פתחי לי אחותי וכו'. גם אמר הרב ז"ל דאתקריא חקל מצד יסוד ותפוחין מצד נה"י שלו וקדישין חוזר על כל הנה"י שלו הם מקודשין מצד נה"י דאבא המלובש בתוך נה"י דאמא הנכנסין עד לתוך נה"י דז"א והיינו דקאמר דבחקל תפוחין דאינון קדישין. וצריכין אנו להבין שגם השכינה בבחי' נה"י של נה"י שלו נק' חקל ובחג"ת דנה"י שלו נק' תפוחין ובחב"ד של נה"י שלו נק' קדישין. והטעם כשנמשך אליה הארת חב"ד אז היא קדישא הן מצידו הן מצד מוחין שלו שהרי הם מגיעין עדיה ובהארת פני נה"י שלו בחג"ת שהם הם ג' גוונין דתפוחין כנזכר בזוהר שיר השירים ע"פ רפדוני בתפוחים שהם אבהן והם גוון חוור אודם ירוק שבאים לה מהחסדים שיוצאין מיסוד אמא בגלוי מפני שהוא קצר ומאירין בתוך ז"א ויורדין ומתערבין עם הארת יסוד אבא שמגיע עד יסוד ז"א ואז מאירין ג' אהי"ה של אמא במלוי יודי"ן שעולים תפ"ג ועם י"ב אותיות של ג' אהיה פשוטי' שעולה תפו"ח עם כולל והם מעורבים יחד כולם עם ע"ב דאבא עם קס"א דאמא שעולין רל"ג ועם השורשן שהוא כ"ו וכ"א עולין ר"פ וה' ההויו"ת של הס"ח שבתוך ז"א שעולין ק"ל הרי הכל עולה קוד"ש שהם ת"י נימין ודי בזה עתה. ובבחי' נה"י דנה"י שלו נק' חק"ל שהוא בחי' הוי"ה אדנ"י עם ח' אותיותיה שהם בחי' לאה ורחל כלולין בו וה' של לאה צריך להיות בצורת יודי"ן ושל רחל בצורת ווי"ן ה' ראשונה של שם צורתה ד"י כזה ה היא בחי' לאה וה' אחרונה של שם צורתה ד"ו כזה ה היא בחי' רחל ודו"ק. ולא"ל כשהיא פב"פ עם ז"א בכל בחינותיה נק' חקל תפוחין קדישין ואז זה התפוח הוא שם צבאו"ת שכך עולה תפו"ח עם ד' אותיותיו והכולל. ומצ' ביום שבת זוכה לג' צבאות א' של חג"ת ושל נה"י של ז"א שהוא י"י צבאות והב' מנה"י דאמא הנק' שדי צבאות וגואלו שהם נעשים חב"ד לנה"י דז"א והג' מהנה"י של נה"י דז"א שהוא בסוד אלקים צבאות והיינו מלת

צבאות

לנאות שכולל לנאות הרבה והיינו ג"כ אות בלבנה שלו וד"ל . אבל לחג"ת שלו אינה זוכה לעלות נעולם כלומר אינה זוכה להארת חב"ד של חג"ת שלו אינה זוכה בעו"ה שאלו בא לה האדם משם היתה עולה עמו ואינה יורדת אבל בא לה ע"י נה"י שלו :

נזמין לה השתא בפתורא חדתא ובמנרתא טבתא (דנהרא) על רישין:

בכ"י ר"ש [דנהרין]

פי' עתה צריך האדם לומר נזמן מפני שכל דבר שבקדושה הוא עלול שלא יתדבקו בו הקליפות כגון ברכת המזון שמלך הזוהמא ים לקליפה שייכות להדבק כמ"ש זוהר דברים בהאי ינוקא ולזה צריך הזמנה וכן בחלילה שיש בקליפה שייכות להתדבק באותו רוח שהולך ערטילאה בעולם בלי בנים צריך ג"כ הזמנה . ועכשיו שמכח שמחת תענוג שבת באכילה ושתיה ועונג יש לקליפה שייכות להדבק בקדושה אבל אינה יכולין לאיש היודע סוד זה מפני שאדרבה משליכם בנוקבא דתהומא רבא אבל מ"מ הדינין מתעוררין בעת הזאת מפני שהוא עת שמשכת הקדושה מעתיק לז"א ומז"א לנוק' ולהוציא הם לקבל כח ותגבורת אע"פ שהם עתה ממותקים היום בשבת מ"מ הדינין מתעוררי' בעת הזאת והם כמו הנחש הימן שכשיולא חוץ לחורו מזיק אף שבשבת אין להם יכולת לקטרג אבל רולין ליהנות וליקח התגבורת (ס"א ה"ג) בליל זה כדי שכשילא שבת יצאו גבורות ויגרמו כמה רעות ח"ו לעם קדוש למתים אשר כבר מתו עם החיים אשר עודנה חיים לכן בזאת ההזמנה על השולחן שורה השכינה בכח גדול ושפע מעוטר מחסדים של א"א ושל או"א ושל ז"א ואינה מנחת שום דין שיהנה לכן צריך הקפה בתרי מדאני אשא לארום וארוסה שהם זכור ושמור ומתחדש הלבנה שהיא מלכות בכל הרל"ב של ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן וכל קס"א קמ"ג קנ"א שעולים גי' פתור"ה והיינו תרפ"ז והיינו פתורא חדתא ובהזמנה זאת שהזמינה לה היא מהפכת הדין לרחמים וזהו שהלדיקים מהפכים מדה"ד למדה"ר ובזה ג"כ נוספת לנו נשמה חדשה מהיכל רלון דרך היכל עלם השמים כלומר מיסוד א"ק לי"ג תק"ד דא"א ומשם לי"ג תק"ד דז"א (פי' עם ד' שמקבל מא"א כי ז"א אין לו אלא ט' כן פי' הרב) בבריאה ומשם להיכלות שבנה"י דידה ומשם להיכל עלם השמים ומשם נותנת לנו דרך היכל לבנת הספיר ועיין זוהר דקל"ע ושם תראה איך משתלשלין החסדים מחסד עילאה למדת נולר ומתמן לי"ג מדות דז"א ומתמן לנוק' והוא בכח ההזמנה הזאת ניתן לנו נשמה חדשה שמתחדשת לנו באמלעית הנארות המתחדשות לה . ולהיות שחידוש של חדשים זה שאמרנו שבא מא"ק הוא גניז וטמיר מכולא לזה תיקן הרב ז"ל בתפלתו של ג' סעודות יהא רעוא קדם עת"ק דכל עתיקין שזה הוא היסוד דא"ק בערך רישא דעתיקא וקראו קדישא דכל קדישין בערך רישא דאי"ן וקראו טמירא דכל טמירין בערך רדל"א . ואמר אח"כ סתימא דכולא על חוט א"ס הגנוז בתוכו כמ"ש בדרוש א"ק כמלא שיסוד זה מושרש מכל ה' חסדים של כל הה' פרלופים וכשזה הייחוד מתעורר ע"י ההזמנה שלנו משפיע לא"א וא"א מזדווג מיניה וביה כמ"ש בפי' האד"ר והדר"ז ואז יורד השפע לאו"א ומאו"א לזו"כ וכו' והיא מתחדשת לנו ג"כ בשכר הזמנה והתיקונים בנשמה חדשה

נזמין לה השתא . פירוש בעת הכנסת שבת : בפתורא חדתא . פי' בשולחן ערוך בלחם משנה שלא כדרך חול : ובמנרתא טבתא . פי' שיהא נרות דולקות יפה ונקט לשון הכתוב בהטיבו את הנרות : דנהרא על רישין . פירוש על ראש של כל אחד ואחד מישראל כדאיתא בגמרא בהכנסת שבת שני מלאכים מלווים את האדם וכו' ומניחין את ידיהם על ראשו ואומרים יהי רלון שיהיה גם לשבת הבאה וזהו . דנהרא על רישין . שיאירו הברכות הללו על כל ראש א' וא' מישראל :

חדשה מעולה עד מאד אבל מ"מ היא מא"ק נשמת המכוין כלומר משורש מקור נשמתין והדברים עתיקין. ולא"ל להיות כי כל הארות והשפע וחידוש הלבנה ביום השבת הוא ע"י סוד דא"ק לזה צריך הדם שהוא רומז לו בשורש בב' בחי' שמהם יוצא הארת זכור ושמור שהם עצם חו"ג המתהוים מהם למטה בא"א הב' מזלות נוצ"ר ונק"ה וגם זה היסוד מבחי' שורש י"ג ת"ד דא"ק אלא שבא"ק אין רשאי להזכיר זקן כלל לכמה סבות גנוזות אבל הסבה המפורשת באד"ר דקל"ט ואי תימא דיקנא לא אשתכח ולא אמר שלמה אלא לחיו כערוגת הבושם ולא אקרי דיקנא אלא הכי תניא בספרא דצניעותא כל מה דאטמר ואגניז ולא אדכר ולא אתגליא היא מלה הוי עילאה ויקירא מכולא משום דהוא סתום וגנוז כלומר הארת יסוד א"ק אף על גב שהוא בחינת זקן מ"מ לא אדכר ואמר הסבה מפני שהוא מאיר ברישא דל"א וגנוז ביסוד שלו ולא אדכר ברישא דאי"ן אע"ג שהוא חכמה מ"מ היא דוממת ולא מתגלה ברישא דא"א. הרי לפניך שלהבת העלם הגדול לא מזכיר א"כ היודע לכוין כראוי מביא שורש לנשמתו ממקום שורש השרשים שהוא היסוד דא"ק נשמה יתירה לו על ידי תוספת שמקבלת השכינה באמצעית כוונתו וזוכה להארות השכינה על השולחן בהזמנה הזאת שכמו שצריך להזמין כסא לאליהו בברית מילה כמ"ש רשב"י דאי לא אזמין ליה ואמרין דא כסא לאליהו לא צא ומכ"ש השכינה שהוא יותר קדושה בלי ערך לאליהו ועמה הארה גדולה שאין שורה בכל תיקוניה אלא בהזמנת פתורא חדתא כנ"ל. ובמנרתא עבתא היינו השמן הטוב שיורד מזה היסוד שהוא השפע הנמשך ממנו והוא היורד על זקן אהרן ונק' שמן כשנכנס בראש א"א ששם הוא שם בי"ט. (הג"ה נ"ל פי' כי שמ"ן בא"ת ב"ש בי"ט כידוע). בי"ט הוא העולה אהי"ה שהוא שורש א"א שהוא נחלק לג' אותיות להורות על הגניזה והעלם וגם שלא להוציאך חולה הנני אגלה לך טפח ומכסה אלף אלפי אמות. נאל"ד שהשם אהי"ה שהוא שורש של א"א נולד מן **א'** של ס"ג דקביעת' בג"ר (ס"א בבינה) של מל' דא"ק והם נקבע שם ס"ג וממנו יוצאת הארת האל"ף פי' מאהי"ה שבו בדעת של מל' זו ונעשה שם אהיה בד' אותיות כלומר מהאלף נתהוו כל האותיות ה"י של שם אהי"ה ובמקומו בע"ה אפרשנו היטב שאין כאן מקומו. אבל אעירך הארה זו לבד לבאר ולפרש שם בי"ט נאל"ד ששם אהי"ה בד' אותיותיו מורה על ד' מוחין שיורדין למטה מהדעת של מל' א"ק בסוד ד' ומתחברין יחד וילדו ונקבעו בג' ראשין דא"א דהיינו הג' ברישא דל"א וי' ברישא דאי"ן וה' ברישא דא"א ויורדין בדיקנא דא"א וכוללת ב' מזלות החסדי' וגבורות (בכ"י ה"ח וי"ג) נתחברו יחד ב' מזלות ויורדין הטפין על זקן אהרן שהוא סוד הא"א ואי האל"ף נחלק לב' שהם י"ו י"ו לכל חלק תכה ותאמר י"ו פעמים י"ו עולה אהר"ן שהוא יסוד א"א כלומר שמתחבר חלק י"ו של חסדים עם חלק י"ו של גבורות ונעשים אהר"ן שבאותיות אהר"ן יש ב' אותיות א"ה של אהי"ה ושמן זה נק' שמ"ן טו"ב שעולה בי"ת בסוד בחכמה יבנה בית באופן שאומר הפסוק ה' בחכמה יסד ארץ שהיא המנורה זהב כולה ושני זתים עליה בית נאמן בכל תיקוניה ומאיר אור א"א בתוכה. והיינו דקאמר ובמנרתא עבתא וכו' יש כח השמן הטוב שהוא היסוד א"ק הנקרא טוב כנודע וכמו הפסוק' שאנו גורמין להאיר לה מיסוד זה גם היא מאירה על ראשינו בסוד של הראש שיורד על הזקן. ונפרש עכשיו הפסוק כשמן הטוב שהוא זה השמן שאמרנו על הראש של א"א ומשם יורד על הזקן של עתיקא ומשם ג"כ על הזקן דגלגלתא והיינו אהר"ן שנק' א"א ונקט הכתוב ב"פ זקן שעולה שד"י לרמז על יסוד דרישא דל"א שהוא מזל עליון ועל יסוד דכתר של מלכות של א"ק שהוא מזל התחתון ואלו ב' יסודות הם סוד א' שבאמצע שם של צבאות והיינו שאמרז"ל אות הוא שהוא יסוד בצבא שלו שהוא כ"ה. ודע לך כשיורד השפע לז"א נק' זרע אבל מחולק בבחי' יש זרע אברהם אוהבו שהוא זרע דאבא וזרע ישראל וזרע יעקב ודי לך בזה. ולא"ל שיסוד זה כולל י"ג ת"ד דא"א

דא"א וצ' ת"ד דז"א שעולין כ"ב ומשם יוצאין למטה כ"ב אותיות התורה כמ"ש רשב"י באד"ר בשעתא דנהיר דיקנא יקירא דעתיק דעתיקין כלומר האי דיקנא דעתיק' דכל עתיקין בהאי דיקנא דז"א נגדין י"ג מבועין דמשחא עילאה בהאי דיקנא ומשתכחין ביה בז"א כ"ב תקונין ומיניה נגדין כ"ב אתון דאורייתא קדישא הרי לפניך שאמרנו שמהתיקוני' של א"א ושל ז"א שהם כ"ב יוצא כ"ב אותיות התורה הקדושה להיות שהם באים מקדושת יסוד דא"ק וכן תיבת הטוב עולה כ"ב לומר שמהשמן הטוב יוצאין כ"ב אותיות התורה לזה אנו צריכין לכוין היטב כדי שתתן כח לקבל הארה שלה הבא אליה בסוד תוספת הנשמה מצד היסוד הנ"ל לכן צריך לכוין שהוא עצמו בסיס ושולחן לשכינה ונשמתו בסיס להארות בסוד הדיבור שלו שהוא נרמז לחברא ית' יחד בקול של הנגון שהוא רמז לז"א והנגון עצמו רומז לתוספת שקיבלה השכינה מהיסוד הנ"ל והיא עצמה פתור"ה ומלת פתור"ה עולה אדנ"י מלא שהוא תרע"א ועם י"ה כולל עמה כמ"ש בסוד ז' מרגלאן ושניהם יחד עולה פתור"ה עם כולל והאדם עצמו כוללה וכשאומר פתור"ה יכוין לאדנ"י מלא עם שם י"ה ודי בזה :

ימינא ושמאלא ובינייהו כלה בקישוטין אזלא ומאנין ולבושין :

פי' נא"ל אחר שאמרנו תיקוני כלה כלומר הכנה לתיקונה אנו מעלין אותה בסדור שלחן זה שבח ואמר שבח זה ימינא וכו' הכוונה שאחר שאמרנו מקודם במלת דנהרא על רישין כי היא עלתה להיות נקודה בראש הבריאה ועקביו שרוצה לעלות למעלה לנה"י דאצי' שנק' ימין כמ"ש בדרום שבירת הכלים שהוא פיזור אותיות השמות ועולם אצילות מושל בו שם ע"ב שהוא כולל הג' פרצופים של או"א ומוכלל עם יה"ו של מ"ה שהוא פרצוף ז"א שעולה ע"ל כזה יו"ד ה"א וא"ו וב' שמות יחד ע"ב ע"ל עולים ימינ"א. ושמאלא היינו עולם יצירה סוד מלבוש גי' חשמ"ל שמלת חשמ"ל עולה מלבו"ש שהוא שם כדי להגן על עולם יצירה לבל ימשלו בו הקליפות וכן עולה ושמאל"א שהם עולם הבריאה שהיא הכלה הכלולה מכל הג' עולמות אלא שבעולם עשי' היא מכוסה ממלבוש עולם יצירה כדי למתק ולהשקיט דיניו ולזה לא אמר כי אם ברמז דהיינו הכלה שהיא השמ' דמקננא בעשייה ומושכת עמה הארה עם העולם עצמו של עשייה ושם שוק ומתמתק דיני' ואיך היא זאת העולין נא"ל שמצד קו ימין שהוא ע"ב של אבא עם כ"ח אותיות מלוי דמלוי שעולין ימין . ושמאל היא נ"ד ממלוי ס"ג שבאמא כלול מי' לאתתקפא לכלה כדי שתהי' יכולה לעלות למעלה בעולם אצילות ואלו ההארות באים ויורדים למטה למקומה מעולם לעולם מדרגה אחר מדרגה כיצד שם ע"ב שהוא באצי' יורד עד למטה להעלות ולתת לה יד הגדולה להעלותה ושם ס"ג והוא בעולם הבריאה שולח לו ג"כ הוא המלוי שלו שהוא ל"ז כלול מי' שהוא ש"ע ובה ג"כ ש"ע נסורין דעתיקא וצריך ש"ע ש"ע כדי להכריע הקליפות שלא יהיו

ימינא ושמאלא. כי השבת היא כמרכז בתוך עיגול ושלשה ימים מהשבוע דהיינו יום ד' ה' ו' נחשב לפני שבת ונקראים קמי שבתא ונקראים ימיני ויום א' ב' ג' נקראים אחורי שבתא ועי"כ נקראים שמאלא ושבת שנקראת כלה באמצע וזהו ובינייהו כלה : בקישוטין אזלא. פי' ידוע שכל קשוטי כלה הוא כ"ד כמנין ויביאה אל האדם כמ"ש רז"ל מלמד שקישט הקב"ה לחוה בכ"ד קישוטין ויביאה אל האדם כך כל העתים מששת ימים שהם כ"ד עתים כל עת ו' שעות יונק מן שעה אחת של שבת. וזהו בקישוטין אזלא ומאנין ולבושין. שהם כ"ד עתים הנ"ל כקישוטין לכל ימי השבוע :

מעיקין

מעיקין לנערה ויוציאה מהם והיינו דאמר קרא ופעמ"ע יונק על חור פתן כלומר ופ"ע זה של מלוי ס"ג יונק מפ"ע והורין עלאין על הבת החור שיש ג"כ בילירה דוגמת ז"א א"כ היינו ימינא ושמאלא וביניהו כלה ובאמצעית שניהם נעשה הכלה כלולת יופי ואין שום דין וקליפה יש יכולת להזיק ממנה ולא לגרום רעה ח"ו על בניה ואחר שאלו הושיטו לה מסביבותיה שהם במנוחה ונקראת כלה ולריכין אנו לקבעה בכ"ד מיני קישוטין כמ"ש רשב"י שהם כמנין ויביא"ה והם נגד כ"ד לרופים אדני ואלו הקישוטין הם שהאירו בה ה"א שהם ה' הויות וכשהאירו בה נתנקדו כזה קמ"ץ סג"ל חול"ם פת"ח (ה"א קמ"ץ סג"ל סג"ל פת"ח חול"ם) הקמ"ץ מהארת א"א וסג"ל הם מחסדים שבא"א למתקה וחול"ם הוא ז"א המזומן לזווג ופת"ח הוא מהארת אבא שבתוך אמא שירד למטה כמו שפי' והאיר בה לכן הניקוד שלה פת"ח והניקודים עולה ש"י פי' הקמ"ץ עולה י"ו והסג"ל עולה ל' שהוא מ"ו וחול"ם י' הרי ל"ו ופתח ו' הם מ"ב וה"פ מ"ב עולה ש"י והה' הויות ק"ל והאותיות ך' והשורש כ"ו עולה הכל מנין קשוטי"ן עם כל כללותיה . ומאנין הוא שם אהי"ה שבא אליה לסייעה בסוד אמא אוספת מנהא לברתא מנהא שהוא זה השם של אהי"ה מילוי היו"ן שעולה קנ"א כמנין מאני"ן . ולבושין הם הארת התלבשות אבא שהוא ע"ב באמא שהוא קס"א וילדו הארת ע"ב של אבא שהוא הם ע"ב עד סוף ז"א אמא שהם שם קמ"ג ועם הארתן שם אהי"ה שהוא השורש של זאת העליי' עולה עם כולל של"ה כמנין לבושין . והנה כל אותן הג' קשוטין ר"ל מאנין ולבושין וקשוטין עולין אלף כ"ו וג' מיני' והכולל עולה אלף ול"א כמנין הז' מרגלאין תתמ"ט וב' מרגלאין שהם אהי"ה יה"ו קמ"ג וע"ל שעולין ג"כ אלף ל"א שהוא סוד חיבור כל העולמות מקובלים בסוד עפה ברחם עולם הבריאה ואחרי המכוין לזה כי בודאי לא יבא לידי עניות גמלא שהארת עולם אצילות הוא הקישוטין הנוגעים בבשר עצמו ומעגנין אותן הוא סוד עצמות בהארת פנים והארת עולם הבריאה בסוד כלים והארת עולם יצירה הוא סוד מלבו"ש העולה חשמ"ל כמ"ש בדרוש עולם יצירה :

יחבק לה בעלה וביסודא דילה דעביד נייחא לה יהא כתיש כתישין :

יחבק לה בעלה . הוא הקב"ה כשמתייחד עם ישראל באהבה עזה ועי"כ נעשה רלון של כנסת ישראל וזהו דעביד נייחא לה ועי"כ : יהא כתיש כתישין . ר"ל כל המעיקים וכל המקטרגים יהיו נכתשין מלשון כתית למאור :

פי' בעלה נוטריקון ב"א ע"ל ה' פי' יחבק לה בעלה היינו ז"א דאלי' שהוא עתה בבחי' בעלה בא על ה' שבעלה הוא סוד ז"א בסוד ר' אליעזר קב ונקי דהיינו בבחי' יסוד שבו טיפת החסדים שהם עם בחי' ע"ב מאבא ובחי' אהי"ה מאמא וע' הם ע"ם דז"א שהם כולם מאירין העולין כמנין בע"ל דהיינו הק"ב שהוא ר"א שהוא הק"ב של הלכות של ר"א הנק' נקי שהוא מלד החסדים דכתיב עמר נקי ואז הוא בסוד ה' של אהי"ה לקבל הארת בעלה והיינו דקאמר בעלה . וסוד החיבוק הוא בסוד הכוונה שאמרנו שהוא ימיני ואהי"ה שמאלי כד"א שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקני וזה החיבוק הוא מלד החסדים הוא מטה כלפי חסד והיינו דקאמר יחבק לה בעלה . ובאומרו אח"כ וביסודא דילה פי' שמאותו הארה שמתעוררים החסדים וגבורות בתוך יסוד ושם מתמתקים הגבורות ונכנסים לתוכה ממותקים במדרגות ימין והיינו דקאמר וביסודא דילה כלומר שיש ביסוד ז"א ב' בחי' הא' הוא מה שנוגע לז"א והב' מה שנוגע לה ונק' על שמה והיינו דקאמר וביסודא דילה דהיינו יסוד דז"א שהוא חלק ב' דילה שהיא שלה . ואמר דעביד נייחא לה כתן נעם מה לורך היסוד זה לזה והוא

שבהתמתקת

שבהתמתקת ה' גבורות בתוכו ואח"כ כשהם מגיעין אליה הם באים מבוררים והקליפות אין להם אחיזה כלל ליהנות ממנה וז"ש נייחא לה כמו והניח ה' אלהיך מכל אויביך מסביב וישבת בטח. ואמר אח"כ יהא כתיש כתישין כלומר יתפלל לקב"ה שיסוד זה יתן שפע שלה בתוך יסוד שלה באופן שיתבשמו ה' גבורות הבלתי ממותקים. ומ"ש כתיש חד כתישין ב"פ הרי תלת כתישין בגוה כנגד שבירת כח הגבורות :

צווחין אף עקתין בטילין ושביתין ברם אנפין חדתין ורוחין עם נפשין :

כבר ידעת ענין צווחין הוא הסט"א של עשו שהוא כולל מדת שור והפסוק יוכיח שאומר צווחה על היין שהוא היי"ן של עשו שהוא ז"א דסט"א וצווחה עולה ק"ע ויי"ן אלו היי"ן שריה של קליפה וה"פ ק"ע מפני שהוא ה"ג לכך מנה ה"פ ק"ע שעולה ה' מאות ומ"ש תוליא מהם ע"ל שהוא יה"ו במלוי אלפין שמקננין ביצירה ובאותו ההארה שהוא ממתיק ל"ע של הקליפות ולא ישאיר בקליפה כי אם תק"ו כמנין שו"ר.

צווחין אף עקתין. כי ידוע שכוכב מאדים שולט בתחילת ליל שבת וע"י כך הסטרא אחרא בתוקפא ואנו מזמינים הקדושה ועי"כ נתבטל המקטריגים כי כשזה קם זה נופל ולכן צווחין אף עקתין בטילין ושביתין: ברם אנפין חדתין. פירוש רק נראה לעינים שביום שבת נשתנה צורות בני אדם ע"י נשמה יתירה וגם רוח עם נפש היה ג"כ נתרבה וזהו רוחין עם נפשין :

וכבר ידעת שישראל שהוא ז"א שמקננין בג"ר (ה"א שנמתקין בג"ר) היינו בחסד דיצירה וישראל עולה תקמ"א ועם ה' אותיות תקמ"ו ומפני שמדה טובה מרובה ממדת פורעניות שבקליפה הם תקמ"ה כנ"ל שה"פ ק"ע עולה תקמ"ה. ובקדושה הם תקמ"ו אותיות מהו"ק לזה א' יותר ונכנס בליל שבת שאפילו מאותן התקמ"ה שלהם נמתק ל"ע אבל תק"ו שהם כמנין שו"ר הוא בלתי מתוק אבל אע"פ שהוא בלי מיתוק מ"מ הוא בטל (פי' היינו כאילו בטל) וכל זה בשבת לבד כלומר שביום השבת לבד הוא שובת והיינו בטילין ושביתין. ומ"ש אף עקתין על ישמעאל קאי שהוא הקליפה של ימין שהוא מסגר שהיתה צרה לשרה ותרגום צרה עקתא ועקת"א דא עולה כמנין ה"ג כפולות ב"פ מנצפ"ך עם י' אותיות והא' המיותר הוא הנילון של חויא הכתוב בספרא דצניעותא חויא הנכנס בתוך הגבורות בסוד תנין לי יאורי כאשר ידעת בפי' ה"ד ולזה הקליפה של ימין יותר קשה מהשמאל שהיא מכופלת ע"ד שארז"ל תחת אדום ולא תחת ישמעאל. וא"ת זה הדבר נראה להיפך דאדרבה הקליפה ימין תהי' יותר ממותק מהשמאל. ב' תשובות בדבר א' שהקליפה של ימין כשהיא ימין בימין הוא עושה רושם יותר מהקליפה של שמאל בשמאל ואע"פ שהיא בשמאל דהיינו שמאל של ימין מ"מ עושה רושם גדול במקומה. והב' שישראל הם נגד ימין לעולם שכן כתיב מוליך לימין משה זרוע תפארתו דהיינו ז"א דנוטה כלפי חסד וכן אברהם דכתיב הלוך ונסוע הנגבה והואיל וישראל בימין הקליפות נדבקים ונאחזין שם ביותר כמ"ש יפול מצדך אלף ע"י השבונה ואויב נק' ישמעאל ושלא נק' כן עשו ועיין בחיי פרשת וירא שדרש שימין הם הקליפות כפולים ומכופלים והוא הקליפה של ישמעאל ואפילו במופת תראה שהשנאה ששונאים הישמעאלים את ישראל הוא דבר שלא יסופר כמו שנודע במצרים דבר זה. וכמו שראיתי באמת בגזירות קשות שהיו במלכות של ישמעאלים דהיינו הקדרים וה' הטיב לנו שהמליכם עם אדום מחוברים יחד כדי שלא יהיו כ"כ שונאים לנו. ואמר אח"כ ברם אנפין חדתין כלומר לא די שנתבטלו הקליפות אלא ברם גם אנפין חדתין כלומר דאנפין ג"כ מתחדשין דהיינו בסוד תוספת של

יסוד

יסוד א"ק שאמרנו שאותו התוספת נמשך לאו"א ולזו"נ מתחדשין דהיינו החסד שלהם שהוא סוד פנים ומתוך נה"י נמשך השפע בהם עצמם על הקליפות שלהם שבבחי' חג"ת הוא מבחי' רוח . ומבחי' נה"י שלהם הוא בחי' נפש והיינו דקאמר אנפין חדתין בערך הנשמה שהיא של זו"נ בחב"ד שלהם ובחי' רוח שהוא בחג"ת שלהם ובחי' נפש שהוא בנה"י שלהם . והנשמה יתירה של תוספת שבת הוא לרוב העולם מבחי' נפש היינו מסוד נה"י או דז"א או דנוק' כל אחד כפי הראוי לו ולזה אמר אנפין חדתין דהיינו על מחצדי חקלא שהם הלומדים בחכמה זו כפי כוונתן מתחדשין כמותן אנפין חדתין שהם בחי' נשמה מחב"ד של נה"י שלהם של זו"נ ומשם באין לראוים נשמה יתירה ולבינונים נמשך רוח להם מצד חג"ת של נה"י שלהם ולשאר העם נשאר להם נפש מנה"י של נה"י שלהם נמצא שכל הג' מדרגות שישראל יורשים בשבת כולם בחי' נפש זו"ן והיינו דקאמר קרא וינפש ואחז"ל בפ"ח דברכות על ההבדלה שצריך בשמים מפני הנפש יתירה ומביא ראיה מוינפש שאמרנו כלומר שבת נגמר וינפש שהוא נפש היתירה זו שהלכה במ"ש . ומ"ש רשב"י פ' בראשית ובפ' יתרו ובפ' פנחס ישראל קדישין דאית להוי תוספת נשמה בשבת היינו כוונתו ג"כ על הנפש שאמרנו ולא פליגי בגמרא דידן על הרשב"י הנ"ל :

הדו סגי ייתי ועל חדא
תרתי נהורא לה
ימטי וברכאן דנפישין :

חדו סגי ייתי . כי צריך להשליך היגון והאנחה ביום שבת ואם הוא בשמחה כל ימי השבוע אזי ישמח בשבת כפליים וזהו על חדא תרתי שצריך לשמוח על חד תלת יותר מכל ימי שבוע ואז: נהורא לה ימטי . פירוש לנשמתו יתוסף אור גדול וברכות עד בלי די כמשחז"ל אם מוסיף מוסיפין לו :

פי' כי כבר ידעת כי כל חדוה היא מצד הגבורות שהחדוה היא מתעוררת חום ואותו חום הוא מצד הגבורה ולית חדוה קמי קוב"ה כמו במיתוק הגבורות כשנתמתקו מחמת מעשה והתעוררת התחתונים ומעשה התחתונים צריכין לעלות קודם להיות מ"נ לזו"נ וכל מ"נ הם מצד הגבורות והגבורות נמתקו . וז"ש הרב בבית ב' בשחרית ובאמרת טבא דביה תחדי נפשא וכן במוחש שכשב"ו משמח הוא מתחמם אלא שהוא מתוק על שהוא חמום בחדוה וזה החדוה צריכה לז"א ליקח המוחין הראוין להולדה וצריכין שיהיו ה' גבורות נמתקים מה' חסדים ואז הגבורות כשבאים אליהם הם באים כשהם ממותקים בכל יום . ובכל יום ויום מימי חול אינם נמתקים רק ג' גבורות לבד פחות שליש וב' גבורות וא' שליש אינם נמתקים אבל בשבת הואיל ומקבל ז"א החידוש ה"ח מאבא ואמא והם מא"א דהיינו בתוספת מיסוד דא"ק ואז הוא מקבל הארה כפליים עד שיתמתקו כל הה"ג ואז מגעת עליהם הארה עצומה של אור תוספת שבת . וז"ש הרב בדרך תפלה חדו סגי ייתי שהוא מדבר על ז"א שיבא חדוה מלמעלה בסוד הארת המתוק הזה הרבה כפלים וז"ש ועל חדא תרתי ולקח לשון נקבה שהוא חדא ולא לשון זכר שהוא חד מפני שנוגע העסק הזה למל' שהיא נקבה שיבאו לה גם אותן הב' גבורות שאינן ממותקות שיומתקו והיינו דקאמר ועל חדא תרתי כלומר על חדא שהיא רגילה לקחת אותו המיתוק יבא תרתי כלומר גם המיתוק של ב' גבורות יומתקו נמצא שמלת תרתי חוזר על ב' דברים על חדוה כפליים וגם על הב' גבורות הנ"ל. ואח"כ אמר נהורא לה ימטי כלומר אותו נהורא עילאה דהיינו הארת התוספת שבה שמן ז"א יגיעה אליה וגם ברכאן דנפישין כלומר אותן הז' ברכות שמקבל ז"א בכל ליל שבת שדוגמתן היא התפלה של מעין שבע כל א' מאלה הז' ברכות שמקבל הז"א הם כלולין בסוד י' והם ע' של סוד יי"ן קידוש והם באים אליהם

אליהם מסוד הז' דגלגלתא ועתיקא לז"א אמנם הברכות שאנו מתפללין שהז"א יתנו כולם אליה שבזה ירבה הטובה עלינו אמן :

קריבו שושבינין עבידו
תיקונין לאפשא
זינין ונונין עם רחשין :

פי' עתה אומר אלינו שאנחנו שושביני הכלה נקרבים אליה לעשות תקונין שנה דהיינו לתקן השש מעלות לכסא שלה שהם סוד שש מעלות לכסא דהיינו בעולם הבריאה ואמר לנו שבסוד הזמר שאנו מזמרים ובתקוני כלה שאנו מתקנים בפתורא עם שאר הדברי' שירמז הוא בסמוך הם תקוני כלה וכשנקרבים ישראל אל השולחן כאילו הם מקריבים אל המזבח שהשולחן הוא מזבח והתיקונים

קריבו שושבינין . ידוע שמחוייב כל אחד לטרוח בהכנסת שבת והחשוב חשוב קודם כגון ר' אבא מלח שבוטא ואחד היה מבקע עצים והת"ח נקראו שושבינין וזהו קריבו שושבינין שהשושבינין יקרבו בעצמם : לאפשא זינין . פירוש להרבות מינין ממינים טובים : ונונין . הם דגים גדולים וקטנים : עם רחשין . הם עופות הפורחות ומרחשות :

והקידוש והנטילה הוא קרבן וכאילו הדברים אשר כתבתי בסוד קבלת שבת . ובמקום הזמר שהיו הלוים אומרים בביהמ"ק בשעה שהקריבו הקרבן כמ"ש בעל ברית מנוחה בדרך השלישי בסוד ניקוד שם המפורש שהיה מזכיר כ"ג ביוה"כ ע"ש . ואמר לאפשא זינין כלומר שצריך ג"כ המעשה להרבות גם במיני פירות כדי להשלים הק' ברכות וגם תבשילים נאים וגם נונין שהם דגים ורחשין שהם ג"כ דגים אלא שהם קטנים והרמז הוא שצריך האדם לומר על שולחנו לפחות ג' חידושין של תורה ואם לא יהיה ממש כולו יהא מ"מ פירוש אחד או חידוש אחד שבזה הנשמה יתירה היא מתיישבת בגופו ונונין היינו דגים גדולים שהם רמז ליסוד דא"ק והדגים קטנים רמז ליכוד דא"א וז"ש בזוהר עינא פקיחא בנוני ימא לכן צריך האדם לאכול דגים גדולים וקטנים וצריך למהוי בג' סעודות של שבת והסוד שאותם חידושים שאמרנו שצריך לומר צריכין שיהיו מאנשים גדולים וקטנים היינו חכמים שהם נרמזין לנוני ימא כמ"ש בזוהר במעשה בריה דרב המנונא סבא . ורחשין היינו שצריך ג"כ האדם הזה שהוא קטן לרחוש הדברים בפיו כדי שיעשה רושם למעלה וגם ירחש בלבו שהם הדברים העליונים כמ"ש הרשב"י באדר"ז דרש"ז ר' אלעזר ילעי ור' אבא יכתוב ושאר חברים ירחשון בלבייהו שהם הדברים העליונים והכוונה שצריך האדם לכוין בלב ובזה תקבל הכלה תיקוניה :

למעבד נשמתין ורוחין
חדתין בתרתין ובתלתין
ובתלתא שבשין :

עתה רוצה הרב לתת טעם לכל תקוני הכלה שאם תאמר תיקונים אלו מה תועלת יש בהן חזר ואמר למעבד נשמתין שמכח אלו התיקונים נעשו מ"נ לקוב"ה ושכינתי' ובאו להם מוחין ראוים להולדה ואותה ההולדה שמולידים נשמות הצדיקים וחסידים גם רוחות חדשים לנו מזו"נ דכתיב ורוח חדשה אתן בקרבכם כלומר שבאותו הרוח הנוסף על המכוון מתחדש בהבנתו ובשכלו וישיג יותר

למעבד נשמתין . על ידי שאנחנו מקדשין מלמטה מתרבה בקדושה מלמעלה וכתיב ורוח חדשה אתן בקרבכם וכבודי לאחר לא אתן וזהו תוס' נשמה יתירה וכבוד עולה ל"ב וזהו : בתרתין ובתלתין . היינו ל"ב נתיבות החכמה : ובתלתא שבשין . תרגום של ובגפן שלשה שריגים ובגפן תלתא שבשין . והנה שבשין הוא יין המשומר בענביו יהיה משולש כנגד תורה נביאים וכתובים וכנגד שלשה

שלשה אבות שלא במהרה ינתק :

יותר ממה שרגיל להשיג בכל דבר הן ברוחניות הן בגופני . ואמר אח"כ תדע לך

במה נעשו אלו הנשמות ורוחין חדתין בתרתין ובתלתין שהם הל"ב נתיבות שמתפשטין מאבא לתוך אמא ועוברים בתוך נה"י דאמא ונכנסים בז"א כלולים במוחין שלו מאבא לתוך אמא דהיינו בחכמה שלו אע"פ שהחכמה שלו היו מתפתחין לל"ב אלהים דעובדא דבראשית כמ"ש באדר"ז וז"ל האי חכמה כד נחתית למוחא דז"א אתפתחת לל"ב אלהים מעובדא דבראשית כלומר שאלו הל"ב אלקים הם נכנסין באבא ואינם נראין כלל אבל כשיורדין למטה בז"א שם יוצאין ובאין לחוץ והם ל"ב אלקים ועתה בשבת אלו הל"ב אלקים הם נמתקין בתלתא שבשין כלומר בג' ענפים של אמא שהם נה"י שכלולין בתוכם נה"י דאבא ונתוסף אורה שלהם מתוספת שבת וממתיקין הל"ב אלקים ונעשין כולם יחד בסוד חסדים עם חדוה של גבורה ונמצא עתה שהם ל"ה דהיינו הג' שבשין ול"ב אלקים (ונעשו כולם יחד גבורות הם הל"ב תיבות) וכנגדם הם הל"ה תיבות שבקידוש ומכח המתקה זו בחדוה זאת אז הזווג בהקב"ה ושכינתי' ומולידין הנשמו' שאמרנו למעל' (ועיין ג' שבשין מבוא' בכנפ"י ח"ב סי' ע"ד):

ועטורין שבעין לה ומלכא דלעילא דיתעטר בולא בקדיש קדישין :

ועטורין שבעין לה . כי הקידוש מצותו על היין ויין עולה שבעים וגם ל"ה תיבות שבויכולו ול"ה תיבות שבקידוש גימטריא שבעים א"כ נתעטר בשבעין עטורין : ומלכא דלעילא . הוא קב"ה נעשה שירות ותשבחות עטרת תפארת לראשו כמרז"ל אכתריאל קושר כתרים לקב"ה :

עתה הוא מדבר בשבת שמגיע אליה ר"ל שז"א יורש מאו"א תרין עטרין והם נקודות החסדי' ונקודות הגבורות ואלו הם העטרין הבאים אליו מהשביעה שבשם האל ח' עם מזל י"ג ומאותו השביעה יוצאין התרין עטרין נמצא שאלו התרין עטרין שיורש ז"א מאו"א האחרון היא מקפת את הכלה בסוד וימינו תחבקני נמצא שמאת עטורין זה היינו סביבין כמו ושאול ואנשיו עוטרים את דוד והם ב' בחי' של עטורין ולזה אמר הרב ועטורין שבעין לה כלומר עליה כמו הלבוש שעלי' ועיקר העטורין שלה מצד ז"א ולא באו זה אלא ממלכא דלעילא דהיינו יסוד א"א ונק' מלכא להיות ביסוד א"ק בו העטרה שהיא מלכות וע"כ אמר מלכא דלעילא להפוקי ז"א לומר לך שהעטרה הזאת מגעת אליה ממש ובזה יובן מאמר הזוהר בעטרה שעטרה לו אמו הובא בפרדס שער א' פ"ב והוא סוד תרין עטרין שיורש ז"א מאו"א כו' ותדע למה מאיר אליה מפני שהגיע לה הכל מעוטר בעטרה של א"ק שהוא ק"ק כדי שכל האצי' יהיה מעוטר מתוספת יסוד דא"ק . וז"ש ועטורין שבעין לה ויצדק לפרש כאן מ"ש בבית הי"ד כי שם הוסיף שהם על גבי חמשין :

רשימין וסתימין בגו כל עלמין ברם עתיק יומין הלא בטיש בטישין :

רשימין וסתימין בגו כל עלמין . סמנין של שבת נרשם בכל העולמות כי כל שביעי הוא מקודש יותר כגון שבעה שמיטות והשביעית יובל וז' ארצות והשביעי שהוא א"י מקודש יותר וז' רקיעים והשביעית ערבות שבו מלך מלכי המלכים שוכן . או יאמר כי בכל שבעים לשון אין משתנה שם שבת

משמו

כבר ידעת שעולם עשיה נכלל בעולם יצירה ושניהן בראש עולם הבריא' ובריאה בנה"י דאצי' נמצא שהם רשימין ומצויירין כל העולמות בתוכם והם חתומין בה שלא יהנו מהם הקליפות כמו שעושין בחול תדע לך איך באה לך הכח הזה מפני שהז' תקונים של ג"ע קר"ע פ"ח הם כלולים בו וביום

הזה

הזה הם מגיעין אותן אליה וכבר ידעת שאלו ז"ת קרויה עתיק יומין . וכבר ידעת שכמו שלמעלה אלו ז' תקונים הם בוטשין זה בזה כלומר שהשפע שהן מהדרין מרגלאן שהם אסי"ה יה"ו ויולאין בגילולין כמ"ש זוהר פ' יתרו וז"ל מגילולי אתוון ובגילולי דילהון בטשין דא בדא ונחתין דא בדא נמלא שהם בוטשין זה עם זה היינו הז"ת כדי להוליאה תוספת הארה בה והיינו דקאמר הרב הלא בטיש בטישין לומר ב' דברים א' על הז' שאמרנו והב' שהוא מראה באלבע שזה על ידי שאנו אומרים הוא אותו שבטש בטישין לאפוקי הטעדין שאמרנו למעלה :

משמו וזהו : רשימין וסתימין בגו כל עלמין . בכל שבעיה לשון וזהו ראיה ואות : ברה עתיק יומין. הוא הקב"ה שנקרא עתיק יומין : הלא בטיש בטישין . ממליאות הראשון והכה זה בזה כמ"ש רז"ל שנטל הקב"ה אש ומים וערבן יחד . וכן כל ארבע יסודות והכל ע"י הקב"ה שבשע והכה בהן ומלכותו בכל משלה :

יהא רעוא קמיה דתשרי על עמיה דיתענג לשמיה במתיקין ודובשין :

עכשיו הוא סיום התפלה שמתפלל ואמר יה"ר מלפני עתיק יומין שתשרה השכינה על עמו ישראל ובפרט על אותו שמתענג לשמו של הש"ס במתיקין ודובשין שהם סודות התורה הם בסוד מתיקין ודובשין שהיא התורה הזאת בסוד דבש וחלב :

יהא רעוא קמיה . עכשיו מסיים התפלה ואמר יה"ר מלפני עתיק יומין שתשרה שכינתו על עמו ישראל : דיתענג לשמיה במתיקין ודובשין . בכל מיני מטעמים :

אסדר לדרומא מנרתא דסתימא ושלחן עם נהמא בצפונא ארשין :

השתא מפרש סידור שבח המזבח שהוא השלחן ובבהמ"ק הי' המנורה לדרום ושלחן לצפון ולריך האדם לסדר השלחן שלו לצפון ולדרום המנורה והכוונה שהמנורה רמז ללאה ולהיות שעיני לאה רכות כתרגומו יאין לפי שמאירין בה עיינין של נה"י דאמא ולזה יש לה עינים דאילו רחל לא נזכר בה עינים כי אם יפת תואר ויפת מראה להיות שהיא עולימתא שפירתא דלית לה עיינין לפי שאינם מגיעות אליה נה"י דאמא ומפני זה היא רמוזה לשלחן והנה השולחן עולה ב"פ לדקה וכבר ידעת שלדקה היא מלכות בב' בחי' דהיינו בחי' לאה ובחי' רחל לזה היא נרשמת בלפון דמסטרא דגבורה קאתי אבל לאה אע"פ שדיניה תקיפין מ"מ השמן של מנורה שהם נה"י של אבא הנכללין בנה"י של אמא והשמן שבתוך הזית הם נה"י של אבא והב' זתים עלמן הם נה"י דאמא והם הם הב' זתים שראה זכריה א' מימין הגולה וא' משמאל הגולה . ולזה אמר אסדר לדרומא מנרתא דסתימא שאנו מסדרין המנורה שהיא לאה שדיניה תקיפין וממתקין אותן בדרום שהוא סוד השמן שבתוכה וע"ז אמר דסתימא כלומר מפני שעיני לאה רכות והיא סתומה וגם האורה הבאה אליה כלומר ללאה היא מהן סתימא דכל סתימין עתיק דכל עתיקין סתימא דכולא וע"ז סדר הרב תפלה אחת

אסדר לדרומא מנרתא וכו'. על דרך הגמרא הרולה להחכים ידרים והרול' להעשיר ילפין וסימנך שולחן בלפון ומנורה בדרום והנה אנחנו ביום השבת שהוא המרכז לכל ימי השבוע ולכן לריכים אנו להראות הפעולות שיתברכו כל ימי השבוע ולכן לריכים אנו לתת מנורה בדרום בכדי שיתהכם בתורה הרמז למנורה הטימאה : ושולחן עם נהמא בלפונא ארשין . לגד לפון אנחנו מרשימים אותו בכדי שימשיך עושר לכנסת ישראל וזהו ארשין ממטה למעלה אנחנו מרשימים החכמה והשפע :

האומרים

שאומרים קודם אכילה כמ"ש יהא רעוא מן קדם וכו' סתימא דכל סתימין וכו' היינו שהוא של הא"ס הנכנס ומאיר בכל אבי' ומגיע הארתו עד לאה ורחל אלא שדינים תקיפין אנו צריכין למתקן בשורש החסדים שהוא הדרום הזה ולזה כינה אותה בלשון סתימא מפני שסתימא דכולא דמלכא נהיר בה. וברחל אמר ושלחן שהיא בחי' רחל שאמרנו עם הג' הויות שהם שורש הארת הנה"י דז"א בה ונותנין לה שפע שכן לח"ם עולה ע"ה שעולה כמנין ג' הויות וז"ש עם נהמא כלומר שהמלכות עם מוחותיה בצפון כלומר אנו מרשימין אותה בצפון שהיא כח הגבורות אבל אינה מניחה בשבת גם בצפון מפני פחד הקליפות אלא עתה שאין לנו מקדש אנו צריכין לקחת השלחן מן הצפון ולהניח אותו בדרום אל תחת המנורה כדי לכלול לאה ורחל בדרום. וז"ש ארשין בלבד ולא אמר אשים להניח אותם במקומה והוא ארשין מלשון ונחת שלחנך מלא דשן:

בחמרא גו כסא ומדאני אסא לארוס וארוסה להתקפא חלשין:

בחמרא גו כסא. חמרא יין קידוש צריך להיות בכוס מלא כמרז"ל ארבעה דברים נאמר בכוס מלא: ומדאני אסא. ע"ד דאיתא בגמ' אנשי מעשה היו לוקחים ב' אגודות של הדס: לארוס וארוסה. כי כן היה מנהגם לרקד בב' הדסים לפני חתן וכלה. וכל זה: להתקפא חלשין. לאתקפא כל בר ישראל באמונתם שחלושים מכח יצר הרע: ולכן לוקחים הדסים כי הצדיקים נמשלו להדסים ועי"כ נחלש כח יצר הרע:

עתה רוצה לתקן כל הגבורות של הכלה ואמר חמרא שהוא כח הגבורות גימט' כס"א אלהי"ם שנתמתקו שניהן יחד דהיינו יי"ן עולה ע' וכוס פ"ו נמצא שהם שניהם קנ"ו. ואח"כ מתהווה מאלו הקנ"ו ב' חסדים שהם א' מצד זכור וא' נגד שמור שהם נ"ה דאמא שיורדין למטה עד נ"ה דז"א בסוד נצח נצחים הוד הודות כמ"ש הרשב"י בתקונים כי נצח נגד זכור והוד נגד שמור הנצח של אמא מאיר ע"ב קס"א שעולה כמנין זכור וההוד שלה מאיר בב' אלהים א' של יודי"ן וא' מרובע הרי ש"ר (וה"פ י' גי' ג' הכל גימ' שמו"ר) והמ"ו הם מלוי דע"ב שעולין שמו"ר. לזה צריך האומר שיקח שני אגודות הדס ויאמר על הימנית שהוא כנגד זכור ועל השמאלית נגד שמור ואם ההדס משולש מה טוב ומה נעים שהמשולש של נצח הם ג' הויות ניקוד סג"ל והמשולש של הוד הם ג' הויות בניקוד שב"א נמצא כי הם ו' הויות פי' כי ו' הויות עולין ג"כ קנ"ו כדי להורות המתוק שאמרנו על היי"ן וכו"ס שעולה קנ"ו. ואח"כ אמר לארוס וארוסה שעתה זו"ן הם בסוד אירוסין לבד וז"א הוא הארוס שעדיין אין לו מוחין של א"א לזווג מפני שצריך שנה"י דאמא יאירו במוחין שלה והנ"ה לבד של אמא הם יורדין למטה בסוד נצח נצחים הוד הודות כמ"ש מפני שיסוד שלה הוא קצר ואינה מגיע ליסוד דז"א ונו"ה של ז"א הם מאירין בכל קומת המלכות וגם בנ"ה שלה אשר הם חלשים כל ימות השבוע אשר רגליה יורדת מות מעולם הצער שלה מפני שהקליפות מתהוין מהם ובהקפה זו שאנו מקיפין השולחן באלו ב' אגודות של הדס נותנין כח והארה לנ"ה שלה והיינו להתקפא חלשין:

נעבד להון כתרין במלין יקירין בשבעין עטורין דעל גבי המשין:

נעבד להון כתרין. פי' לכל העולמות נעביד כתרין כי הוא עת רצון: במלין יקירין. פירוש בשירות ותשבחות ומהו התשבחות: בשבעין

אחר שנתנו תוקף לארוס וארוסה במדאני אסא שאמרנו אמר שצריך לעשות להם בחי' כתרים ואלו הכתרים יהיו מכח אותן מילין

מילין דהיינו רזין דחכמתא שהם מגבהין החתן והכלה לכן אמר יקירין. בשבעין עטורין דעל גבי חמשין היינו הז' תקונים דגלגלתא דעתיקא שהן ז' ג"ע קר"ע פ"א ונק' עטורין מפני שכולם הם מאירין בכל האצי' בסוד עטרין והנה סדרן כך שאלו הז' מאירין באבא ונכנסין בה' של תבונה דהיינו שהם

בשבעין עטורין. הוא ל"ה תיבות שבויכלו ול"ה תיבות שבקידוש הרי שבעין: דעל גבי חמשין. פי' שהן עולים על הברכות שנתברכו בהן האבות בברכות בכ"ל שהן גימטריא חמשין רמז ליובל שהוא שנת החמשים וגם עולה על גבי חמשים שערי בינה:

ת"ת נהי"ם והם נקראין חמשין נ' שערי בינה והארת הע' על אלה הנ' דהיינו שנכנסין אותן הארות תוך ה' של תבונה הם נעשין בסוד ה"ח ומאותן החסדים שנכנסין תוך ז"א מהאצי החסד העודף מהחסד המגולה עושה להם כתרים ויהי' פי' הבית זה כך נעשה להם כתרים וא"ת אלו הכתרים מאין יבאו מן הע' עטרין שע"ג חמשין ובמה נעשו להם אלו הכתרים במלין יקירין שאתה אומר בפיך ובמלין אלו נעשה להם כתרים שאמרנו והיינו דקאמר נעבד להון כתרין ובמה בשבעין עטורין שאמרנו שהם הז' תקונים דגלגלתא:

שכינתיה תתעטר בשית נהמי לסטר בווין תתקטר וזינין דכנישין:

אמר שבאלו הכתרים שאנו מכתירין אותם שכינתי' תתעטר בשית וכו' כלומר גם הוא אח"כ מכח אלו הכתרים שהכתירום שניהם גם היא מעצמה מתעטרת באותו של ז"א שהוא ו"ו שבהוי"ה ובזה זוכה ולוקחת גם מהזיוין שבו שהם המוחין הנכנסין באמא ונכנסי' בז"א במוחין שלו והיסוד שלו מכניסן לה והיינו דקאמר בווי"ן תתקטר כלומר בהרבה ווי"ן תתקטר שהם ג' נה"י דאמא וג' נה"י דז"א. ואע"ג שהם ג' ווי"ן אינם כי אם ב' נ"ה של אמא לבד מגיעין הארתו אליה אבל יסוד שלה שהוא קצר אינה מגיע לה לזה הם שית נהמין לסטר לבד ולקמן בס"ד נפרש סוד הי"ב נהמין של שחרית.

שכינתא תתעטר בשית נהמי לסטר. הכוונה השכינה תתעטר שיהא השכינה על שולחנו ויהיה נקרא זה השולחן אשר לפני ה': בשית נהמי לסטר. כשיהיה שם ג"כ לחם משנה ויהיה דוגמא לשולחן אשר היה במקדש אשר היה מערכה אחת שהם לחם הפנים. והכוונה של לחם הפנים בכדי להמשיך השכינה למטה שאין הברכה שורה על שולחן ריקם: בווין תתקטר. פירוש ואז כשיהיה שם לחמים אז יהיה נתקשר באותן ווין שהיה במקדש: וזינין דכנישין. פי' דוגמת כל עניים של מעלה דכנישין במקדש של מעלה המכוון כנגד מקדש של מטה:

(זה הבית כתב הרב ראשונה ואח"כ כתב הרב שכינתיה תתעטר הנ"ל ומחק בית זה):

שביתין ושביקין מסאבין דרחיקין חבילין דמעיקין וכל זיני חבושין:

פי' שביתין שביקין כלומר יהיו בטלים ומבוטלים ונדחין לנוק' דתהומא רבא מסאבין דרחיקין הס"א שהם דוחקין את רגלי השכינה כמ"ש רז"ל הרשעים דוחקין רגלי השכינה שגורמין להתפשט הטומאה בעולם והשכינה היא מתרחקת מן הטומאה בסוד רחצתי את רגלי איככה אטנפם ונדחקת

בעצמה

שביתין ושביקין מסאבין דרחיקין. פי' כי ביום השבת אש של גיהנם יש לו מנוחה וזהו: מסאבין דרחיקין. הוא הס"א יהי' מבוטלין לא יהיה שרידין וקיימין: חבילין דמעיקין. פי' מלאכי חבלה המצערין לבני אדם: וכל זיני חבישין. שנכבשו באש של גיהנם כולם יש להם מנוחה בשבת:

למבלע

בעלמא . חבילין דמעיקין הם מלאכי חבלה המזיקים ודנין לרשעים בגיהנם והם מעיקים להם . וכל זיני חבושין הם כל מיני שדים ושדות וכל נגעי בני אדם אותן הנולדים מטפת זרע בני אדם ונעשין מהם שדים וזיינין מסאבין והם אותן הטפות של קדושה הם חבושים תחת ידם אלו ואלו יהיו בטלין ומביקין אמן כן יהי רצון :

למבצע על רפתא . כזיתא וכביעתא . תרין יודין נקטא . סתימין ופרישין :

למבצע על רפתא . ע"פ דאיתא בגמ' שיעור חיוב פת לברך המוציא חד אמר בכזית וחד אמר בכביצה שהוא שיעור שני זיתים ולא איפסיק הלכתא ולכך אמר דעביד כמר עביד וכמר עביד ולכן אמר למבצע על רפתא הן כזיתא הן כביעתא : תרין יודין נקטין . רצה לנו לפרש במאי פליגי דפלוגתייהו תלוי בפסוק פותח את ידך . כתבו המקובלים שר"ל היו"ד שלך שמשם השפע והחיות ע"י אות יו"ד שלך לכך מאן דאמר כזיתא סבר שמרמז ליו"ד פשוטה ומאן דאמר כביצה סבר יו"ד במלואה שהוא בגימטריא שני פעמים מפשוטה ולכך סבר כביצה שהוא שיעור שני זיתים ולכך אמר : תרין יודין נקטא סתימין ופרישין . ר"ל דנקטין שני יודין חד שהם הוא י' פשוטה וחד פרושין הוא יו"ד במלואה :

אמר שבכלל התיקונים צריך האדם לכוין בהם כדי שנעשה תקונים לכלה צריך ליקח ב' ככרות בידו וכבר ידעת שצריך י"ב ככרות והם סדורות לפניך ג' על ג' מצד ימין וג' על ג' מצד שמאל (כ"א ב' על ב' ג' מצד ימין וג' מצד שמאל) והכוונה שכבר ידעת שז"א הוא סוד ו' והו"ו היא כפולה ו' אחרת היינו י"ב ובזמן שהורם ב' ווי"ן יעלו למעלה יהיו בסוד תלת גו תלת נמצא כשכפל הווי"ן אלו נמצא יהיו מונחין ג' על ג' מימין וג' על ג' משמאל (כ"א ב' על ב' ג' מצד ימין וג' מצד שמאל) והיינו דאמר כפילא וקליטא בשיר של שחרית כשהוא לוקח בידו הב' ככרות יכוין שהימיני והשמאלי הם ב' ההי"ן והב' שתחתיהן היינו הימינית י' והשמאלית ו' בסוד עגולה להתקפל כמו שהם הוי"ה שלם (ובה"כ משמע להיפך שהעליונים י"ו והתחתונים ה"ה) ויצייר בשכלו באלו ד' ככרים שהם עומדי' לפניו בסוד הוי"ה ד' אותיות וכשלוקח הב' ככרות בב' ידיו יחברם ביחד אחור באחור ויהיו פנים בפנים . וכשהוא עושה המוציא יכוין בה' של המוציא שהיא ה' ראשונה וה' של תיבת הארץ היא ה' אחרונה . וכשחותך הפרוסה יכוין אז שיהי' המלוי ההי"ן שהוא ב' יודי"ן של מלוי ב' ההי"ן וכשמגיע לחתיכה זו קודם שיפרוס מכל וכל צריך לכוין שהיו"ד עיקרי של שם הוי"ה היא מקדשת היו"ד של זיתא והו' מקדשת הי' של ביעתא ולפיכך הפרוסה צריך כזיתא ארוכה וז"ש תרין יודין נקטא שאלו הב' יודין א' מאבא וא' מז"א ומלכות לוקחת אותם בשבת ע"י אמא והיינו דקאמר תרין יודין נקטא סתימין ופרישין שבסוד הה' של הוי"ה אין נראה שום מלוי כלל וכשמתפשט המלוי אז הם מפורשים בכוונה שאמרנו למעלה :

משח זיתא דכיא . דטחנין ריחייא . ונגדין נחלייא . בגוה בלחישין :

משח זיתא דכיא . עכשיו מפרש הטעם דמ"ד בכזית שמרמז לשם יו"ד ואיזה המשך יש לכזית לאות יו"ד ולזה כתיב משח זיתא דכיא כמו שמן הנדך במכתשת : ונגדין הנ"ה דעתיקא הם דוחפין וטוחנין בו נחליא . פי' שזב מהם אלביהן כן : בגוה הגבורות דהיינו השמרי' שבתוך עתיק שאינן נראין בלחישין

עתה רצה הרב להמשיך לה הקדושה מעתיקא וכבר ידעת שנ"ה דעתיקא הם מביאין שפע למטה לזו"נ . וכבר ידעת שאלו

נראין כמ"ש הרשב"י במוחא דעתיקא שהוא כחמר טב דיתיב על דורדייא ודורדייא הוא סוד הגבורות שהם בו אלא שהם אינן נראין וכשבא הארה מא"ק ומוסיף אור בעתיקא אז הכ"ה של עתיקא מתרבה מן אותו אור לתוכה והם צריכין להאיר ולהשפיע באו"א וגם בזו"ן וכדי שלא יצא מעורב אותו שפע עם השמרים שהם הדיני' עם החסדים אז טוחנין את הדורדייא שאמרנו ונעתק מהם הדורדייא דיין ונעשה ביה זיתא והיינו חמר טב דיתיב על דורדייא שאמרנו ונעתק מבחי' יין ונעשה בחי' שמן וזהו באבא שכבר ידעת ששמן הוא סוד חכמה וא"ת למה למעלה בעתיקא נקרא יין ועתה באבא נקרא שמן . דהם בעתיקא אע"פ שנקרא יין אינו עושה רושם שם שיתדבקו הדינין מחמתו ויתחזקו אבל באו"א אינו כן כי ב' הפרצופים יחד נתקנו מן הבינה המקורות כמו שידעת בפי' האד"ר והבינה דינין מתערין מינה והוא מה שהיה שם בעתיקא שקט עי"ז לא היה נראה כלל והיה כמו ישן ומבינה ולהלאה מקיצין אותן הדינין ומתערבין וכשיורדין למטה לזו"נ אז הם בסוד נחלי שמן דהיינו היסודות שניהם כי יסוד אבא מלובש תוך יסוד אמא שהיסוד נק' נחל כאשר ידעת וז"ש נחל כרית שהוא הכורת ונכנס בתוך מעי אמא ומשם לז"א ומז"א לנוק' ומאותו נחל נכנס לתוך יסוד דנוק' ומפני זה היה שותה אליהו מן הנחל הזה דכתיב ומן הנחל ישתה נמצא שעתה בליל שבת בתוספת הארה שאמרנו הם נגרים אליה ונמשכין כל הנחלים עצמן היינו כל הארתם עצמן והם סוד י"ג נהרות של אפרסמונא שאחר שהוא שמן זית נעתקו משמן זית ונעשה שמן אפרסמון . וכל הנחלים שאמרנו הם נמשכין בתוכה בלתי אמצעי והיינו דקאמר בלחישין כלומר שאינו ע"י קול שהוא ת"ת אלא ע"י יסוד לבד והיינו בלחישין שהוא סוד הולדה בעיבור שהוא בחשאי :

בלחישין . פי' כל מעשה מצוה יש להם שורש למעלה כמו שפירש בפסוק כי לא על הלחם לבדו יחיה האדם כי על כל מוצא פי ה' ר"ל לא על הלחם כמו שהוא על השלחן כי על כל מוצא פי ה' ר"ל הרוחניות והחיות המתדבק בלחם וזה יחיה האדם וזה סוד המוציא לחם מן הארץ הוא החיות שמצמצם בלחם וכל בר דעת צריך לדבק עצמו בחיות הלחם ולא בלחם ממש כי השפע והחיות מה' נשפע תמיד ומתצמצם בלחם כמו זית הנכתש במכתשת וזהו שאמר : בגוה בלחישין. פי' שמתצמצם בתוך הלחם החיות בגיה ויורד תמיד כמו זית הנדוך. וז"ש :

הלא נימא רזין . ומלין דגניזין. דליתהון מתחזין. טמירין וכבישין :

אמר אח"כ תדע למה אני אומר אלו הרזין שהם אורות עליונים שהרי ר"ז עולה אור וגם במילין דגניזין שהם במעשה מרכבה שאינם מתגלים כלל אלא כבשים ללבושך וא"ל לאומרם ולהדרם אלא לחכם ולמבין מדעתו וביחיד מוסרין לו ראשי פרקים בלבד א"כ למה אנו מגלין כ"כ לומר פרטי שיעור קומתה למבין בהתגלייא ואמר הלא ידעת למה . השיב בית אחרון :

הלא נימא רזין ומלין דגניזין . פי' שנגנז החיות בתוך הלחם. וז"ש :

אתעטרת כלה . ברזין דעילא . בגו האי הלולא. דעירין קדישין :

כל זה כדי לעטר הכלה שהיא עתה כלולה בכל העולמות וצריכה לעטרה בב' מיני עיטור האחת הם הקשוטין הנ"ל והב' לסבבה כמו שאול ואנשיו עוטרים את דוד שבזה הסיבוב

אתעטרת כלה ברזין דלעילא . פי' שצריך רק לקשר החיות שהוא רזין דלעילא ולא בגשמותו רק בחיות עם עירין קדישין הם המלאכים :

הסיבוב נמנעין הקליפות מלינק ממנה א"כ מפני כבוד הכלה ומפני טובה שלנו שבהתגלות הרזים אלה נתוסף לנו ולה ג"כ שפע וברכה ואור לנשמתינו מפני שהם רזין עילאין המגלין את הא"ק וא"א להשפיע לחתן ולכלה שהם זו"נ ולעטרם בעטרה של חסדים וגבורות ממותקים מבית ומחוץ ביום חתונתו וביום שמחת לבו שהוא הלולא של הלילה הזה שבא עתיקא עצמו לסעוד עמהם דהיינו שגם הוא נוסף לו שפע מא"ק וגם הוא שמח נמלא שזה הוא הלולא דעירין קדישין דהיינו עיר וקדיש שהוא סוד הגבורות ממותקין עם החסדים כלומר עי"ר עולה פ"ר שהם כמספר אותיות מנצפ"ך שהם הה"ג וקדישין שהם הה"ח שהם ה' הויות שעולין ק"ל ממתקין הגבורות שהם פ"ר וק"ל ושניהן יחד עולין כמנין קדוש שהם ת"י לפיכך מותר לנו לגלות בשיר ושבח הנ"ל בהלולא זה של חתן וכלה שהם זו"נ וביום שמחת לבו רואיות כגון זה אין הקליפות יכולין לקטרג ולגרום לנו שום רעה שכולן הקוצים כנודע בזוה' דתהומא רבא ואנחנו בשם אלהינו נזכיר שבכל קראינו אליו אותנו יכיר :

סליק השיר מסעודה הראשונה

שיר לסעודה שניה

אסדר לסעודתא בצפרא דשבתא ואזמין בה השתא עתיקא קדישא :

אסדר לסעודתא וכו' ואזמין בה השתא עתיקא קדישא. ידוע בגמ' דקדושה של שחרית נקרא קדושה רבה וצריך לסדר לסעודתא בשירות ותשבחות ויהיה שמח וחייב לעסוק בתורה כי פקודי ה' משמחי לב ובזה יזמין השכינה שנקראת עתיקא קדישא שהוא זקן מקדמונו של עולם :

עכשיו צריך לסדר ג"כ שיר ושבח לעתיקא קדישא כדי לעורר זווג מיניה וביה כאשר ידעת בפי' אדר"ז ואמר אני מסדר לסעודתא בצפרא דשבתא כדי שירד עתיקא גם הוא ויסעוד בזו"נ במין אחר של שבת ואע"פ שאין אסדר שייך לשבח מפני שהסעודה א היא מסעודה שלו מ"מ הוא רומז שיעלה עליו פיוט מלמטה כדי שבאותו הפיוט יהי' מתעורר מיניה וביה ומזדווג מיניה וביה ומשפיע ומסעיד לזו"ן לכן אמר אסדר לסעודתא ולא אמר אסדר סעודתא. ואמר בצפרא דשבתא לרמוז שכל בוקר דחול הוא בוקר דאברהם והבוקר דשבת לא יצטרך לבוקר דאברהם להיות שכל אותן עולמות הם כלולים והם עתה במקום דאצי' והבוקר זה הוא מאיר לכל בטוב בסוד חסדים לכן ה"ג א"צ מיתוק אלא הן נמתקין מאליהן מן העליי' שעלו וגם יגיע אלינו מאותו השפעה הארה לנשמותינו וגם טובה גשמיות וגופניות לחיים ובריאה גופניות ואז מזמינים אותו עכשיו שיבא וישפיע להם ולנו וצריך הזמנה כמ"ש לעיל בערבית אלא שבערבית היה הזמנה להבריח הקליפות מפני שהיא זמן לילה שהיא שליטתן בחול אבל בהזמנה הזו של עתיקא אינו רק להבריח ממנו המעיקין לנו מצד עונות שהן מצד עובי גופינו ואנו מתפללין אליו שיאיר לה לסעודה זו והיינו דקאמר נהורא ישרי בה :

נהורא ישרי בה בקדושא

נהורא ישרי בה. אור עליון יהיה נהור ע"י

נהורא היינו חסדים שלו שהם אור לגמרי בלי

בקדושא רבא ובחמרא טבא דביה תחדי נפשא:

ע"י מה שמקדשין מלמטה הקב"ה מקדשן מלמעלה: בקדושא רבא וכו' ובחמרא טבא. וי"ל על ידי היין הטוב המשמח אלהים ואנשים וזהו דביה תחדי נפשא נפש עליון ונפש התחתון:

בלי התראות שום דין כלל ח"ש בקידושא רבא כלומר בחסדים הגדולים שהם נוצר ונקה הב' מזלות שכולם חסדים גמורים והטפה של ה' גבורות שלהם אע"פ שהם בסוד יין מ"מ הוא יין המשמח נפש מלך הז' יודי"ן של ע"ב וס"ג מזווגים כאחד ובזה תשמח נפשינו היתירה שקבלנו בלילה והיינו דביה תחדי נפשא. וצריך אתה לדעת דנכונה דא שאמרנו היינו הארת יסוד דא"ק שמאיר בה ומצד הארה זו מתעורר יחוד של עתיקא ומזדווג מיניה וביה ומשפיע לזו"נ אבל עיקר השפעתו הוא כדי להשפיע לה ומפאת זו הוא משפיע לה קדושה גדולה שהיא בחי' חכמה שלו שהוא קודש והם טפת החסדים הגדולים והיינו קדושא רבא ובחמרא טבא טפת הגבורות כנ"ל. ואח"כ אנו מרצים אותו ושואלין ממנו מדרגה יותר עליונה והיינו דקאמר ישדר לן וכו':

ישדר לן שופריה ונחזי ביקריה ויחזי לן סתריה דאתאמר בלחישא:

ישדר לן שופריה. שאנו מבקשים שישלח לנו קרני הוד כקרנו של יעקב ע"י עסק התורה וזהו ונחזי ביקריה הוא התענוג של שבת מעין עולם הבא: ויחזי לן סתריה. על ידי שנהנו מזיו השכינה יכולים להשיג בסתרי תורה וזהו: דאתאמר בלחישא. פי' סודות גדולות אשר אין ראוי לגלותם:

כלומר לא בלבד זה אנו רוצין אלא גם לנו למטה שישלח לנו השופר שלו שהוא הקרן היובל שהוא מאמא ע"י מלך המשיח שהוא א' ממיני יופי של ז"א שהיא נקודת ציון שהוא סוד י' של אדני ואדני יש לו כ"ד צרופי' ובעת ביאת הגואל יבואו כולם בסוד דין ודחקה יתברך פי' אחר שעד עתה נדחק רגלי השכינ' לכן באים בהכאה לכן תאמר כ"ד פעמים כ"ד עולין תקע"ו ונקודות יו"ד שהוא נקודת ציון הרי תקפ"ו גימ' שופר וזהו השופר נעשה מכח מתוק החסדים כאשר ידעת במקומו שהוא היופי של עתיקא ואז גם אנו נזכה ליהנות מזיו יקריה מתוך אמצעית השכינה ואח"כ יגלה לנו רזין עילאין אותן המאמרים חדר בחדר כדמפורש ואח"כ אנו מרצין אותו שיגלה לנו סוד י"ב נימין דשערי שלו שהם סוד י"ב נהמי שהם י"ב אותיות של ג' הויות שברישא דעתיקא הנכללין יחד באור א"ס היורד דרך ישר מיסוד א"ק לעתיקא וכולל י"ב אותיות ונעשה י"ג כידוע בפי' אד"ר והיינו דאמר יגלה וכו':

יגלה לן טעמי דבתריסר נהמי דאינון את בשמיה כפילא וקלישא:

יגלה לן טעמי דבתריסר נהמי. של י"ב חלות כי י"ב חלות הם מרמזים לסודות גדולות הן י"ב צרופי שם הוי"ה וזהו: דאינון את בשמיה. הן הצרופים של שם הוי"ה: וקלישא. פירוש שמרמז ליעקב שנקרא יעקב הוא הקטן שממנו יצאו י"ב שבטי יה:

כלומר יגלה לן טעמי שהם עיקר ושורש של י"ב נהמי כי ג"פ כ"ו עולה לח"ם וי"ב פעמים לחם עולה תתקל"ו כמנין י"ב תקונים שהם י"ב פעמים ע"ב כאשר ידעת. ובודאי שאמר הרב ז"ל ברוח הקודש. ואמר אח"כ דאינון את בשמיה כפילא וקלישא כלומר אלו הטעמים שהם הסיבה ושורש של

של הי"ב נשמי אין אנו רוצין מהמגולה שיש בעתיקא אלא מהנסתר שבו שהוא אות וא"ו שהוא אות של יסוד א"ק שהוא הוא"ו שהיה בא"ק מחוברת כחדא ולא היה נראה שם כי אם אות ו' ודקה מן הדקה בתכלית הדקות אלא אח"כ כשירד חוץ א"ס ית' אל תוך א"ק זה ונתרבה האור בתוך יסודו של א"ק ונתבקעה הו' לארכה ונעשה ב' ווי"ן שהוא בחי' הכ"ה דא"ק . ואע"פ שנעשה ב' ווי"ן כמבואר במקומו מ"מ השניים הם מחודשים כי וא"ו הב' היא בחי' ו' הראשונה שהיתה מעוברת מב' ווי"ן והיינו דקאמר דאיזון את שמיה שהוא אות בגבא שלו וגם הוא אות ו' שבשם כלומר כפול כנ"ל וקלישא היינו דקה שכבר ידעת שדקה הוא בתרגום ירושלמי קלישא . ואחר כך אנו שואלין מאותן התרין מזלין שהם נצורין כחדא בסוד זווגם כמו שידעת בסוד התפילין והיינו דקאמר צרורה וכו' :

צרורה דלעילא דביה חיי כולא ויתרבי חילא ותיסק עד רישא :

צרורא דלעילא . הוא דביקות ה' עם בני ישראל שעליו נאמר ואתם הדבקים בה' ודיבוק הזה לא יהי' אלא ע"י מעשים טובים : דביה חיי כולא . שנאמר כי הוא חייך ויתרבה הנה בכל העולמות וזהו : ותיסק עד רישא . כי המלאך הממונה נוטל את תפלתינו ועושה מהם עטרה להקב"ה :

ר"ל צרורה דלעילא הם ב' המזלות שהם נוצר ונקה שהם יסוד ודעת כאשר ידעת שהם הם חיים לכל האצילות ולכל עולמות בכלל ואנו מתחננים שהצרור הזה ישפיע לנו מאותן הב' טפין המתהוים מן הבטישה של הצרור הזה דרך הדעת של ז"א שתכנס האורה לנוק' ואז תהיה קומתה שלימה וז"ש ויתרבי חילא שתהיה בת י"ס ותעלה להיות כאשה שוה לראש ז"א והיינו שתכלול לאה ורחל יחד ויהיה ראשה בראש לאה והיינו דקאמר ותיסק עד רישא שכשתהי' פנים בפנים תהי' שוה לראש ז"א :

חדו חצדי חקלא בדבור ובקלא ומללו מלה במתיקא כדובשא :

חדו חלדי חקלא . פירוש תלמידי חכמי' הנקראי' חלדי חקלא . פירוש עובדי אדמה כי כמו עובדי אדמה צריכים להשליך כל אבנים וצרורות מאדמה כך הת"ח צריך להשליך ולהסיר כל המקטריגים והדינים מכנסת ישראל וצריכים הם לשמוח בשבת הן בדבור הן בקלא : ומללו מלה מתיקא כדובשא . פי' שצריך לדבר בשבת בסודות התורה אשר נאמר בהם דבש וחלב תחת לשונך שאין ראוי לגלותם :

אמר חדו חלדי חקלא שצריך האדם למטה שיעשה מעשה למטה שיתעורר השרשים למעלה והצדיקים נקראי' חלדי חקלא במעשיהן הטובים והלומדים בחכמה זו נקראים מחלדי חקלא שכמו שעובדי אדמה צריכים להסיר העשבים הרעים לקצור ולחתוך הקוצים והברקנים כדי שתעלה התבואה יפה כך יהיו הת"ח הלומדים חכמה זו הם מזמרים ומחלדים להקליפות לבל יתאחזו מן הקדושה כדי שהפרי שהוא האור והשפע של הקדושה יצא מוכשר ומתוקן לנו ואמר שלעשות התיקון זה ביום שבת צריך האדם להוציא אלו הדברים והסודות מפיו וצריך שיוציאם בקול שיחתוך האותיות בשפתיו דהיינו דבור ויכוין בקול לז"א ודבור לנוק' שהם מתחברים יחד בהבל פיו לכן צריך שהדבר שיוציא מפיו יהי' בו סוד ופשוט והיינו דקאמר ומתיקא כדובשא

כדובשא. ומדקאמר ומללו מלה כלומר בכל מלה ומלה שיוציא מפיו צריך לכוין בשם ולא יהיו נמתקין העולמות על ידו:

קדם רבון עלמין במילין סתימין תגלין פתגמין ותימרון חדושא:

ואמר קדם רבון עלמין דהיינו תנא וחוזר ומפרש שאותן המלות שאמרנו מתיקין כדובשא צריך ג"כ לכוין שהוא מסדר אותן קדם רבון עלמין דהיינו עתיקא שהוא רבון כל העולמות שתחתיו ואח"כ פי' שאלו המלות שצריך לומר יהיו בחכמה הסתומה הזאת ויתגלו הדברים מפני שאין פחד עתה מהקליפות אבל צריך ג"כ שתאמר חידושים היינו שתתחדש דבר מתוך דבר כמו שעתה יש לנו נשמה יתירה חדשה שבא אלינו מהחידוש תוספת היסודות עד יסוד א"ק ג"כ צריכין אנו לומר חידושים לכבוד אותו החידוש:

קדם רבון עלמין השתא מפרש הדברים שהם מתוקים מדבש: במילין סתימין תגלון פתגמין. שהם סודות התורה: ותימרון חידושא. שיכול לומר ולחדש בתורה יותר מבימות החול:

לעטר פתורא ברזא יקירא עמיקא וטמירא ולאו מלתא אושא:

לעטר פתורא אמר אח"כ שצריך לעטר השלחן דהיינו יסוד המלכות בסוד היקר היינו רז"א מפני שימשוך אליה מהיקר של דיקנא דעתיקא הנמשך מאור התרין עטרין שהם סוד חסדים וגבורות כאשר ידעת והיינו דקאמר עמיקא וטמירא פי' עמיקא שהוא מדבר בעתיק יומין וטמירא זה העתיק באבא ואמא וס"ד העתיק הזה אינו דבור היוצא לחוץ כמו שיוצא השפע ממלכות שמתפרסם למטה בכל העולמות אלא הוא הולך בסוד אל תוך עולם האצילות לכל פרצוף לפי מדריגתו אשר ידעת. וז"ש ולאו מלתא אושא כלומר שאינו דבר מפורסם:

לעטר פתורא. על דרך המשנה שלשה שיושבין ואין ביניהם וכו'. ע"כ צריך לעטר פתורא ברזא יקירא כו' פירוש בפנימות התורה: ולאו מלתא אושא. פי' שאין ראוי לפרסמו:

ואלין מליא יהון לרקיעא ותמן מאן שריא הלא ובבן ההוא שמשא:

אח"כ התפלל שאלו הדברי' שאנו אומרים בכוונה זו שיעשו מהם שמים חדשים כמ"ש הרשב"י פ' בראשית כשאדם עוסק בתורה וחכמה ואומר חידוש מאותו חידוש נעשה ממנו רקיעים חדשים ומספטע ארץ חדשה כמו שמביא ראייה שם מפסוק כי כאשר השמים החדשים וכו' וז"ש אשר עשיתי לא נאמר אלא אם אשר אני עושה שנעשה מהבל פיהם המתעסקים בחכמה הזאת והיינו דקאמר יהון לרקיעא ואנו הרקיעים הם אחר שיהיה יורד מז' תקונים נעשה מהם סוד שמים כלומר שנעשו מהם כמו עטרה לראש יסוד של ז"א והיינו דקאמר הלא בבן ההוא שמשא בבן עולה ע"ב דהיינו ד' יודי"ן דע"ב נכללין יחד ונעשה מהם כמו עטרה על היסוד ששמו שמש כאשר ידעת בדרוש תומר דבורה ע"ש וכבר ידעת שהם אהו"ה נוטריקין את השמים ואת הארץ הוא בסוד שבא אליו מהדעת המחבר או"א שהוא שם אהו"ה ע"ש כסדר ובשיכנס הארתו עד יסוד ז"א אז יהי' הצירוף הנ"ל ב' ההי"ן א' ו' דהיינו בבן ההוא שמשא הוא היינו אותיות אהו"ה:

ואלין מליא יהון לרקיעא. ע"י דבורו נעשה רקיעים חדשים: ותמן מאן שריה הלא ההוא שמשא. היא השכינה אשר נאמר עליה שמש ומגן:

אנו

רבו יתיר יסגי לעילא מן דרגיה ויסב בת זוגיה דהות פרישא:

רבו יתיר יסגי. כלומר כשיהיה כוונתו רצויה אזי יהיה במעלה עליונה יותר מבימות החול: ויסב בת זוגיה. היא כנסת ישראל: דהות פרישא. כל ימי החול ובשבת יקרב אותנו:

א"נ מתפללין עתה שיתרבה שמסך רבו בסוד מן הקדושה דאבא ויסגי למעלה ממעלתו הרגילה והיינו דקאמר לעילא מן דרגיה ואותו הרבו שאמרנו יבא על ראש ז"א ואז יסב בת זוגיה שיעשה זווג עם רחל לעולם ואף בימות החול שהיתה בדילה ממנו והיינו דקאמר דהות פרישא:

ידי אסחי אנא לגבי חד מנא לסטרא חורינא דלית בה ממשא:

ידי אסחי אנא לגבי חד מנא. בא לרמז מה שכתבו רז"ל מים אחרונים חובה כי מים אחרונים בכדי להסיר הזוהמא ובכדי ליתן חלק לסמאל הנקרא טמא ודוקא ירחוץ בכלי ולא על גבי קרקע כי רוח רעה שורה על מים המזוהמים. וז"ש: לסטרא חורינא דלית בה ממשא. כי רוח רעה אין שורה אלא על גבי מקומות שממות וחרבות בדבר שאין בו ממש:

פי' צריך אדם לתת לשעיר לעזאזל כדי שלא יקטרג על שולחנו ואיזהו עזאזל שמים אחרונים וצריך כלי שיתנהו שע"א ממנו אבל עכ"ז אין צריך להראות לו שעושין ממנה חשבון וז"ש דלית בה ממשא:

אזמין בתלתא בכסא דברכתא לעילת עילתא עתיקא קדישא:

אזמן בתלתא. ר"ל בג' בני אדם אין חשש לנזקי רוחות כמו שאמר שלשה אין ניזוקין: בכסא דברכתא. כי כוס של ברכה מצטרף לטובה ולא לרעה כי כוס מבטל כל הדינים ולכן כוס במספר אלהים רק מעורר ברכה למעלה מאין סוף הנקרא עילת כל העילות ועתיקא קדישא:

אזמין בתלתא. פי' היינו זימון בכסא דברכתא לעילת עילתא היינו א"ס ב"ה הגנוז בתוך עתיקא קדישא והיינו א"ס שגם הוא נקרא ע"ק כשהוא תוך ע"ק נקרא אותו החלק בשמו כאשר כתב הרב באד"ר כי אור א"ס דאשתכח בתוך עתיק יומין נקרא עתיק יומין על שמו:

סליק השיר מסעודה שניה

שיר לסעודה שלישית

בני היכלא דכסיפין למחזי זיו דזעיר אנפין: יהון הכא בהאי תבא דביה מלכא בגילופין:

בני היכלא. אלו תלמידי חכמים: דכסיפין. שחומדין ומשתוקקים: למחזי זיו דזעיר אנפין. ור"ל משתוקקים לראות השכינה אספקלריא שאינה מאירה וזהו

עתה סעודה השלישית הוא סעודתא דז"א שהוא שמח בהארת עת רצון עליון כאשר ידעת כדי נקחת אותו האהבה ולהסתכל בפניו לפני א"א דבני היכלין הס כל

כל הז' של עולם הבריאה שהם עתה בני היכלא דמלכא דהיינו שהם בנה"י דאצי' והם מתאוין להדבק בנה"י דז"א כדי לעלות עמהם למעלה ולהנאותו מן הזיו שהרויח ז"א בהסתכלותו בא"א ואנו מתפללין שיסדר הארה זו בשלחן שלנו כמו בשלחן של מעלה שהיא של מלכות ולפי שעתה אין מלכות בסוד הזווג היא נקראת תכא ולא שלחן תרגום ירושלמי של תיבה תכא כלומר שהיא עתה כמו תיבה של נח שבתוכה מינים ממינים שונים וכן במלכות עתה בכל העולמות וחיליהון והיינו דקאמר הרב דבי' מלכא בגלופין ר"ל ע"י שבהאי תכא שאמרנו שאע"פ שאין לו הארת זווג מ"מ ז"א בסוד יסוד נותן שמותיו דאינון ז' מרגלאן ומאמצעית חקיקת אותן האותיות נמצא ג"כ ג"ר ז"א בתוכה והיינו דקאמר דביה מלכא בגלופין דהיינו חקיקה של השמות הנ"ל:

וזהו נקראת זעיר אנפין. אבל למעלה מעולם היכלות נקראת אריך אנפין בבחינה זו: יהון הכא בהאי תכא. יהי רצון שיהיה על זה השולחן: דביה מלכא בגילופין. כלומר ותחשוב זה השולחן כשולחן אשר לפני ה' כגלופין של מלך חקוק עליו:

צבי לחדא בהאי ועדא בגו עירין וכל גדפין:

הכוונה תרצו נא במאד מאד אתון בני היכלין הנ"ל להמצא בהאי וועדא שהוא בסעודתא דא שהזמין את עתיקא קדישא ומטרוניתא לסעודה זו והסעודה שלמעלה היא ההנאה שנהנה ז"א מעינא פקיחא כמ"ש ויחזו את האלהים ויאכלו וישתו והסעודה שלמטה מענגו העולמות כולם באמצעית התעוררות של הסעודה שלנו ומפני זה צריך להיות בסעודה זו השלישית דגים לרמז לעינא פקיחא כנונא ימא דלית עלייהו גבינין והיינו דקאמר בגו עירין היינו כמש"ל בסוף שיר של ליל שבת היינו הג' המזומנים שהם זו"נ ועתיקא. וכל גדפין היינו העולמות כולם עם כל המלאכים וכל ד' חיות שלהם שהם בעלי כנפים והיינו דקאמר וכל גדפין:

צבו לחדא. כלומר בקשתן וחמדתן כמו צבי וחמיד ורגיג שחומדין ליהב: בהאי וועדא בגו עירין וכל גדפין. פי' עם המלאכים שנקראו עירין. וכל גדפין עם המלאכים שיש להם שש כנפים:

חדו השתא בהאי שעתא דביה רעוא ולית זעפין:

כלומר שישו ושמחו עתה בעת הזאת שבימי החול בעת הזאת היו מתעוררים כחות הדינין והקליפות והיו בעלי כנפים של הקדושה וכל העולמות מצטערין מתגבורת הדינין והקליפות. עכשיו בעת הזאת מתגלה רצון והיינו דקאמר דביה רעוא ולית זעפין כלומר שכל הקליפות הם בנוקבא דתהומא רבא ואינם כאן:

חדו השתא בהאי שעתא. בעת מנחה שבכל ימי השבוע הוא עת שליטת הדין: דביה רעוא. אבל בשבת רחמים גדולים: ולית זעפין. בלי שום תערובות כעס. ולכן אומרים ואני תפלתי כו' עת רצון:

קריבו לי חזו חילי דלית דינין דתקיפין:

כלומר אתון בני היכלא תקרבו ותראו החולאים שלי בקושי הגלות וגם הצער שיש לכל אדם ואדם לכן התפללו עלי שהוא עת רצון וא"ת הדינין אינם מניחין הא לית דינין דתקיפין כלומר אע"פ שיש דינין אינן תקיפין כלומר שכבר נמתקו בשבת וע"ז אמר דלית דינין דתקיפין

קריבו לי חזו חילי. לשון כח ע"ד באלהים נעשה חיל:

דתקיפין ואם בשביל הקליפות הם לבר חוץ למחנה שכינה שהם סוד כלב כדכתיב מיד כלב יחידתי והיינו דקאמר לבר נטלין ולא עאלין. והנה חזו חילי מלשון כח לעשות חיל ואומר ראו שאני בסוד ה' עזוז וגבור ועוד אין חילי אלא במות בהתרבות אלא אור של עתיקא שהוא מרחיק הדינין הקשים :

לבר נטלין ולא עאלין הני כלבין דחציפין :

לבר נטלין. סביב למשכן יחנו ואל יכנסו בתוך מחנה שכינה : הני כלבין דחציפין. אותם המקטריגים שחצופין ככלבים אבל עכשיו לא יחרץ כלב לשונו :

כלומר הם נוסעים מחוץ לתחום של שבת בגו האי נוקבא דתהומא רבא. ואמר אח"כ ולא עאלין כלומר שאין להם רשות לעלות מגו האי נוק' דתהומא רבא ויבואו אלו הקליפות הקשים שהם הכלבים החיצונים :

והא אזמין עתיק יומין למנחה עדי יהון חלפין :

והא אזמין עתיק יומין. כלומר בעת מנחה אדביק בשכינתא שנקראת עתיק יומין שהוא זקן מקדמונו של עולם : למנחה עדי יהון חלפין. פירוש לעת מנחה יהון נחלפים ועוברים אלו המקטריגי' ומפרש ואזיל באיזה אופן נתבטלו הדינים ולזה אמר :

והא אזמין הכא עתיק יומין למלאו שהוא הרצון הזה עד די יהון חלפין כלומר עד שילכו ולא יהיה להם מציאות עוד בעולם אלא יתבטלו מכל וכל וזהו דקאמר רעו :

רעו דיליה דגלי ליה לבטלא בכל קליפין :

רעו דיליה דגלי ליה. פי' כשנתגלה הרצון העליון ואז ממילא לבטלא בכל קליפין נתבטל כל הקליפות וכל המקטריגים :

כלומר הרצון הזה שגילה אותו עתיק יומין הוא כדי לבטל הקליפות מכל וכל ואנחנו מתפללין עתה :

ישוה לון בנוקביהון ויטמרון בגו כפין :

ישוי לון בנוקביהון. אנו מבקשים בתפלתינו שיסיר מעלינו כל המקטריגי' וישים אותם בנוקביהון פירוש בנוקבא דתהום רבה ע"ד תשליך במצולות ים כל חטאתם : ויטמרון בגו כפין. פירוש בתוך הסלעים. כי שם מקומם במקום שממון :

ישוה וכו' דהיינו בנוקבא דתהומ' רבא ויטמרון גו כפין דהיימו שהם טמירין בתוך הכיפה תקיפין שיש בנוקבא דתהומא רבא וכמו שהכיפה היא מגלת מטומאת קבר התהום כן מן הכיפה הזאת שהוא הגירוף שחקוק עליו שם המפורש סותם פי התהום שיהיו הקליפות בו טמירין עד שיתבטלו מכל וכל והיינו דקאמר ארי וכו' :

ארי השתא במנחתא בחדותא דזעיר אנפין :

ארי השתא במנחתא. כי שעת מנחה היא עת רצון ושמחה : דזעיר אנפין. לשון הגמרא אפי רברבי ואפי זוטרא הוא משל כשאדם רוצה לראות בחמה כשהיא בתוקפה אז אין יכול לראותה וזה סימן אפי רברבי אבל אם השמש אך לבא או בחולשה נראית באורה וזה אפי זוטרתא :

כלומר שהוא עתה עת רצון דהיינו סעודת' דז"א לפיכך אני נתתן לשאול שאלתות אלו שהיא עת חדוה ולזה כל מי שקובע סעודה זו לעשות הוא ניצול מחבלי משיח. ולזה נהגו הלועזים לומר במנחה מה נאוו על ההרים רגלי מבשר וכו' שהם פסוקים של הגאולה שתתגלה במהרה בימינו אמן :

מכתבי הרמ"ע מפאנו

טוב לאדם שכל צרכי שבת יקנה ביום ו' לא ביום ה' אם הוא בטוח בעיר שלא יחסר כל מה שיקנה לשבת יאמר לכבוד שבת. וטוב מאד שמלבושי שבת אין גם אחד מהם שיהי' עליו בימי החול כלל אפי' חלוקו של שבת אין ללובשו בימי החול. וכשילבש ע"ש החלוק של שבת יכוין בשם זה זהריאל שהוא סוד שם החלוק העליון לז"א זכריהו בפרקי היכלות והוא מועיל מאד אל הקדושה להמשיכה אל האדם. ובין בחול בין בשבת אין טוב לאדם ללבוש ב' מלבושים בבת אחת והעושה כן קשה לשכחה מאד אלא ילבש אותם זה אחר זה ואין קפידא אם ילבש בחורף בגד ארגמן ויוצא תחת המלבוש הלבן העליון מפני הלילה רק שיהי' ד' בגדי לבן נגד ד' אותיות השם הגדול שהם לבושי עולם הבריאה ומאן נינהו עליון ותחתון והאזור והחלוק. ונאמר במסורת כי כפי גוון המלבושים שאדם לובש בשבת בעוה"ז כך ממש יתלבש אחר פטירתו בימי שבת תמיד. ונכון להקפיד מאד לאכול בשולחן של ד' רגלים בשבת ויו"ט דוגמת השולחן הטהור שבמקדש. ולא יפחתו לו מארבע ככרות ונר של ד' פיות. וראוי להיות זהיר מאד בטבילת שבת שחרית שאדם יוצא מקדושה לקדושה כי אינו דומה חומר ליל שבת ליומו כענין רזי אלקות וסודותיו. וכ"ש אם קיים האדם מצות עונה שהוא צריך לטבול לקריו. אבל בלא"ה נמי טוב ונכון לטבול דוגמא דבין לבישת בגד לבגד ובין עבודה לעבודה דכ"ג ביוה"כ:

סוד הטבילה

הטבילה בע"ש או קודם מנחה או לאחר מנחה צריך להיות אחר חצות ויכוין שמלת מי"ם עולה צ' נגד צ' יודין ד' של ע"ב וג' דס"ג וא' דמ"ה וא' דב"ן הרי צ' יודי"ן ומקו"ה עולה קנ"א כמו אהי"ה בהוי"ן וידעת שהם אהי"ה כשא לשם של ד' יודי"ן וגם יכוין שטובל בד' יודי"ן דע"ב נגד מ' סאה שצריך להיות במקוה וצריך לטבול ג' פעמים א' להסיר הזוהמא דחול וא' כנגד זכור וא' כנגד שמור זאת היא הכוונה בקיצור טובה מאד לכל ערב שבת. אבל בג' רגלים צריך לכוין בב' שמות ע"ב קס"א הוי' ביודי"ן ואהי' ביודי"ן עולה רגל וזהו חייב אדם לטהר עצמו ברג"ל פי' בב' שמות אלו שעולין רג"ל:

ונכון בכל ע"ש ומועד לרחוץ רגליו במים חמין אחר תפלת המנחה ובלבד שיהא זהיר בה להקדים אותה קודם מנחה קטנה כי היכי דיהוי ליה זמנא לתתקנא שבת וידוע שהשכינה בחול רגלים יורדות מות ובשבת מעלה אותם למעלה ונכללין נה"י דידה בחג"ת דידה וכן בכל העולמות בסוד השכינה וז"ס רחצתי את רגלי איככה אטנפם בירידת למטה בקליפה. וטעם מים חמין יובן עם מ"ש בזוהר שלהובא עולה בכל ע"ש מגיהנם עם נפשות הרשעים הנכנסים בג"ע באותו שעה ויכוין אז בנגיבת רגליו אחר הרחיצה והטהרה בשם סנדלפו"ן כי נעשה סנדל לרגלי השכינה בע"ש כשמקשטת עצמה לזיווג של ליל שבת ורוצה אז השכינה רגלים ואחר רחיצתה מנחת היא לסנדלפו"ן ברגליה ליכנס לפרגוד לזווג. ואחר שירחוץ אדם את רגליו בע"ש במים חמין ילבש בגדיו הכבוסים ויצא השדה לקבל שבת ויאמר לכה דודי נצא השדה והכוונה רמז לשכינה שהיא שדה ונק' חק"ל תפוחין חק"ל גימ' הוי"ה אהי"ה הוי"ה אדנ"י וכן ד' מלואים דע"ב ס"ג מ"ה ב"ן גי' חק"ל עם י' אותיות השם הוי"ה והמלויין הוא מ"ו ל"ז י"ט כ"ו גי' קכ"ח. וכן מנחה עולה חק"ל שהוא שמו של משיח ובגלות דוחק ממני מנחה:

בע"ש מן המנחה ולמעלה דהיינו ו' שעות ומחצה או לכל המאוחר

בט'

בע' ומחלה שהוא זמן מנחה קטנה צריך להכין קליפת נוגה להעלותה בקדושה בקריאת הפרשה שמו"ת להוציא יק"ר גי' י"ש סוד הי"ש אשר באמא מזולל . וזול"ל גי' ע"ג היא הקליפה הנ"ל המתכוונת לאמא דאית בה ס"ג וי' אתוון גי' ע"ג . והיא מדתה מבחוץ שהוא עוג מלך הבשן ז"א שבה בסוד ו' הנוספת בשמו והוא נק' הפליט גי' קד"ל שהוא נגד ערפו של משה ולא שלט בו איש אלא משה משום דהוי לי' מהיכו דאבהן מן החסדים של אבא ושימש את אברהם . וכן סיחו"ן גי' קד"ל ומתחילה שהיה גדול ממנו בשנים בשביל שהוא היה מכוון לערפו של אהרן ושניהן ניצולו מן המבול בזכות משה דכתיב בי' בשג"ם מספר שוה ועליו נאמר האומר לחרס ולא יזרח כי הוא פני משה. והנה חר"ס גימט' ב"פ קד"ל כי מ"ט שערי בינה נפתחו לו בחייו ובכלילות ז' מדות הבנין היינו שגם שיש במלואו הוי' אחד מהן שמספרו מ"ט והוא ג' אותיות ראשונים במלוי אלפי"ן ורביעית בה' כזה יוד הא ואו הה ורבוע כזה דהיינו אחוריו עולה דק"ל וכשם שיש מ"ט פנים טהור כך יש מ"ט פנים טמא ואחוריו קד"ל קד"ל וב"פ קד"ל עולה חר"ס . על קד"ל איתמר ביה ובושה החמה ועל דק"ל כתיב ואור החמה יהי' שבעתים וכתיב ה' יברך את עמו בשלום בגימטריא תתקל"ח במ"ג של אי"ק עולה ז"פ דק"ל ודי בזה הדרך לקליפה זו הנ"ל הנק' זוללה זולל דאתיא מן ה' דאתי מפסוק והיא זוללה בפועל כטעם אכלה ומחתה פיה ושפחה כי תירש גבירתה שהיא כקוף בפני ה' ראשונה וכתיב אם תוציא יקר מזולל כפ"י תהי' פ"א יו"ד גי' י"ה אלקי"ם במספר שוה עם מיכא"ל השר הגדול המקרב רחוקים למקום אף אתה כן . א"כ אף כפי ממש מה אני גוזר ומקיים אף הוא מכוין ונעשה רצונו והוא שותף במ"ב לשמים חדשים וארץ חדשה מזו"כ. אני בורא נשמות אף הוא מחדש בעצמו ובכל עולם כולו נשמה יתירה ובפרט כשהוא אומר קדושה על הכוס ואז הוא עומד על תרין סמכי דקשוט והכוס בידו נגד החזה ונותן עיניו בו להמשיך הארה גדולה למקום חלל ויורש חיים משכינה פי' הוי"ה גי' חל"ל חושבנא דדין כדין . ואחר הפרשה יקוץ צפרניו להעביר ממנו זוהמת הנחש דפרח באוירא ואזיל בפירודא שארי בחיבורא וסיים בפירודא והנחש הזה נק' קליפת נגה כי כשהוא רוצה לעלות שאר הקליפות מתחברות עמה שהם ענן גדול ורוח סערה ואש מתלקחת שלש שנים ערלים שהם לעולם בטומאתן והטקלא פעמים נכלל כלו בקדושה ופעמים כלו בטומאה פעמים חליה או רובה או מיעוטה. ובזמן שהג' קליפות מבקשים לידבק בטיקלא להיכלל גם הם בקדושה נפקא שלהוביתא דאשא מעולם היליה בסוד שיתין פולסי דנורא ומחת לון ומפילם בעומקא דתהו"ם כדכתיב שברת ראשי תנינים על המים בסוד התנינים בזוהר פ' בא והזכר נוקב בראשייהו פי' מן החלק המהיה שהוא נוקב ראשיהם והדברים עתיקים . והרחיצה במים חמין הוא זכר וסיוע להביא שלהוביתא דאשא הרוחצת לרגלי נגה מהקליפות הקשות . וכשאדם רוצה לרחוץ רגליו יאמר והיה הנשאר בציון והנותר בירושלים וכו' . אם רחץ ה' את צואת בנות ציון וכו' ויכוין במלת א"ם למה שפי' שורשו במקום אחר אל תקרי אם אלא אש שלהובא זו נפקא מסטרא דאימא* ובזה יוסיף את כח בגבורה שלמעלה לרחיצת רגלי שכינה המלבישים רגלי ז"א שלא ייניקו החיצונים. ואחר רחיצה זאת יטבול כל גופו במי מקוה :

* הגה"ה אמר מא"ר . כי שלהובא זו נפקי מנה"י דנוקבא הנק' ציון וירושלים . ע"כ .

בכל סעודה מסעודת שבת ושל מוצ"ש בכלל צריך להזכיר ולומר אלין סעודתא מהימנותא שלימתא ויסדר י"ב ככרות על שלחנו ערבית ויאמר דא סעודתא דחקל תפוחין וז"א ועתיקא קדישא אתיין לסעדא בהדה. וסעודה זו דיצחק שהוא בעל סעודה שהוא מנהיגה וכל המענג בסעודה זאת בזכותה

בזכותה ניצול מחבלי משיח. ובסעודת שחרית מסדר ח' ככרות ויאמר דא סעודתא דע"ק וא"א וחקל תפוחין קדישין אתיין לסעדא בהדה והוא נגד אברהם סבא חסידא ובזכותה ניצול מדינה של גיהנם. ובמנחה מסדר ד' ככרות ואומר דא סעודתא דז"א וחקל תפוחין קדישין וע"ק אתיין לסעדא בהדיה והוא נגד יעקב אבינו של ע' נפש ובזכותה ניצול מגוג ומגוג גימ' ע' אומות. ובכל אחת מהג' סעודות לא ינקוט בידיו אלא ב' ככרות ומכוין ומנח להו ע"ג תרתי אחריני ערבית שחרית ומנחה עליונים נגד י"ו תחתונים נגד ה"ה ולעולם בוצע מן הימנית. ואחר הבדל' במוצ"ש יסדר שולחנו עם ב' ככרו' ולא נקיט בידי' אלא אחת ויאמר דא היא סעודתא דדוד מלכא ובזכותה ניצול מחיבוט הקבר ומספר כל הככרות כ"ו נגד שם הויה:

סוד הקידוש

בקדושא דבי שמשא. כאוחז כוס של ברכה צריך ליתן עיניו בו אז השכינה מתברכת מתפוחין קדישין נ"ה ונקרא חק"ל על שמה ויש לה ג"כ עינים למעלה הרומזין לנ"ה פנימיים ורגלים במקום החיים אל הזכר וזהו אם תשיב משבת רגליך אל תקרי אם אלא אֵם אמא תתאי. וז"ס שבת כי עד הנה היתה אות ש' אצל ק"ר ושקר אין לו רגלים כי נתקצצו רגליו של נחש לפיכך עון עקביו יסובבוהו לאדם ואח"כ נגע בכף ירך יעקב ודומה לברכי דרבק דשלהי. ובשבת מתדבקת בירכי קשוט באמת לכן "אם "תשיב "משבת ר"ת אמת ואז יש לה רגלים ומסתלק הרע ועולה לטוב "משבת "רגליך "עשות ר"ת מרע ועולה ש' ומתדבקת בבת עין ונעשה שבת וזהו הבת עין המאיר בג' גווני עין הרמוזים לש' כנודע ורגלים נתקנים לפיכך נקראת סעודתא דחקל תפוחין קדישין. והנה בי שמשא הוא גבורה האחרונה שבגבורות הסמוכה ללילה שהיא הכלה ומתקדשת מטומאתה ע"י הקידוש הוא. וצריך לומר בקול רם דא הוא סעודתא דחקל תפוחין קדישין וכן הקידוש כולו וזהו "ביום "קדשו "וקראת "לשבת עונג ר"ת בקול ולפיכך היו תוקעין בע"ש. ודע כי דרכי הכלה וספירותיה נעשו מבינה וזהו דרכיה דרכי נועם שהוא עלמא דאתי ודינין מתערין מינה ולפיכך רגליה יורדות מות וכן הוא אומר אלהים הבין דרכה ובשבת כתיב הליכות אלי בקודש שהיא חכמה. [וז"ס הקידוש לעטר הרגלים דכתיב בהו טומאתה בשוליה ולהעלותה בקודש אין שטן ואין פגע רע וזהו חשבתי דרכי ואשיבה רגלי אל עדותיך כי בהיות דרכי הכל' בסוד המחשבה שהוא חכמה אזי אשיבה רגלי ממקום המות אל עדותיך שהם נה"י שושבינא דכלה ועדים כמד"א עדות ביהוסף שמו ורגלים הם שוין ללכת אל מקום נ"ה שבו וזהו דעו"ת העדו"ת שאז צריכין להעיד בליל שבת מעומד על תרין קיימין יכין ובועז שהם נ"ה]. (ס"א וזהו חשבתי דרכי ואשיבה רגלי אל עדותיך כי בהיות דרכי הכל' בסוד המחשבה שהיא חכמה אז אשיבה רגלי ממקום המות אל עדותיך שהם נה"י שושבינא דכלה ועדים כמד"א עדות ביהוסף שמו ורגלים הם שבים ללכת אל מקום נה"י שבו וזהו העדות שאנו צריכין להעיד בליל שבת מעומד על תרין קיימין יכין ובועז דאינון נ"ה):

ביאור מהרמ"ע מפאנו על הזוהר פ' ויקרא דף י"ט:

לחש קודם הזווג

בשם ה' עטיפא בקטפא אזדמנת שארי שארי לא תיעול ולא תנפיק לא דילך ולא בעדבך תיב תיב ימא ארגשית גלגלוי לך קראן בחולקא קדישא אחידנא בקדושה דמלכא אתעטפנא: [הגה"ה מהרר"ם מראסקוב. מ"ש בזוהר שארי שארי בלא אל"ף לכוין מספר האותיות כמ"ש אלא הכ' כאן באל"ף שלא יטעו לקרות שדי שדי]:

ביאור

ביאור בשם ה' עטיפא בקטפא אזדמנת כמה דאתמר כי רוח מלפני יעטוף. והכוונה שתיכף שנגזר על נשמה של הזכר לירד בעוה"ז נחלבת מהיכל עלם השמים ותיכף נחלבת גם נקיבתו מהיכל לבנת הספיר ועולה למעלה לאחורי הזכר בהיכל עלם השמים ומתעטפים שם שניהם יחדיו ברוח העוטף אותם ומחלבתן וזה הרוח בא מרוח פסקנית ע"י שרף א' ששמו רוח פסקנית ומעטף אותם כמו שמתעטפין בטלית דוגמת שמעטפין לחתן וכלה בטלית ומנהג אבותיהם בידיהם ואינם יודעים מה המה עושים. בקטפא היינו מל' של היכל לבנת הספיר נקרא קטפא שהוא היכל שמקבלים לתוכה פירות הנלקטים כן המל' קולטת אותן הנשמות הנלקטות מלמעלה מן האילן שהוא ת"ת כמ"ש. ואמר אח"כ אזדמנת היא מלשון הזמנה שמבריח הקליפו' כמ"ש הרשב"י בסוד ברכת המזון פ' תרומה של"ל הב לן ונברך שהוא הזמנה להבריח הקליפות וז"ש אזדמנת ותדע לך שעטיפא היא רומזת לשם הוי"ה שמשם נחלבין נשמות של זכרים ומלת בקטפא רמז לאדנ"י שמשם נקיבות באים. ובאומרו אותו הזמנה ובחשבו בזווג אלו ב' שמות יחד הוא גוער על סט"א. ואמר שארי א' כדי להבריח הקליפות הקשות נקודים בשמותן רוח סערה ענן גדול ואש מתלקחת שרי ב' על קליפת נוגה דכתיב ונגה לו סביב והענין כבר ידעת שכל הסט"א הוא בד' קליפות האלו הג' שהם ג' שני ערלה שם הוא טומאה מעשה עבירות ובקליפת נגה תלויה טומאת מחשבה לזה אמר שרי א' מלפעול מעשה הטומאה שרי ב' מטומאת המחשבה ולזה מועיל הלחש הזה להסיר מחשבות זרות והרהורים רעים מן האדם האומרו בעת הזאת. לא תיעול ולא תיפוק כלומר שהקליפה של נוגה כשירדו הנשמות היא לוקחת אותם בסוד הטיקלא הכתוב בפרשת משפטים בסבא שר"ל שקליפת נוגה לפעמים נכרעת לצד הקדושה ולפעמים נכרעת לצד הטומאה וז"ש רשב"י פ' משפטים ראיתי דמעת העשוקים והכי קליפת נוגה כשלוקחת הנשמה לחסרון כוונת הבועל ולפעמים היא נקשרת לצד הטומאה ונעשקות כל אותן הנשמות. וז"ש קלת ויש נספה בלא משפט לזה אמר לא תיעול ולא תיפוק כלומר לא תיעול לקחת נשמה זו כנ"ל ולא תנפיק ר"ל ולא תוליא אותן מידם. ומ"ש לא דידך ולא בעדבך. ר"ל איני רוצה בשליחותך כלום לא מדידך שהוא מצד הקליפה ולא בעדבך וגם איני רוצה מגורלך שלפעמים את נכללת בקדושה שגורלך נפל לקדושה ולפעמים להיפך. תיב תיב ימא אתרגישת ר"ל חזור חזור בך לסט"א שכבר ימא היינו מל' ארגשת כלומר שהוא סוד נרופי אלקים שהם סוד ששים גבורים סביב לה ארגשת כלומר נתנה להם כח להרוג אתכם וז"ש גלגלוי קראן לך כלומר אותן הגלים שסביבותיהן שהם סוד ה' עלין תקיפן דסחרין לשושנה שהיא מל' מכל הטרשא הכתובים בפתיחה של הזוהר בראשית ר' חזקי' פתח וכו'. והם ה' אותיות שלה שהם שורש לס' גבורים הנ"ל. וז"ש גלגלוי כלומר אותן הגלגלים הסיבות השושנה שהוא ימא הם קוראין לך כדי לרצץ את מוחך. אח"כ יאמר בחולקא קדישא אחידנא כלומר אני בסט' קדושה אוחז לעולם ואני איני כמותך שלפעמים את בקדושה ולפעמים בטומאה. בקדושה דמלכא שהוא ז"א אתעטפנא כלומר כמו שז"א אתעטף בשערי ה"א המעורבים עם שערותיו בסוד טלית כך אני מתעטף באותו הארה כדי שלא תוכל לבא למקומו כלל לא למעלה ולא למטה ואם יאמר כן בודאי שיבא נשמה לאותו הולד מסט' דקדושה. וגם רובם יהיו זכרים:

עוד פירוש באופן אחר

עטיפא בקטפא. תיבות הלחש כ"ז ואותיותיה קי"ד.

צריך אתה לדעת שבשעת הזיווג להיות שהוא

שהוא מעשה בהמה ומעורר תאוה שמה אזדמנת שם לילית הרשעה לב' דברים א' לראות אם אותו האדם יש לו תאות בהמית של זימה היא נכנסת בתוך הסדין שלו ולוקחת אותן הטיפין המתמלית מן האבר הקדוש הנשארת בסדין ועושה מהן שדין . ב' שמכה אותן הטיפות היא בולעת בוולד שנתהוו מאותן הטיפות של אותו הזיווג שלקחה המותר שהיה נשאר בסדין ותיכף כיוצא לאויר העולם היא מזדמנת לחייכא בו . לכן אמר רשב"י אסוותא להאי בהאי שעתא דאזדווג לאנתתיה יכוין ליבי' לקדושה דמאריה ולימא הכי עטיפא וכו' . פירוש המעוטף בסדין קטפא ר"ל סדין כמ"ש הערוך בשורש קטף שהוא בגד רך שמשימין על המכה קורין אותו לנזיל"ה בלעז ובלשון ערבי קטפא . אזדמנת היא מזומנת להכניס בסדין זו לעשות פעולה ולא תוציא אותן הטיפות שמה לא דידך כלומר אותן הטיפין שהולכין לבטלה לא יהיו שלך ולא בעדבך ר"ל ולא יהיו בגורלך שלא תעשה מהן שדין כמו שאתה רוצה ומלת עטיפ"א בקטפ"א שניהן יחד גימ' שע"ן ועולין גי' נח"ש עם ג' אותיות וא' המותר הוא נגד כללית עטיפא בקטפא . תיב תיב כלומר חזור חזור לנוקבא דתהומא רבא שהוא מקומך שמלת חזור אינו נופל אלא על מי שיצא ממקומו שיחזור למקומו . ואמר כפל תיב תיב וכן שרי שרי א' נגד זכר שהוא סמא"ל וא' נגד נוקבא לילת . ימא ארגישת כלומר השם העליון שהוא אמא עילאה ארגישת כלומר הרגיש השם שביסוד שלה שהוא שם אהי"ה מרובע גימט' חו"ל וחול זה גבול לים וע"ז אמרו במס' ב"ב שהיה מראה לים זה השם של אהי"ה והיה שוקע בו מזעפיו וחוזרין גליה לאחוריהם ומתיראים מהם זה . ואומר לה שכבר נתעורר שם זה גם היא תברח ותעלה למקומה שהוא מצולת ים דהיינו נוקבא דתהומא רבא וזהו גלגלוי לך קראן ר"ל שהגלגלים של הים קוראים לך שתחזור גם אתה שמכן לנוקבא דתה"ר .

ולקח בנוסח זה לומר גלגלוי ולא אמר גלוי לפי שחוזר גם על גלגלוי שם אהי"ה ברבוע הנ"ל שאנו מפחדין אותה שעלו הגלגלים של אהי"ה שהם דין קוראין לה לרצן רהטה . בחולקא קדישא אחידנא ר"ל כדכתיב ה' מנת חלקי וכוסי ותהפך מלת חלקא ותהיה מלת חקלא קדישא הוא מל' ואז יכוין שאשתו דוגמתה ואח"כ יאמר בקדושה דמלכא אתעטפנא ר"ל דהיינו ז"א שהוא אתקדש כשבא אליו הארתו דקדושה בסוד הטלית כמ"ש במקומו ועכשיו מתכוין שתהא דוגמתו והוא מאפיל בטליתו ואז מובטח לו שאותן הטיפין לא ילכו לאיבוד אלא שנעשה מהן נפש כדכתיב מבטנו יורישנו אל וכו' . ותיבות לחש זה גימטריא כ"ו הוי' שהוא בז"א ויש קי"ו אותיות נגד שם אהי"ה מרובע שעולה ד"ס וע"ב גי' קי"ו וגם שם בן ד' מרובע שעולה ע"ב שהוא ג"כ ביסוד אמא שנותנת אותו למל' ביחוד ק"ש ויכוין שבכח אלו ב' שמות מבריח הקליפות וימשוך בקדושה . והנה מספר התיבות מנין אל מדה אחת של י"ג מדות שהם י"ג ת"ד דא"א שהוא מל' שלו . (נ"ע למספר זה) . ר"ל הטיפה של חסד שבתוך יסוד מלכות דא"א שיש לה ב' בחינות א' חסד דהיינו חסד אל כל היום שהוא טיפה של יסוד א"א שהוא תוך יסוד שלה שהוא גבורה אז נק' אל תקיף ויכול והנו מעוררין יסוד זה כדי שיתעורר ג"כ לזו"ן ומשם לנו ואז הזווג קדוש ויבא נשמה לאותו ולד ממקום קדוש . והאותיותיה קס"ב נגד קס"ב צרופי אלקים (נ"ע על צרופי' וגם על מנין קס"ב) . שכן ב' אותיות בונות ב' בתים ג' ו' ד' כ"ד ה' ק"כ שמעורר אותן בלהם זה כדי שיבריחו הקליפות באופן הנז"ל והבן :

סוד קריאת שמו"ת בע"ש

דע שיש ג' קליפות סביב לקדושה והרביעית דהיינו נוגה לפעמים היא קדושה ולפעמים הוא חוזר לקליפה ונעשו ד' קליפות

קליפות דכתיב ונוגה לו סביב שהוא סביב קדושה והגרים הם מזאת הקליפה שלפעמים נוטה לקדושה ולפעמים נוטה לקליפה ומתהפכת לטומאה . ואונקלוס הגר שהיה מבחינת נגה רצה לתקן אותה ועשה תרגום שהוא ממדתו לכלול אותה עם הקדושה . ולפיכך ביום ו' שמתחיל להיות הקדושה ראוי לעבור הפ' שמו"ת ולא ביום השבת כי כיון שרואות הקליפות האחרות ביום ו' שעלתה קליפת נגה בקדושה רוצין הם ג"כ ליכנס בקדושה אחריה ונכנס שבת ומפילה בנוקבא דתהומא רבא כמבואר בזוהר וז"ש במזמור שיר ליום השבת בפרוח רשעים כמו עשב ויציצו כל פועלי און פי' שרוצין לפרוח ולעלות בקדושה ביום ו' ונהפך להם לרעתם להשמדם עדי עד שמפילה בעמקי דתה"ר וזהו יתפרדו כל פועלי און פי' שהם מתפרדין ומתחלקין נגה לקדושה והם לטומאה . ועם זה יתיישב קושיא עצומה מאין אפשר להשפיע חסדים בקליפה שיהיה בה זיווג כי כיון שנגה שהיא עמהם עלתה עולין אחריה לפתותה שתמשיך להם מימי החסד והם מים גנובים ימתקו פי' החסד שגונבים ע"י קליפת נגה הם ממתקים הקליפות המחברים אותה וכשאנו אומרים שכינה בגלות הוא שבעליית נגה בקדושה והשכינה מתלבשת בתוכה אז ע"י נגה אז כביכול יש אחיזה לקליפות בשכינה כי למעלה אין גלות ח"ו ולא שום דבר רע . ובכתבי' אלו הג' קליפות יש ג' ימי חול מקמי שבתא מיום ד' עד יום שבת וג' בתר שבתא עד יום ד' שהם מחזירין אחר הקדושה . וכן היא ארץ חטה ושעורה וגפן ותאנה היא החשובה שהיא חכמת הקבלה שהכל נאכל ואין לה לא קליפה ולא פסולת ומ"מ יש לה קלפת לבוש שאינה כ"כ חשוב אבל כמה בני אדם שאוכלין אותה הקליפה . ויובן לשון הסבא מאן הוא נחשא שארי בחבורא והוייא בפירודא כי ירמוז אל הקליפות שהם בתחלה מתחברות עם קליפת נגה ואח"כ מתפרדות מהם כמ"ש יתפרדו כל פועלי און ומה שהשיב לו בדרך משל יובן ע"ז הדרך שרצה לדבר בדרך נסתר . וכן בגמ' רבא רמי כתיב על גפי מרומי קרת וכתיב על כסא והכוונה על נגה שבתחלה היא חופפת מבחוץ סמוך לקדושה ולבסוף מתדבקת בקדושה ממש . וזהו ענין הלבנה שבתחלה מתחלת לראות ולהאיר מעט עד שנשלמת שמתחלת קליפת נגה להתרחק מן הקליפות ונכנס בקדושה לפיכך מי שנולד במילואה הוא טוב ואח"כ חוזרין החילונים ולוקחין מאורה מעט מעט עד שלוקחים כולה ואז מחדש אותה הקב"ה וחוזרת . ויפורש בזה מחלוקת בגמרא שנחלקו על הארון שהיה מכוסה כולו לדעת אחד וי"א שלא היה מכוסה כי אם חציו והכוונה לדעת שאם נגה נכנסה על הכלים פן ח"ו יגיעו החילונים בארון כלל . או אם יספיק שיהיה מכוסה מלמטה ממקום הקליפות אבל מלמעלה בקדושה א"צ שום דבר שא"א להם ליכנס שם :

הטובל בע"ש ממנחה ולמעלה . כשהוא בתוך המים ישתחוה למערב העולם ואם אינו יודע איזה מערב העולם יצייר עשו ד' רוחות וישתחוה למערב ואומר פעם א' הריני טובל לפשוט מלבושי החול . ואם הוא מזכי הראות יראה כעין עשן מעלה בפרצופים קטנים רבים מלפרני ידיו . אח"כ יחזור וישתחוה פעם ב' ויאמר הריני טובל כדי לקבל הארת שבת זכור ושמור בדבור אחד נאמרו ולכוין זכור בגי' ע"ב קס"א ובשמור למילוי אלקים ביודי"ן גימ' ש' ואחוריים ר' עם מ"ו שהוא מילוי דע"ב שהוא חסדים באמצע ואלה הם ה' ענני כבוד המקיפים את האדם בתוך המים. ואח"כ יחזור וישתחוה ויאמר הריני טובל לקבל הנשמה יתירה ויכוין קס"א קנ"א קמ"ג גימט' תנ"ה וימסור עצמו למיתה ויוצא . וכשיוצא פוסע לאחוריו כמו בביהכ"נ . וכשילבוש בגדיו היינו כסות נקייה יאמר ג"פ כל כלי יוצר עליך וכו' כל הפסוק ויכוין כל כלי יוצר ס"ת ר"מ דהיינו יו"ה י"ה. י"ב י"ה

י"ה בד' רבועים אמצעים לד' צדדים של חותם שבת יו"ד בד' זויות. עליך" לא" יצלח ס"ת כ"א אהי"ה בגימ'. ל"א יצל"ח גימ' ע"ב מ"ה ב"ן. כל כלי יוצר עליך לא יצלח גימ' שהי"ה שהיה תאי קודם שנברא העולם שהוא אבן שתיה לבטל הרצועה מפני בעל תשובה:

סוד תחום שבת

תחום שבת מן התורה י"ב מיל וחז"ל אמרו ב' אלפים אמה. כבר ידעת שנה"י דעשיי' מתעלה למעלה בחג"ת ונשאר שם חלל וזה המקום נקרא מדבר שהוא טעון שמירת שבת דכתיב ביה אם תשיב משבת רגליך. והנה חלל עולה חיי"ם שהחיים של הקליפות נסתלקו וכבר ידעת שאחיזה שלהם הוא באותו מקום שנשאר עתה חלל ונסתלק החיות שלהם ונשארו מתים ומי שעושה מלאכה ממלא החלל ההוא ונכנס הקליפה שם וכנגד נה"י הם ג' פרסאות והמל' נכללת עמהם וכל פרסה ד' מילין הם י"ב מילין ובזמן המקדש שלא היה אז תגבורת הקליפה היו יכולין ללכת בשבת כל אותו שיעור אבל לאחר החורבן גברו הקליפות שבן עשתי עשרה כנודע ונכנסו בי"א מיל התחתונים נמצא נצח שבגלא הוא לבדו תחום שבת ועז"נ נאמר וגם נצח ישראל לא ישקר פי' בכולו לא ישקר אבל בחציו או במקצתו יש אחיזה לקליפות. או יאמר נצח הסמוך לישראל פי' נצח שבגלא הקרוב ממש אל הת"ת הוא שלא ישקר ובמדת ההוד נאמר והודי נהפך עלי למשחית ובעבור זה תחום שבת שהוא נצח הוא אלפים אמה ועדיין יש יסוד בגלא אמצעי בין נצח ובין הוד שבו והוא סוד עירוב ע"ב רי"ו כי היסוד הוא המערב וממזג חסד וגבורה ושורש העליון שבקליפה נתמתק על ידו. לפיכך בא עירוב לדבר מצוה להתיר ההילוך ב' מילין הרי מקום שהתירו לך חכמים משלך נתנו לך כי שורה קליפה אינה קליפה גמורה. והנה תחו"ם כן אותיות חות"ם עולה תנ"ה עם כולל ג' אהי"ה בג' מלואין יודי"ן ההי"ן אלפי"ן וזהו חות"ם פי' שומרת שלא יכנסו הקליפות בחלל של אלפים אמה או ד' אלפים אמה ע"י עירוב עד ליל מוצ"ש שאז יוסר החותם ויחזיר נה"י למקומו ואז שולטין הקליפות וזהו וינפש ווי אבדה נפש ולמה לא אמרו ווי רוח או ווי נשמה אלא שהנפש בעולם עשי' וכשחוזרת הנפש שהיא בעשי' יש לה צער שהיא סמוכה לקליפות משא"כ ברוח וכ"ש בנשמה:

סוד ארבע רשויות בשבת

ארבע רשויות הם בשבת נגד ד' אותיות שבשם י' רה"י ה' ראשונה רה"ר דאע"ג דאיהי רחמי דינין מתערין מינה. ו' כרמלית. ה' מקום פטור. ונראה נכון יותר לפרש י' דאיהו אלי' רה"י ניחא רחבו ד' שנכללו בד' אותיות וגבהו י' המלואין. אבל ה' ראשונה דתמן בריאה היא ודאי כרמלית מלשון כר מלא ו' דתמן יצירה הוא מקו"ם פטו"ר שהוא גימט' מלאת"י משפט וידוע כי משפט הוא בז"א. ה' אחרונה עשייה רה"ר שהכינה למטה במקומה קרובה היא לנפרדים כי היא כאמור בשער בת רבים וכשהיא עולה לוא"ו דאיהו ז"א שכל הקצוות שלו מקצה השמים עד קצה השמים אז היא נק' מקום פטור ומותר לטלטל עם כל רשויות דאיהו ז"א דאחיד בשמיא ובארעא. וכשהיא עולה לה' ראשונה נקרא כרמלית כנ"ל דאע"ג דאיהי נוק' לגבי י' מ"מ בדכורא אסתיים דהיינו כר מלית. ובעלותה ליו"ד שהוא אבא אז היא בשלימות רה"י והותר לאמה יחידה לטלטל ברה"י שהוא מקודש ושרש ונאסרה הוצאה וטלטול ברה"ר סוד אל אחר סמא"ל ונחש דאינון בעל ואשירה. וסימן יחד ג' תרכ"ד מלמד שקיומן וחיותן אינו אלא יסוד אחוריים דאינון קפ"ד קס"ו ק"ל קד"ס לפיכך אמר אליהו לעובדי הבעל אתם הרבים דאשירה כלולה

כלולה משבעים ענפים שנפלו בדור הפלגה והיא חללה ובעלה חילול שבת. והנה העוקר חפץ ממקומו ומניחו ברה"ר כאילו עוקר עץ החיים שהוא הברית וממשיכו לרשות אחרת והוא טעם הגלות וסודו ודומה לחטא כשג"ז והוא ג"כ סוד מכירת יוסף והשלכתו בבורה כי יוסף הוא סוד יסוד ז' לבינה ובסוד שבת לפיכך בני חו"ל שהגלות מכביד עליהן זוכים במה שהם שומרים שבת ומכבדין ומתענגין אותה כן תהיה להם תענוג לעוה"ב :

סוד נשמה יתירה

אמ"ע תקן התם בגדי ע"ה מדרס לפרושים וכו' וכן חמש מדרגות ביארוה בהגדה נפש רוח נשמה חיה יחידה ועליהן נאמר עולה הוא אשה ריח ניחוח וכולן להודות להוי"ה ויתרון ארץ בכל היא לעתים מזומנים כי בחוה"מ יש לנו נפש יתירה ממלכות דרגא דתפילין של יד לפיכך אסור בתפילין והמניחן מתחייב בנפשו פי' מכחיש היות הנפש יתירה שהיא עצמה אות מאירה בו כי על כן הוא מחזר על אות מבחוץ ומשום הכי חייב מיתה משהוא דרגא שיסתלק ממנו מדה כנגד מדה. ואם יניח של ראש בלבד אין לך קלון גדול מזה כי אע"פ שבחול אינן מעכבות זה את זה בשבת מיהא איסורן שוה בשתיהן ורזא דא שלא ינהוג בה מנהג פרס"י. וראש חודש בשעת המוסף עולה למדרגה זו ואסור בתפילין והאומר לחלוץ באותה שעה של ראש בלבד טועה בשתים והוא מבואר. ואולם אינה ירידה בחטאת ר"ח כדברי ס' הבהיר לפיכך אין בו איסור מלאכה וממילא דשרי תפילין אחר המוסף והנוהג בחוה"מ מנהג ר"ח קלקל ולא תקן. יום טוב יש בו רוח יתירה מתתא דרגא דתפילין ש"ר. יוה"כ יש בו נשמה יתירה מבינה כמו שרמז החכם הרמ"ק ע"ה בחבור המעולה פירוש על עבודת יוה"כ. שבת יש בו חיה יתירה מחכמה ולפי שהשבת בנין אב לכל המדריגות קראוה נשמה יתירה שכלן מדרגות נשמה הן. עולם שכלו שבת יש בו יחידה יתירה מכ"ע. וכלן מבחינותיהן המאירות במלכות אוצר הנשמות לא זולת. והיודע סוד עת רצון האמור במנחת שבת שהוא בסוד חיה יתירה יאמר ואני תפלתי במנחת שבת ויוה"כ כי אין הדבר תלוי בסעודה הגשמית. וממה שהקדמנו ברור שאין ריח לנחמינו מחלוק היתרון אלא בשבת בלבד ל"ש חל בו יוה"כ ל"ש שבת דעלמא. אבל יוה"כ לבדו ויו"ט לבדו אין בהבדלה שלהם ריח ואין אנו מריחים ג"כ מוצאי שבת ליו"ט מהטעם שנדחו דברי ר' דוסא במשנה ספ"ק דחולין. ועוד שהרי היו"ט הוא מקרא קודש קרוא לקדש העליון ומלכא סליק מיכלא מקמיה ויהיב לאושפיזי' ומזה הטעם סדרנו יקנ"ה ולא יהנ"ק כי נכנס הקידוש במקום ריח קודם לנר ולהבדלה. אשרי אדם להשג הפנימי הקדוש דמה ביפיו. ימיו במדריגות הקדושה שזכרנו כלל עובר מקדש לקדש ואמת ה' לעולם הללויה :

הבנת המאמר מהזוהר פ' אמור לסעודה שלישית דשבת

אמר ר' אלעזר סעודתא תליתאה דשבת כד איערע ביה אושפיזא שבקין לי' או לא שבקין ליה. אי לא שבקין ליה אשתכח אושפיזא דחייא מפתורא דמלכא אי שבקין ליה אשתכח פגימו בסעודתא דמלכא. נראה היות על יו"ט שחל להיות במוצ"ש, היינו אושפיזא דתיערע בשבת או בסעודתא תליתאה דשבת שפוגעין זה בזה זה נכנס וזה יוצא. לפיכך אמר כאן איערע ולעיל אמר כד איזדמן בי' חגא בשבת עצמו ולא חלק בין סעודה שלישית לאחרות אלא על שולחן המלך תמיד הוא אוכל. דייקא נמי דקאמר תמיד מזכירין של יו"ט בברכת המזון ובסעודה שלישית גם כן. ושאל ר' אלעזר שבקין ליה פי' משיירין שלא להביא כל המזון בסעודה שלישית של שבת לכבוד

ליל

ליל יו"ט או אין משיירין. ואולי שאל אם מבטלין לגמרי סעודה שלישית לכבוד יו"ט והוא הנכון בריהטא דשמעתא ודאי משיירין או מבטלין ולאו אדחייא מפתורא דמלכא אע"ג דמלכא לא אכיל עמה ממיכלא דמלכא קא אכיל ולית פגימו בסעודתא דמלכא דמלכא יהיב ליה למיכל שהוא מקרא קודש קרוא לקדש וסמוך לו והיינו דקאמר בגין ההוא אושפיזא דמלכא שנכנס בו כחוט השערה. ובסמוך אבל ערב פסח שחל להיות בשבת דייק דסעודתא דמלכא סלקא לאושפיזא אע"ג דלאו הינו אושפיזא שאין יו"ט ושבת כי הדדי. הוסיף רבי שמעון ובכי רב המנונא סבא לא חייבי לאושפיזא בשעתא דא פירוש שעושין סעודה שלישית כתיקונה ולבתר מסדרי פתורא לאושפיזא קודם הלילה דלא להוי דא דחי לגמרי מדי דהוה אקביעת ירק ביוה"כ מן המנחה ולמעלה דמוצאי יוה"כ סעודת מלוה היא. בהאי יומא מלולא אסיר אפשר דהדר למלתי' קמייתא כי לא ידע היות ר' אלעזר עתיד לשאול עוד בדרוש האושפיזא ורבי אלעזר המתין לו עד דסיים למלתיה והדר שאל לענין דהשון. אי נמי הכי קאמר בהאי יומא מלולא אסיר אע"פ שאין בו טורח ובטול שביתה הה"ד ממצוא חפצך ודבר דבר ואפ"ה לא תימא דאסור לסדרא פתורא לאושפיזא דתנן חפציך כתיב ולא חפצי שמים שמותר דהאי יומא כל מהימנותא אתקשר ביה ומקרא קודש נמי מהימנותא הוא ואתי מחמתיה. א"ל ר' אלעזר והיך עבידנא אם באת לעשות כדעבדי בי רב המנונא דלא לסלקא סעודתא לאושפיזא לעולם דהא י"ד שחל להיות בשבת וכו' והואיל וחלק לו שבת כבוד ליו"ט של פסח ודאי ליכא פגימו בסעודתא דמלכא. וא"כ למה לא יעשה כשאר יו"ט ג"כ ולפי שר' אלעזר לחזק שאלתו אמר אע"ג דלאו אינו אושפיזכני' כדדייקנא לעיל שאין להם פגיעה זה בזה אלא כחוט השערה. השיב ר' שמעון הכי אמינא נחלק דאי הוא אושפיזא דאזדמן ביה ביומו ממש כל ההוא יומא יכלא נסלקא ליה כדכתיב על שלחן המלך תמיד הוא אוכל ואי לאו לא סלקא ליה כלל ולשיטתו של רב המנונא קאמר דעליה אקשי רבי אלעזר ואי נימא די"ד שחל להיות בשבת וכו' שאני פסח שאין שמחת יו"ט עיקר אלא תאבון מצה ושעת שחיטת פסחים היא שעת סעודת שלישית ואי פסח מדכתיב ביה במועדו שבת גופיה דחי כל שכן סעודה שלישית ותו נהמא לא אשתכח וכו' ואי תימא בחמרא המשמח אלק"ים ואנשים ישלים סעודה שלישית בשעת הדחק הגע עצמך מפני מה התירוהו ערב פסח משום דגריר וגורם תאבון למצה אם כן אין קביעותו סעודה לעצמה אבל מיומאי אשתדלנא דלא בטילנא כרב המנונא ואפילו איכון יומי דאשתכח ביה ערב פסח ופירש ר' אבא היכי הוה עביד ואפשר שהיה עושה כן כל ערב יו"ט למיהב לאושפיזא הואיל ואורייתא סעודתא דמלכא עכ"ל. ושפתים ישק בילא"ו:

סוד צדקתך

צדקתך כהררי אל זו שכינה בשבת שהוא אל ההרים הרמים אל אבות לקבל שפע מהם לזון העולמות בחול ואז משפיע תהום רבה כי המשפטים יורדים למטה ואינם משפיעים איידי דעבידי לקבל והוא מעין עוה"ב שהגבורות שולטין בו בלי פחד שתתעורר אצלן שום קליפה ח"ו והוא טעם לצדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם סוד הגבורות שהם מתעטרים וזה היתה סבה מניעת המן מלרדת בשבת. ולפיכך צריך להכין תחילה לצורך ג' סעודות כטעם מי שטרח בע"ש יאכל בשבת. אבל ביו"ט הותרה בו מלאכת אוכל נפש שאין השפעתה מלמעלה מרובה כ"כ בו אע"פ שלא היה המן יורד בו לא היו נמנעים מללוש אותן עוגות ביו"ט שההנהגה מצד אמא כמו שביארנו במקום אחר והיא אופה ומבשלת לא כן אבא בהנהגת שבת לפשוט אותה:

כשהאדם

סוד ויהי נועם

הוא לבקש רחמים על תוס' חלק נשמה שמסתלק באותו שעה כדי שיהיה רושם לקיים להאיר גם כל ימי השבוע והוא הנלה באמרינו ומעשה ידינו כוננה עלינו כי נועם הוא תוספת הבאה מקדושת שבת עצמו ומעשה ידינו הוא תוספת הבאה בזכות המצות שעשינו כמבואר במקום אחר. ומעשה ידינו כוננהו נאמר על הכנה שאנו צריכין לעשות לשבת הבאה. והנה בפסוק ויהי נועם יש בו ה"פ כ"ו מן אלהינו עד ידינו וה"פ כ"ו עולה פ"ר הם ה"ג וצריך לכוין במלת ויה"י גימט' א"ל ובמלת נע"ם צריך לכוין אהי"ה דיודי"ן עולה קס"א גי' נעם ע"ה ולקח ממנו ג' יודי"ן ואל"ף גי' א"ל וצריך לכוין שב' אל ימתיקו את הה"ג שהוא ה"פ כ"ו שהוא פ"ר דהיינו אותיות מנצפ"ך :

סוד הבדלה

כשהאדם מדליק האבוקה יכוין כי דונג גימט' ה"ג ושעו"ה ר"ל ש"ע נהורין דא"א הם מאירין לנ"ה אותיות ז"ן דכתיב בהו עוש"ה גדולות עד אין חקר עוש"ה היינו שעו"ה. ובכח זה הבדילנו מש"ע קליפין דכתיב בהו ע"ש תאכלם וכן הרים כדונג נמסו מאת הקדושה שבאמא דמינה שם ה"ג ואלקים מלא ביודי"ן ע"ה גי' אש. והנה ש"ע פעמים ו"ה וחד ש"ע לגופיה הכל גימטריא דמ"ת דהיינו ארבע אלפים ת"מ שכן בא"ב דאי"ק היא כולה באמא דאיהי ה"ג דהיינו דונ"ג ונכללו בה שאר המלואים על סדר זה אי"ק ע"ב בכ"ר ה"ג גל"ש מ"ה דמ"ת ב"ן וחוזר נמפרע הכ"ך ב"ן וה"ס מ"ה זע"ן ה"ג חפ"ף ע"ב וחוזר ביושר על"ז לשם ע"ב וכולם באמא כאמור דאולידת והדר אתעברית מנייהו. ועוד כתיב בה ושמים לא זכו בעיניו. והנה דמ"ת הוא לשם ב"ן שבה שעיקר הבדלה בנוק' שמאלית כנודע ועוד אל"ף שבה"ג הוא שורש ומקור לג' אלפין שבשם מ"ה וארבעתן יחד גי' דמ"ת דהיינו בר"ך בר"ך חד לוא"ו וחד לה"א ודי בזה. כ"ר גי' לבנו"ן יב"ק דהיינו הוי' ג"פ עם אלקי"ם אהי"ה הוי"ה אדנ"י. וכשהוא מסתכל בד' צפרני הימין לבד יכוף האגודל תחתיהן ולא יראה החולה ויש בארבעתן ל"ע לבושים דהול דמייהו ל"ע מלאכות ויש ר"ן כחות חיצונית בכל אחד מן ד' אצבעות שמאלית דעלייהו אתמר יפול מצדך אלף ובכל א' מד' אצבעות הימין יש אלפים וה' מאות מין כ"ר פי' י"פ כ"ר עלייהו כתיב יפול וכו' ורבבה מימינך [פי' ד"פ ר"ן גי' אלף וד"פ אלפיים ות"ק גי' עשרת אלפים] וכשאנחנו מסתכלין בנר של מצוה דהיינו לבנון יב"ק והברך עליו ותביט ביד הימנית יתקיים בו הך הכפתור וירעשו הכיפים :

מאמר המילואים

מלואי הויה רבים ונכבדים. כבר קדמה עליהם מפי תורה אל החבירים המכובדים נמה ששמעתי מרבותי והנה כתובים ולפי שבאים שם הדברים בלתי מסודרים ולא מושלמים רק ליקוטי בתר ליקוטי כמוקף זית בכל יום מעין ברכותיו כי היכי דלא ליכבה אפילו מידי דזוטרי כד הוינא זוטרי ודרדקי וכ"ש השתא דקשישנא אנא עאכ"ו שנקח כברכת ה' אלהינו לספק חבל משיח במשיח. כדולה מים מבארות עמוקים. להבין ולהורות בשפה ברורה ובנעימה דרושים מתוקים. המעריב ערבים ובשחר יוצר אור מאירים בחכמה הזאת להועיל אל החושקים. בשורה

זהב

זהב עם נקודת הכתב שמה ווי"ן העמודים מחושקים היודי"ן והשי"ן לקשר השם דבקים:

אמנם היו"ד שבשם לעולם עומדת בזיוה בלבושה וקומתה ולא נשתנה כלל ועל מלואה שהוא לעולם קיים כתיב עשרים גרה השקל אבל מלואי שאר אותיותיה יבאו בפנים שונים וזה פרטן. ראשונה צריכין אנו לדעת כי כל א' מארבע אותיות שם הוי"ה ב"ה יש לה מילוי פרטי שהוא עצמו בהון הוא הגיון שלהם. הנה השם שמספרו ע"ב מיוחד ליו"ד של הוי"ה והוא מילוי שכולו יודי"ן ושמספרו ס"ג מיוחד לה"א ראשונה שבשם שכולו יודי"ן חוץ מוא"ו שמלואו א שהוא רומז על העובר שבמעי האם הוא הוא"ו קטיעא שבתוך האלף אשר מצאתו מרחם אמו ע"כ ירים ראש ך שלימה ועלה השם אז יקנה מלואו לעצמו ולפי שמעיקרא בהיותו גנוז במעי בינה היתה ה"א עיקר השם ומשם נמשך מ"ה שכלו אלפין לאותו ך שבשם ואחיו מילוי ב"ן לה"א אחרונה שבשם שכלו ההי"ן וכאן כפולה כזה ה"ה נמצא מילוי זה כפול בשווי מוחלט וסימן ב' הויות מתאימות שקרא בתורה ל"ב מכילן דרחמי לשני מאורות הגדולים לא דהוה סיהרא רב ועילאה כשמשא אלא דומה לו תדע שה"ה א' נרמז בעיקר השם והב' במילואו זה וזה בשם ב"ן דאיהי נטלית סימנא דדכורא ועוד המאור הגדול מה שלמעלה ממנה מילואו כלם בני יו"ד אותיות והמאור הקטן ט' אותיות ויש לפעמים תוספת אלפין בשם ב"ן אך אין זה רק במילוי מלואו שאותיותיה כ' בלבד וכשמוסיפין א' בין ב' וי"ן בג' מקומות הן הן סימנין דדכורא. נמצא האותיות כ"ג במספר חי"ה שהוא בכלל בשמה והוא שם ב"ן במספר טוב ואין להאריך עתה בזה. והנה המלוי הראשון אשר אמרנו שכלו יודי"ן מיוחד לאות יו"ד הוא נקוד וקדוש, בלתי משתנה ובלתי מתחלף לא בחסרון אותיות ולא ביתרון ולא בלתי משתנה לא בקדומה ולא באיחור ע"ד הצירוף ואין מלואו זולתו אתו עמו במחילתו אלא שומר תמונתו אמת לעולם ונרמז בפסוק ויט משה את ידו"; הרי יו"ד על הי"ם הרי ה"י ויול"ך ה' הרי וי"ו את הי"ם הרי ה"י וסימני ד' יודין א' מעלה השם והאחר סימני המילוי שהם ר"ת "ישוב "יושבי "יסוד "ירושלים וכן "יגל "יעקב "ישמח "ישראל ולמפרע בדרך "יבחר "יהוה "ירא "יורנו ובהיות כל אחד מהיודין האלה מתרבה על מלואו הרי כאן ת' עלמין דכסופין:

אמנם שם ס"ג סימנו יא"י גי' א"ל אל אחד בראשו הנוטריקון שלו הוא שמע ישראל ידוד אלהינו ידוד בסוד ישראל עלה במחשבה וכן ידוד יראה אשר יאמר וכן ישועת ידוד אשר יעשה. וכן יחל ישראל אל ידוד ולמפרע ישראל ידענוך אלהי יזעקו (הושע סימן ח') ושם זה יצטרף בג' דרכים הראשון הוא המקור שהא של מלואו היא באמצע ב' ווי"ן ונשארו ההי"ן שתיהם יודי"ן. והב' שתהא הא נה אחרונה כזה יו"ד ה"י וי"ו ה"א והי תעלה ותכנס בין האוי"ן. הג' שה ראשונה תקח לעצמה מילוי הא' כזה יו"ד ה"א וי"ו ה"ה וכמו ענין שם ס"ג הנ"ל [יש] ב' מלואים אחרים שהם ס"ב ס"ז. והנה מילוי ס"ב הוא בב' פנים הא' ב' ההי"ן במילוי יודי"ן וב' האוי"ן לבד הן כזה יו"ד ה"י ו"ו ה"י. והב' שתי ההי"ן במלואי ההי"ן כמותם וי' בין ב' ווי"ן כזה יו"ד ה"ה וי"ו ה"ה ושוים שאין בהם אל"ף כלל ולא יתרבה בצירוף. ודע כי קדימת הצירוף הא' על חבירו בכל המילואים הללו אותן שיש להם צירופים שונים תבחן בב' פנים האחד בקדימת המילוי הנכבד יותר מחבירו כגון ה' הא' יהיה תחלה בי' אח"כ בא אח"כ בה לפי הצורך כי אמנם הי' נעלה מכלם בסוד מוח ממש והא לבוש אליה קרומא דחפיא על מוחא ועדיין היא בסוד יחוד לכללות המדריגה ואות ה' לחלק יצאת בסוד נרנח"י ממעלה למטה. א"א אבא אימא זעיר ונוקבא. ולפ"ז יצדק מה שסדרנו לשם ס"ב ב' דרכים מהקדימה והאחור והפך הב' בריבוי אותיות המילוי והיא תחלתו

תפלתו ומזה הלך יתהפך הסדר שזכרנו כי זה אותיותיו יו"ד וזה ט' לבד ומ"מ הא עיקר גם מילוי ה"ב אין בו א' כלל ומילואו ב' ההי"ן [במילוי] יודי"ן והא' אחת או לה' א' או לה' אחרונה והנה א' מב' יודי"ן מקומה בהכרחי באמצע הווי"ן וימשך החילוף בההי"ן הא' ביו"ד והב' בה' או איפכא אלא הם ב' צרופים שם ה"ז כזה יו"ד ה"י וי"ו ה"ה . ואולם מילואו של שם מ"ה דומה למילוי ע"ב שאין בו לא חילוף ולא צירוף ומספרו אד"ם וכן ל"ב אח"ד והוא הוא יו"ד ה"א וא"ו ה"א וסימנו י א א אב אחד לכלנו וע"י ג' אלפי"ן מלבדם הוה מ"ב וכן נוטריקון אלהים אלהיך אנכי וכן רל"ב עם הכולל . וכאשר נחשב היו"ד עמהם והיינו ישראל שקדמו בפסוק הרי מספר אחד והוא ר"ת ידוד אלהי אדני אברהם גי' שכינה שוה למספר אמות החלל שהוקם עליו המשכן ומעובי הקרשים והעמודים בכולל לאמה שחוץ לחלל המשכן בכלל . וכן בסדר הר"ת בלבד "ידוד "אלהי "אברהם "אביך גימט' שמחה דכתיב בה אם הבנים שמחה ושניהם סימנים ישרים לקביעות שנים עפ"י ב"ד שאין בשנים יתירה על שס"ה הוא סימן הראשון ולא פחות משנ"ד והוא הסימן הב' ובנביאים "ידוד "אלהי "אתה "ארוממך וכן "ידוד "אבינו "אתה "אנחנו ולמפרע "היה "ידוד "אלהים ובכתובים למפרע "ידוד "אל "אמת "אותי פדיתה וביושר "יקראני "אבי "אתה "אלי וכן "יום "אירא "אני "אליך אבטח . ואם יפורש אירא מהפגעים יהיה לרצון אליך כמו מלת למענך כי אבטח להינצל כדי שאוכל להשתדל בעבודתך אני אומר יום אירא בשלמות את כבודך ואת גדלך אז יהיה הבטחון הגון ולא על זולת וכל הפסוק מספרו קדוש ואיכא נמי "ידוד "אמרתי "אלהי "אתה . שם"ת ב"פ י"ה הפוך וישר והאותיות האמצעיות גי' אלהי"ם פשוט ובריבוע בההי"ן ועוד אמרתי בכ"מ בתיקון שכינה . ודע שבשמות של אבני החשן יש בהם מ"ה אותיות י"א בטור האחד שכנגדם י"א ממש בשם מ"ה וי"א בטור הב' נגד ה"א הראשון דשם מ"ה וי"א בטור* הד' נגד ב' ווין הרי אלה אותיות השם בצורתן ע"כ ממלי מ"ה ונלוו אליו ג' מילואים אחרים שהם מ"ד מ"ח מ"ע הא' מ"ד בחסרון א' מתוך הו' כזה יו"ד ה"א ו"ו ה"א אין עוד מלבדו והוא ט' אותיות מספרן ח"י ידו"ד וכן מספרו א"ב א"ס וכן א"ל אח"ד וכולל בעצמו ל"ב נתיבות וי"ב הויות . וכן שם מ"ח כמוהו שמלואו ט' אותיות בלבד והתחלף אחת מן ההי"ן במילוי אלף למילוי ה"ה כזה יו"ד ה"א ו"ו ה"ה וצירופו ב' ר"ל עוד כזה יו"ד ה"ה ו"ו ה"א ומספרו הוי"ה וכ"ב אתוון פשוטים סימנם כוכב גימ' מ"ח . וכן אהי"ה וכ"ז אותיות פשוטים עם מנצפ"ך עולה ג"כ מספר מ"ח . ושם מ"ע כמוהו בב' צרופים אלה ממש אין עוד חילוק אלא שהוא בן עשר אותיות כי לא תסתלק הא מבין ב' ואוי"ן ומספרו כ"ב אתוון לבד וכ"ז לבד בהצטרף עמהם הכפולות והוא כזה יו"ד ה"ה וא"ו ה"א או יו"ד ה"א וא"ו ה"ה ומספרו ל"ב טו"ב או כ"ח אהי"ה או א"ל ח"י או ח"י א"ל כמספר איוב (ר"ל עם ד' אותיות של איוב עולה כ"ג שהוא מכוון עם המילוי של מ"ע חוץ מהוי"ה פשוט) גם שם ב"ן אין בו לא צירוף וסימני יהה ור"ת יהו"ד הוא הקדוש יהו"ד הוא האלהים שהוכפל בהר הכרמל ובמילוי ב"ן להוי"ה והצירוף הוא האלהים גימ' קנה חכמה קנה בינה וכן ל"ב הויות יהיה המספר הכפל י"ג עולמות דכתיב בהו להנחיל אוהבי יש וכמוהו "יוצר "הכל "הוא . יהו"ה "הוא "הטוב. "ידוד "הוא "הקדוש . "יושב "הסיר "הזה ."יושב "הכרובים "הופיע . וכן "ידוד "הושיעה "המלך והוא בן ט' אותיות כזה יו"ד ה"ה ו"ו ה"ה מספרו אל אהיה הלא מב' שמות אלו שם אחד והוא שם ב"ן וכן ב' פעמים יהו"ה עולה כ"ה כ"ז פי' כ"ה דשכינתא וכ"ז אתוון דאורייתא וכן ידו"ד בה הוסיף עליו י' אמירן יהיה גימט' היכל והנלוים אליו ד' מילואים שהם ג"ן ד"ן ז"ן ח"ן

ח"ן הא' ג"ן מספרו א"ס וי"ב אותיות וכן ל"ב נתיבות עם אהיה וכן א"ל עם כ"ב אתוון וכן כ"ו דיהוה וכ"ז אתוון דאורייתא הוא בב' פנים. השם הא' יש בו ב' צרופים בני ע' אותיות כי הב' ווין אין ביניהם ויתחלף מלוי ב' ההי"ן הא' ביו"ד והב' בא' או איפכא. והשם הב' בו יו"ד אותיות בלא צירוף אלא הם שתי ההי"ן במלוי ההי"ן כיולא בהם והאלף באמצע הווי"ן ושם ד"ן כולו בעשר אותיות מספרן ידו"ד בה וי"ב הויות או ל"ב נתיבות וכ"ב אותיות או כ"ו של שם פשוט וכ"ח אותיות הנה אותיות מלוי הן י' אחת ושתי אלפין וצרופו שלשה בהמלא היו"ד אלא ה' א' או באמצע ווי"ן או אלא ה' אחרונה יו"ד ה"י ו"ו ה"ה או יו"ד ה"ה ו"ו ה"י או יו"ד ה"י וי"ו ה"ה או יו"ד ה"ה וי"ו ה"י ושם ז"ן שסימנו א"ל ידו"ד לעולם בן ע' אותיות בהתרוקן הווי"ן וצרופיו ב' ה' הא' ביו"ד הב' בה' או איפכא כנ"ל כזה יו"ד ה"י ו"ו ה"ה או יו"ד ה"ה ו"ו ה"י ושם ח"ן שסימנו מספר הימים שבין תשרי לשאלת מטר בח"ל חוץ מיום התקופה ויום השאלה כי זה וזה עולה ס' וכמה ימים בתשרי תפול התקופה בכך ימים תחויב השאלה והנה המילוי הזה לעולם בא בי' אותיות ובמילוי יו"ד אל"ף ה"א שבשלשתם קבועים בו תמיד ויבא בב' ולכל אחד ב' צרופים והסימן ד' חיות הן שכנגדו ד' קרנות המזבח היו גבהן מעל גבהו עד קרקע העזרה ח"ן טפחים בדקדוק כמנין מזבח עם המלה או אמור עם א' בהעלמ' במכתב ונרגשת במבטא בין ב' לח' כגון (מזבאח) ולפי שה' אמות של סובב וג' אמות של מקום המערכה שיעורן באמה בת ו' טפחים באורך ברוחב בעומק אך אמה של קרן ושל יסוד לרחבו ולעמקו בשל סובב לרחבו בלבד כל אלה באמה בת ו' טפחים ואגב אורחיה נימא בה טעמא דמלתא כי מזבח התיכון רמז לה' הב' שבשם הגדול והמלוי המיוחד אליו הוא שם ב"ן ובהצטרף אליו אות ה' מעיקר השם שהיא מקורו גימט' מזבח יש בשם ב"ן סוד קו המדה גי' י"ז שבו עם ד' אותיות השרש לכך מדת המזבח באמה בת ו' טפחים סוד ווין הנ"ל וכן גבהו של סובב שהוא עולה מהקרקע ו' טפחים הרומז לו"ק שבאותו קומה שכלולין זה מזה וכלן באמה בת ו' טפחים חוץ מהיסוד שכללנו אותו בגבהו שבסובב והרמז ליסוד עולם שהיא ו' קטיעא וסימן ברית"י שלום ורחבו של סובב גם הוא מרחובות כנהר המשפיע בהם סוד ה' עלאה ועיקר שם זה של ווי"ן הוא בסוד תבונה דתמן הי"ו לפיכך רוחב סובב ועומקו של יסוד באמה בת ו' טפחים אבל לארכו סוד החסד שבו הנה הוא נמדד באמה שלימה כי הצמצום והמיעוט הוא מצד הדין וכן ד' קרנותיו הן כנגד ההי"ן שבשם זה ב' שלהן עיקר וב' של מלוי הדין לשם ח"ן וד' חנות שלו דעלוהי קאמינא. השם הא' הוא נרמז בפסוק אילת אהבים גי' ח"ן ויעלת ח"ן והא' כשתים באמצע הווין ובחילוף בב' צרופים הא' לקרן דרומית מזרחית ושם תודה על עופיה ה' הא' ביו"ד והב' בה' כזה יו"ד ה"י וא"ו ה"ה והב' בקרן מזרחית צפונית שם אשה על בעלה הראשונה בה' והאחרונה ביו"ד כזה יו"ד ה"ה ו"ו ה"י השם הב' עליה איתמר ויעלת חן כשתהיה יו"ד באמצע ווי"ן ותתחיל ההי"ן בב' צרופים הא' לקרן צפונית מערבית שם המקח על לוקחה ה' ראשונה בא' הב' כפל כזה יו"ד ה"א וא"ו ה"א והב' לקרן דרומית מערבית דתמן לשכת הגזית שם המקום על יושבים ראשונה מקוריות לכלם שהם גימ' יהו"ה אלהי אדני המלך שאמר בניהו לדוד במלכות שלמה וכמו שאמרנו בסי' ע"ב ד' יודי"ן ושל ס"ג ייאי ושל מ"ה יאאא ושל ב"ן יה"ה והפסוקים המסוגלים להם בתפלה או בוידוי הגדול וקבלת ד' מיתות לידוק דינים כמבואר במקומו הם אלו י"שוב י"שיבוני י"הוה י"רושלים ויכוין באזכרה לשם ע"ב י"של י"שראל א"ל י"הוה ויכוין באזכרה לשם וס"ג יה"ה אמרתי א"להי אתה. כגון לשם מ"ה י"הוה ה"וא ה"י והאלהים יכוין באזכרה

*) אולי צ"ל וי"א בשור הג' נגד הו' וי"א בשור הד' נגד ה' אחרונה.

לשם

לשם ב"ן והנה בהיכן ארבעתם יחד ד' גי' להויות פשוטות שרשם אליהם וכן הוא מנין האותיות מלוי המלוי וארב' כי הג' ראשונים בני כ"ח אותיות הם והד' אינו רק ך' אלו ואלו גי' אלהים חי' וכנגדן בהון ד' אבות נזיקין דמתניתין לפי שרצה המקום לזכות את ישראל מעטה בתורה בשמירת השור לרגל ה' בתראה והמבעה לשיניים ה' ראשונה והוא תוקף הדין סוד הגלות דכתיב ביה ותלכה שתיכן שתקומם בבהמה טהורה ומפרסת פרסה מעלה גירה וכן את מולא כי איברי עולה הראש והרגל כהדא אזלה והוא סוד גדול בשיעור קומה כטעם הליכות אלי מלכי בקודש קדמו שרים כי הזמרה בפה תוסיף את כחה בהליכות עולם לו וכן תנועת השמש ע"י פרק שירה בטעם גלגל קבוע ומזל חוזר כפי שעתו ומקומו ובסוד כבואה לך ואמר"ת והוא סוד כמוס במאמר המפורסם שכינה בתחתונים צורך גבוה כי אמנם דגוף נקודה אמצעית באדם יחשב לכל בעל קומה שהי' בחי' עצמותן כי השם שם הלב תחלת בריאות האדם אך צורך התפשטות למטה וקוה להרבות אורו למעלה והוא סוד הראש והרגל ודי בזה כפי כוונת המאמר ויש כנגדו בהון קדקד שער מתהלך באשמיו דכתיב ביה אלהים ימחץ ראש אויביו וממילא תמוט רגלם דה"א בה"א תליא והוא טעם קללת רגלי נחש בעונש לשון הרע ועל הנעים והמשובחים שבנו נאמר והשארתי בישראל שבעת אלפים כפי שיעורינו במקומו כל הברכים אשר לא כרעו לבעל וכל הפה אשר לא נשק לו ותבא ביניהם ולא הזכיר השור לרגלו והמבעיר רצופים למעט בחזקה והבור אינו מתמלא וכו' בסוד וא"ו שכן הא' כזה **א** ב' יודי"ן וא"ו אלא בין ממעיין שיצא בתחלה זה אור ישר בין ממעיין שלא יצא בתחלה אור חוזר שמשקים בהם את השולחן סוד ה' אחרונה של שם במועד שקדושתו מאחדת אלוה והוא סוד תרין יודי"ן בנוספת בעזקא לאצבע אלא ו' של בור משוין ליה באר והמבער

ביו"ד היא הגחלת שכל מיני שלהוביות תלוין בה והנה תקנתיה ביו"ד של שם מקור מים חיים את ה' וכשהגיע אל סדרן של י"ב צרופי השם תבין קושיא זו של צירוף שם ידו"ד הו"הי ותיקונו בידנו ושפיר קרא להו ד' אבות נזיקין עד שיהיו ד' מילואים ראשונים נמלכים כתיקון . ויש ט' מילואים אחרים נלוים עליהם וסימן בג"ד ר"ל ב' לס"ג ג' למ"ה ד' לב"ן או הסימן אגד"ה פי' ע"ב לבדו הרי א' ס"ג וחביריו הרי ג' מ"ה וחביריו הרי ד' ב"ן וחביריו הרי ה' מספר כלם כמנין אגד"ה וסימן יהו"ה אח"ד שכנגדן י"ג אבות נזיקין דתנא ר' אושעיא שהם י"ג ראשונות דתני ר' חייא אך ר' אושעיא לא מיירי בקנסא . ועם חלופי המלואים למקצתן וההיפך הצירוף לרובה יהיה מספר כ"ז כמנין אותיות התורה עם הכפולות שכנגדן ך"ז אבות נזיקין דאיתנון ך"ז דתני ר' חייא ושור אחד מהם שלשה אבות נאמרו בו הרי ך"ו למאן דאמר מבעה זה אדם ולמ"ד מבעה זו שן יושלם המנין באופן אחר ונבארה וכשנמנה המסור' הרי ך"ו דמיירי ר' חייא כדא' טעמא בדין לא מיירי שכנגדן ס"ג באותו מלוי שאינו אלא ט' אותיות הויל ואינו דומה לייחד מלואי האותיות עליונים כאילו הוא מחוסר מעשה וס"ג שכנגדו שור עם ג' אבות שלו לא נחשב לו צירופיו לבדהן כי לא שמענו שום תנא שמונה ך"ז אבות נזיקין ויחא כדי שיהא דומה לשאר המלואים שמפרשים הם ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן שאין להם סתר וג' אבות שבו נכללו כא' ומפגל בקדשים דאיתא במחשבה אין שום מלוי מכוין כנגדו כיון שאין בו דיבור א"ל להוציא אותיות מפיו אליבא דהלכתא שנים כל הראשונים והשם פשוט מנין ע"ז והרי אלה כח מעשיו יתברך פנימי וחיצון והכל ידוע כי גם את זה לעומת זה עשה האלהים ומלכותו בכל משלה גנון והליל ופסוח והמליט ואיכא דפליגין הכא דר' חייא מטמא מדמע ומנסך דהיזק דאינו ניכר הוא ודבר שלימה לא דמיה היזק ומשום דליתנייהו

דליתנייהו אלא קנסא דרבנן שלא יהא כל אחד הולך ומטמא טהרותיו של חבירו ויאמר פטור אני לימא כתנאי מאן דתני כ"ח רמז נשכח ומאן דמפליג בין דאורייתא לרבנן אכתי כ"ד נינהו וניחא בסוד דינא דאורייתא דאותיות דילה הן אותיות השם הנכבד שצרופן כ"ד ולמ"ד מבעה זה שן יושלם המנין עם כותבי ספרים שלא נכתבו האזכרה לשמה או לרבות שלא עבדו גוילין לשמם ודאי היזק שאינו ניכר הוא אך מפגל בקדשים אית לן למימר שהוא היזק ניכר וחיובא דבר תורה והכי דייק מתניתין דפרק הניזקין דתני המטמא וכו' שוגג פטור במזיד חייב הכהנים שפיגלו במקדש מזידין חייבין שוגגין פטורין ושם מקשים ליערבינהו וליתנינהו ותו אמר איפך למלתא וכ"ש לסיפרי דייקנא דלא מתני גבי פיגול רק מזידין חייבין ותו לא אלא הנך תלתא פטורין מן הדין ולא נתחייב מזיד רק בקנס חכמים והמפגל חייב מהדין ולא פטור בשוגג רק כדי שיודיע הדבר לבעל הקרבן ושפיר עביד ר"ח דשמטיה ממתניתין ללמדנו שיש הפרש גדול ביניהם והחילוק שאמרנו הוא בכלל מ"מ בקדשים לא איירי דאיכא טעמא רבה להחמיר בהם כמו שיתבאר לקמן ומה שחזקיה ור' יוחנן לא הזכירו מפגל במאי דפליגי אי אית בהו חיובא דבר תורה או מוכח שלא נפלגו במפגל כלל ותרוייהו מודו דמן התורה חייב תדע שהוא היזק ניכר שהא נפסל הזבח וכ"ת מדמע ומנסך הנ"ל דאסרי להו דמאי הכא שהוא צריך להביא זבח אחר ועוד האוכל כזית פיגול מביא חטאת על שגגתו וגם כל שאר פסולי הקרבן כמו מחשבת חוץ למקומו או שלא לשמו כלל שהרי לא עלו לבעלים לשם חובה מסקנא דשמעתיה בפרק קמא דזבחים יש בעולה לאחר מית' שהיורש מביא עולה שהפרים אביו ושחטה בשינוי בעלים לא עלתה לשם חובת אביו כרב פינחס בריה דרב אמי וקבלה מיניה רב אשי דבתרא הוא ואין לך היזק הניכר גדול מזה ואם יש למפרשים ולמקצת הפוסקים בכל אלה שטה אחרת הנה זאת חקרנוהו כן הוא הלכה רווחת למראה עינינו וכל חד מינייהו בדוכתא ברירנא ליה שפיר ואולם לדעת איה מקום כבודם ודמיותם של כל המילואים האלה אחד לאחד באילות דרוש בפני עצמו הוא טפל אל כל הקדמות הצריכות להעמיק :

סליק מאמר המילואים לרמ"ע ז"ל

מובחר שבאבות

והוא פירוש על פרקי אבות מאת הרב האריז"ל

פרק א הנה כבר ידעת סוד גלגולי אדם ואיך מתגלגל מדומם לצומח וכו' עד שסוף סוף נתקן וז"ש כל ישראל יש כו' זה יתקן עצמו במעט זמן וזה אח"כ בזמן מרובה אבל סופם להימנות עם הצדיקים. והטעם שהקב"ה כביכול מטריח עצמו עם רשעים כאילו לתקנם. מתרץ בעל המשנה בעצמו שנאמר ועמך כלם צדיקים לעולם יירשו ארץ החיים אחר מירוק עונם ולמה כן בשביל שהם נצר מטעי שהוא נצחי והם רושם אור עצמותו וכל הנופח מעצמו נופח כו'. החילוק שבין דרז"ל בין יש לו חלק לעוה"ב ובין בן עוה"ב ובין מזומן לחיי עוה"ב הוא זה כי הצדיקים אחר פטירתם וגם באותה שעה עצמה שנפטרים אז עומד עד הבינה הנק' עוה"ב ועולים שם בסוד מ"ן לעורר הזיווג העליון דאו"א וזו מעלה גדולה. ואמנם יש צדיקים שאינם כדאי לעורר הזיווג הם לבדם רק הם צריכין להצטרף עם שאר הנשמות בהצטרפותם ובאמצעותם יעוררו גם הם הזיווג וזה נק' יש לו חלק לעוה"ב ר"ל שיש לו חלק עם שאר הנשמות וז"ש כ"י יש להם חלק לעוה"ב. פי' כל ישראל הם כדאים לזה זולת אותם המפורשים במשניות שאין להם חלק לעוה"ב אבל ישארו למטה בסוד מ"נ למלכות. אך יש יותר גדולים מאלו והם נקראים

בני

בני עוה"ב ופי' כי כמו שהת"ת שהוא [הנק'] בן הבינה (הנק') עושה זיווג או"א,לכן גם הצדיק הזה יש בו כח להיקרא גם הוא בן עוה"ב בן הבינה עצמו כמו הת"ת ואז הוא לבדו יכול לעשות הזיווג העליון בלי הצטרפות אחרים. ואמנם מזומן לחיי עולם הבא הוא לעתיד לבא שאז כתיב והיה אור הלבנה כאור החמה וגו' והענין כי אז יחזרו או"א להתעבר בתוך א"א פעם אחרת כדי שע"י אותו העיבור יוכלו להגדיל אור הלבנה כאור החמה וכו' ואמנם אותו העיבור הוא חידוש המוחין שלהם שהם החיות שלהם כנודע כי המוחין הם חיי המלך בסוד המניח תפילין מאריך ימים:

ואמנם זה העיבור נקרא חיי עוה"ב כי הם חיים המושפכים אל העוה"ב עצמו ואותו שיהיה ראוי אל אותו מ"כ בעת ההיא אל הא"א זה נקרא מזומן לחיי עוה"ב. החילוק שבדרז"ל בין יש חלק לעוה"ב שהכבר בא ובין לעתיד לבא ההפרש הוא הכי הנה אמרו בזוהר כי אמא נק' עלמא עילאה ועלמא דאתי והנה ב' חלוקי' אלו הם באמא כי נודע שאמא נחלקה לב' בחינות החלק העליון נקרא עלמא עילאה וחלק התחתון תבונה נקרא עלמא דאתי עוה"ב כנודע כי הנוק' נק' עולם בסוד מן העולם ועד העולם ולכן תבונה נקרא עוה"ב שהיא באה ונתעלמת בריאה דז"א ונעשית לו מוחין:

וזהו מ"ש בספר הבהיר עוה"ב עולם שכבר בא ותרגום עוה"ב עלמא דאתי תמיד ותדיר שהוא תבונה שהיא באה תמיד נכנסת בסוד מוחין בריאה דז"א והנה עולם שלעתיד לבא הוא חלק העליון דאמא הנקראת אמא עילאה ועדיין לא בא ועתידה לבא ליכנס בריאה דז"א המוחין וזהו לעתיד לבא כי עדיין לא קיבל הז"א מוחין גדולי' אלו רק לע"ל יגדל הז"א ע"י קבלתו מוחין גדולים אלו דאמא עילאה הנק' עולם שלע"ל וזה יהיה בעוה"י:

משה קיבל תורה מסיני ומסרה כו'. הטעם דנקט במשה לשון קבלה וביהושע לשון מסירה ובזקנים ונביאים לא הזכיר לא קבלה ולא מסירה וחזר אח"כ בנביאים והזכיר מסרוה לאנשי כה"ג ולא אמר סתם לאנשי כה"ג. אמנם לשון מסירה הוא ההכרח בע"כ כמ"ש וימסרו מאלפי הנאמר במלחמות מדין כנודע.

והנה להיות כי תורתינו הקדושה ארוכה מארץ מדתה ע"כ הוצרך למסור ביהושע בע"כ שהוא לא היה יכול לקבל. אבל [משה] קיבלה מדעתו כי רב כחו ולגביה מלתא זוטרתא היא ויהושע לזקנים להיותם רבים לא הוצרך רב כח כי בין האנשים מרובים יתחלקו התורה אף כי רבה היא ואין טורח כ"כ כמו ביחיד לשיוצרך מסירה בע"כ וכן הזקנים לנביאים אבל בהמשך הדורות נתמעטו הלבבות ואפילו מרובים הוצרך להם מסירה בכח לכן אמר ונביאים מסרוה לאנשי כה"ג כי לא נמצא יחיד בעולם שידע כל התורה כולה זולתי משה ויהושע וק"ל:

שמעון הצדיק הי' משירי כה"ג הוא היה אומר על שלשה דברים כו'. הנה כל השאר היו זוגות יהושע בן פרחיה נשיא בסוד החסדים לכך אמר מ"ע עשה לך רב וקנה לך חבר הכל עשה מ"ע בחסדים ונתאי הארבלי אב"ד בסוד הגבורו' ולכך אמר מל"ת הרחק משכן רע ואל תתחבר לרשע ואל תתייאש הכל מל"ת שהם הגבורות אבל שמעון הצדיק בסוד היסוד שהוא יחידי וע"כ אמר צדיק והיה משירי אנשי כה"ג שהם קיבוץ החסדים שמתקבצים ביסוד והם יוצאים מיסוד דאמא הנק' כה"ג ע"ש החסדים דאבא שמתכנסים שם החסדים לפי שאין ליסוד חסד לעצמו אלא מן העליונים שמאירים בו. ואמר על ג' דברים העולם עומד כלומר אף שצדיק יסוד עולם צריך עליו המשכה מלמעלה כדי שיתקיים ע"י ולכן אמר על ג' דברים העולם שהיא רחל הנק' עולם עומד. על התורה דהיינו עמוד דאמצעי וזהו על התורה דהיינו מה שמתגלה מיסוד דאבא שילא מתוך יסוד דאמא בת"ת שלו כנודע ונק' תורה שנובלת חכמה תורה ע"ש שכבר יצא זה היסוד מיסוד דאמא שהיה מכוסה שם והראה עצמו לחוץ וזהו תורה ל' הוראה וגם שמאיר ומראה את הנוק'

הנוק' שאם לא היה אור דיסוד אבא שמאיר בחסדים ומוציאין לחוץ לא היו יוצאין לחוץ וז"ש ה' בחכמה יסד ארץ כי עיקר יסודה אינה אלא מאבא והיא עצמה נק' תורה כענין הן יראת ה' שהיא רחל היא חכמה עצמה כי יראה"ת עולה כמנין תור"ה הרי שהיא חכמה עצמה ויסוד דאבא נק' תורה תו"ר ה' כי תור מלוי אדני והוא מלוי ה'. ועל העבודה היינו גבורה אף שאמרו העבודה היא מ"ע היינו הע"ב שהוא עולה חסד עושה הד' ה' וזהו העבודה מן הע"ב שהוא חסד עושה הד' ה' (וזהו העבודה מן הע"ב ד' עושה ה') וכאן העבודה הם קרבנות שהיו הכהנים מקריבין בבהמ"ק וידוע כי הכהן בסוד החסד והעבודה עצמה גבורה שהיא שחיטה וניתוח והאש הכל דינים כדי להמתיקם ע"י הכהן שהוא איש החסד : **ועל** גמילות חסדים הוא החסד הרי ג' קוים שהם ג' אבות כי צריך להמשיך מהם אל היסוד להעמיד וזהו חס"ד הס"ח הם אהי"ה הויה אהיה גי' ס"ח והד' הם הד' מוחין וזהו חס"ד ועוד שע"י החסד העולם ע"ב היא מתכוננת וזהו ח"ס ד' שזהו המרחם וחס על ד' שהיא רחל כלה דילה ולפי שעיקר העמדה שלה אינו בחג"ת שלו הנז' אלא בנ"ה שלו שהם סמוכין דילה ע"כ לא הזכיר חסד עצמו אלא גמילות חסדים שגמילת לשון צומח כמו ויגמול שקדים והחסד שבחסד יומא דכלהו שע"י צומחים מתפשטים החסדים שבנה"י שלו שהם עיקר להעמידה וזהו ג"ח והחסד לעולם אינו משתנה אורו כלל אף שמתפשט ולכן הוא יומא דכלהו : **אל** תהיו כעבדים וכו' המשמשין הרב. שהוא צריך להם. וגם ע"מ לקבל פרס. אלא הוו כעבדים והוא צריך אליכם אלא שלא ע"מ לקבל פרס ובשביל שצריך אליכם אל תזלזלו ביראתו ח"ו אלא יהי מורא שמים עליכם: **ויהי** מורא שמים עליכם. כבר ידעת היות בז"א מוחין פנימין ומוחין מקיפין והם סוד הצלם כנודע והנה כל בחי' אלו הוא פרצוף שלם כלול רמ"ח איברים והמוחין פנימים נק' מורא ב"ו כי מור"א גימ' רמ"ח והוא הצלם הנכנס בפנימיות הז"א בתוך גופא דילי' והמקיפים נק' מורא שמים כי השמים הוא הז"א ולא נכנס בתוך גופו ובשרו ודמו והנה מה שנעשה ממילא בחול הוא שנכנסין מוחין פנימים בז"א ובשבת אף המקיפים נכנסין וזה נעשה אפילו ע"י ע"ה. אמנם הת"ח יכולים לעשות אפילו בחול מה שנעשה בשבת והוא להכניס המקיפים בז"א אפילו בימי החול וזהו שהזהיר שימשיכו מורא שמים שהם המקיפים כי אחרים אין עושין רק מורא ב"ו שהם הפנימים לבד בימי החול וראוי להמשיך מורא שמים שהם אפילו המקיפים לימי החול : **יהי** ביתך פתוח לרוחה ואל תרבה שיחה עם האשה באשתו אמרו ק"ו באשת חבירו. הנה הבינה היא ם הסתומה כי היא ג' קוים וה"י וז"א שהוא הבן שלה הוא הסותם פתחה ורחל היא ד' ולפעמים ה' ובמקום הבן היו נשמות הצדיקים שבעוה"ז שעולים שם בסוד מ"נ ועומדים שם וסותמין פתחה וזהו הב"ן שבתוך הה' וז"ש יהי ביתך פתוח לרוחה דהיינו רחל שהיא הבית תהיה פתוחה שבמעשי' הטובים תבריח החיצונים משם. ואתה צריך להעלות נשמתך בסוד מ"נ ולהעמידה על פתחה כדל השואל על הפתח. וז"ש ויהיו עניים בני ביתך הבית רחל והבנים הנשמות העולות וצריך שיהיו כעניים. ואמר אל תרבה שיחה עם האשה. בשעת הזיווג צריך שלא יגביה האדם את קולו בשעת תפלה כי בעוזר דלים הוא מעלה נשמתו למעלה ובתפלה הוא שואל שם אל הזיווג וז"ש אל תרבה שיחה כענין אל תרבו תדברו גבוה גבוה אלא בחשאי ובלחש שאם יצא קול לחוץ יתאחזו בקול ההוא החיצונים ואפשר שימנעו הזיווג ההוא או יתדבקו בו החיצונים על הפתח. ואמר האשה כלומר כשהיא פב"פ שהיא אשתו אמרו שצריך ב חש כדי שלא יהי' בה אחיזה לחיצונים כ"ש כשהיא אב"א וז"ש ק"ו באשת חבירו כי הר' אחור דאלהים שבו והך"ו הוא אחור דמ"ה שבו דהיינו ך"ו אותיות וכן עולה חבירו רכ"ו וזהו ביחוד ק"ש כי אז היא באחור ובהשכמל"ו אנו נותנין לה ציקי קדירה וצריך בחשאי

בחשאי וע"כ צ"ל בלחש. מכאן אמרו חכמים כל המדבר שיחה עם האשה שמגביה קולו בשעת הזיווג גורם רעה לעצמו שהיא הקליפה שאוחזת בו ומונעת ממנו האור והשפע שהי' נמשך לה מז"א וגם מה שהי' נמשך לו מנוק' וזהו בטל מד"ת שהוא מה שהיה נמשך אליו מז"א וסופו יורש גיהנם במקום שהי' לו להידבק עם השכינה נדבק עם האשה זרה שהיא גיהנם וזהו וסופו שהוא בסוף ולמטה מכולם:

א"י ויהיו עניים בני ביתך הנה כשרחל היא פב"פ אז היא נק' ע"ש הואשם מ"ה והיא ג"כ הויה אלא שהיא הויה דב"ן ואז ישא זיווג כראוי כי שם ב"ן לעולם הוא מ"ן וכשהיא אב"א נק' אלהים הוא כמותה וזה תלוי במעשה התחתוני' כי הרשעים מהפכים מדה"ר למדה"ד דהיינו כשהיא פב"פ מהפכים אותה לאחור דהיינו מדה"ד ובאלהים יש פנים ואחור והאחור גימט' ר' וע"ז אותיות הרי גימטרי' אחור ובהיות ב' אחוריים שלו ושלה דבוקים עולה ת"ל וב' כוללים עולה לב"ת אש וזהו ישפוט תב"ל בצדק כשהי' אב"א נק' צדק וכשהיא פב"פ נקרא צדקה שהיא מקבלת ה"ח אלו להתמתק וזו היא כוונת הצדקה שאנו עושים להמשיך אליה ה"ח שלו שתהי' פב"פ ואז אוהב צדקה ומשפט ר"ל שאז המשפט אוהב הצדקה כשחסד ה' מלאה הארץ שהיא מקבלת ה"ח ודינים ממותקים הרי שב' אחוריים שהם תב"ל ב"פ רי"ו שעולה גבורה כי שם מקום כל הדינים. וזו יהי ביתך פתוח לרוחה כי היא נקר' בית אין בית אלא אשה וכשהיא פב"פ עמו קרויה ביתו וכשהיא באחוריים הוא מכנה אותה שהיא שלנו וקורא אותו ביתך וביתך עולה תב"ל שהם אחוריים כדאמרן בשם דבינה כד ינקת לבנין נק' אמא וכד אסתלקת למעלה נק' בינה וז"ש ערות אשת אביך ופעם אחרת אמר ערות אמך כד יינקת היא אמך כד לא יינקת אשת אביך וז"ש יהי ביתך פתוח לרוחה כשהיא באחור אפי' אותו קצת זיווג שיש בבחי' אב"א אינו אלא אחר שתמלא אלהים שלה במלוי יודי"ן שעולה המילוי רו"ח וזה נקרא רוח אלהים כי רוח מלוי אלהים וזה תלוי במעשה התחתונים וז"ש יהי ביתך פתוח לרוחה כי צריך שתעשה מע"ט כדי שתהיה ה' אותיות אלהים פתוחות כדי לקבל בקרבה הרוח וז"ש לרוחה לרוח ה' שהיא המלוי של ה' אותיות אלהים ובזיווג דאחור ונשמות שיוצאים ממנו הם הם עניים מפני שיצאו בחסרון הלבנה . וז"ש ויהיו עניים בני ביתך שהנשמה שלנו הם בנים לזו"ן כמו שהם בנים לאו"א וכמו שהפנימית שלהם היות מ"ן לאו"א כן הנשמות שלנו עולות היות מ"ן לז"א ונוק' ולפעמים בני בנים הרי הם כבנים והם ג"כ מ"ן לאו"א כשמוסר עצמו על ק"ה אפי' במחשבה וכ"ש במעשה:

א"ב אמר ויהיו עניים בני ביתך עני"י גי' ק"ל שהוא אחוריים דשם מ"ה ואמר כי צריכים אנו להמשיך אליה אחור דשם מ"ה:

אמר נתאי הארבלי ג' בחינות כנגד ג' בחינות שיש בקדושה זו"ן והיסוד שלו המחברם וכנגדם בקליפה ג' וע"ז אמר הכתוב ביום ההוא יפקוד ה' על לויתן נחש בריח שהוא כנגד ז"א שהוא הבריח מהקצה אל הקצה ועל לויתן נחש עקלתון היא הנוק' שכל דרכיה עקשות ומעוקלות והרג את התנין אשר בים זהו היסוד המחברם כי הקדושה נק' חי ולכן ת"ח שהם נאחזים שם א"ל שחיטה אלא אסיפתן היא שחיטתן כענין ויאסף רגליו אל המטה ויאסף אל עמיו הכתוב בצדיקים כי כלם חיים אבל בקליפה שם המיתה וההריגה ולכ"א והרג את התנין אשר בים שהוא היסוד דנוק' הנקר' ים כי ביסוד אימא נאספים קיבוץ כל נ' שערים שבה ונק' מים ויסוד דרחל נק' ים וכנגדו בקליפה ים. וכנגד זה אמר הרחק משכן רע זהו בחי' היסוד ואל תתחבר לרשע זו בחי' זעיר ואל תתייאש מן הפורענות זו בחינת הנוק' וזהו פורעניות ל' נקיבה כי ג' מיני רע זה רע וזה רשע וזה פורעניות ונקרא היסוד שכן רע משום שלעולם בנוק' דקדושה צריך להיות הארה מהיסוד שלו שאל"כ יתאחזו בה החיצונים והיסוד שלו שמאיר בה לעולם מבריח אותם וע"כ נקרא שכן שהוא קרוב אצלה לעולם והז"א נק' א"ח א"ח ד'

כי

כי א"ח הוא ז"א וד' היא נוק' עם היסוד שדבוק בה והיא הי' שבקולו של ד' שאם לא היתה היו"ד ההיא היתה נעשית ר' לשון עוני ורי"ש שהיו אוחזים בו החילונים ובי' זו נעשית ד' ובורחים ממנה גם זה סוד האלף עצמה של אחד פי' י' למעלה הם מ"ד דהיינו הזעיר וי' למטה הם מ"נ שהיא הנוקבא וא"ו באמצע הוא היסוד הדבוק בה תמיד ומחברם וז"ה טוב שכן קרוב שהוא היסוד דקדושה הנק' טוב כענין אמרו צדיק כי טוב ונקרא היסוד טוב מפני שהוא מדה ט' שבז"א :

גם שהכ"ב אתוון עם המנצפ"ך שעמהם הם כ"ז אותיות המתחלקים במדות ט' מחסד ט' מגבורה ט' מת"ת וכן בנה"י ט' בנצח ט' בהוד וכלם מאירים ביסוד ונמצא שכל הט' שבכלם נכללים בט' שביסוד לכן הוא ט' וג"כ הט' היא נכנסת בתוכה להורות כי טוב גנוז בגוויה והוא המחבר הו' שהוא עמודא דאמצעיתא עם ב' שהיא הנוק' וזו ו"ב דטוב כי הא' מורה שאין זיווג שם כנז' בזוהר שמורה על התפשטו' הזרועות כי הא' בת"ת שבו וב' בנוק' ואז אין זיווג משום שהזרועות מתפשטים וזהו כשתגיעו לאבני שיש נצח והוד שהם ב' יודי"ן שבא' כי כל י' הוא אבן אל תאמרו מים מים כלומר שלא יעשה פירוד בין מים דחסד למים שבגבורה שהם גבורות גשמים כי הוא"ו שבו מחברתם : **והנה** כשהיא א"ב אין זיווג וכשהיא ו"ב יש בו זיווג כי אז אין הזרועות מתפשטים אלא הב' יודי"ן נכללים בו' וזהו כי אור א' שהיא חג"ת מתפשט אל היסוד שבה ואז יש זיווג והוא שכן קרוב אצלה תמיד מאח שהוא הזעיר שהוא רחוק ממנה. והנה הנוקבא יש לה ג' מקומות בראש הבריאה כנודע וביסוד עצמו מאחוריו שאנו מעלין אותה בברוך דברכת אבות ובת"ת שבו שאנו מעלין אותה שם בהויה דברכת אבות ואף שבאתה אנו מעלין אותה לנ"ה אינה זו עליה בגופי' כי כבר בברוך עלתה כל הגובה דנ"ה כי גם היסוד מקום חיבורו למעלה שוה לנ"ה ובאתה אנו נותנים לה הארה דנ"ה כי גם היסוד מקום חיבורו ברוחב ולא באורך וא"כ אין לה אלא ג' מקומות הללו בלבד והנה המקום העיקרי שלה בת"ת כי שם סיום יסוד דאמא גם מתגלים האורות אליה וידוע כי בז"א ב' יסודות א' למעלה בת"ת שבו שהוא היסוד הא' כשהיה מבחי' ו"ק ושם יוצאת הנוקבא בנקודה אחר זה היסוד אח"כ בנה"י דאמא שנכנסו בה עלו מה שהיה נה"י שלו נעשה חג"ת ומנה"י דאמא נתחדשו לו נה"י אחרים ולפי שהמקום העיקרי שלה הוא הת"ת שהי' יסוד בתחלה לכך נקרא זל"ז אח ואחר שנתפשט נקרא שכן כי אחר הקטרוג ירדה למטה ביסוד התחתון וע"ז אמר טוב שכן קרוב שהוא היסוד התחתון שהוא עתה מקרוב שבאו מחדש מאח שהוא יסוד עליון שהוא אח אליה לפי שנעשה עתה רחוק אחר הקטרוג כי היסוד התחתון היה רחוק שהוא מאימא ונתקרב והעליון שהיה קרוב נתרחק :

וידוע כי היסוד נקרא שד"י ולכן רחו"ק גימ' שדי גם קרו"ב עולה שדי פחות ו' להורות שאין זה מבחינת ו"ק הראשונים ונקרא היסוד שכ"ן עולה ש"ע משום שה"פ אל גימט' יוסף שמתקבלים אל היסוד ושם אל א' הרי ו"פ אל וכלם נעשו ב' אל מלאים הג' אל דחג"ת נעשים אל א' מלא והג"ג אל דנה"י נעשים אל א' מלא הרי שניהם מלאים אל"ף למ"ד אלף למד גי' ש"ע נהורין אשר שם וזהו ויהי יוסף שהוא היסוד יפה תואר ויפה מראה שנמשכי' אליו הדרת פנים כי לפי שמי שהוא סריס אין לו הדרת פנים לכך נק' היסוד שלה עולה שע"ו שהם ש"ע נהורין שבחג"ת ונה"י שהוא ו' והיסוד העליון נקרא אח שעולה ט' כי לעולם ט' הוא ביסוד כנז' אלא שבתחתון הוא ט' וכאן א"ח גימ' ט' וכנגדם בקליפה אמר הרחק משכן רע שהוא ע"ש כנגד הש"ע שבקדוש' ור"ע כ"ז אותיו' כ"א כלולה מי' הרי רע כי בקדושה טובים גנוז וכאן פיזור ולפי שהיסוד לעולם דבוק אל הנוק' לכך הזהיר עליו תחלה ואמר הרחק כי הוא קרוב וצריך להרחיק יסוד עליון תחלה ואמר בו הרחק כי קרוב הוא להרחיק יסוד החיצון מהנוק' דקדושה ובעמודא דאמצעיתא דקדושה הוא

רחוק

רחוק כדאמרן הכא אמר אל תתחבר לרשע כלומר אל ת"ת הבר וכנגד הנוק' דהוה שייך בה יאוש כי בשלמא דכר צריך להרחיק מהנוק' דקדושה כדי שלא תקבל הקדושה ממנו אבל נוק' עם נוק' מה צורך להרחיק לז"א הזהר שלא תפתה אותך בטענה זו כי חלק משמן חכה ואחריתה מרה וע"כ אל תתייא"ש כי בבוא הדכורא אלו אפשר שיתאחז גם הדכורא וזהו אל ת"ת יאו"ש אל הקדושה :

והנה שכן רע אמר כנגד היסוד כי נעולם הטפה לבטלה נקרא רע כענין ע"ר ר"ע בעיני ה' והטפה מהיסוד בקדושה נקרא טוב וכאן ההפך שהוא ר"ע גם ע"ר מלשון ערו ערו וערוה הוא לשון גילוי ובקדושה טובים גנוז. ושכן רע הם ב"פ ש"ך דינים של רחל ולאה ובקדושה ע"ש אלו ב' ש"ך נק' הוא שמ"ש ונוקבא תמ"ר וז"ש צדיק כתמר יפרח וכשנכנסים ביסוד אלו הב' ש"ך שהם תמ"ר לשון מרירות שהם דינים מתחבר עמהם א"ל שים ביסוד כדאמרן לעיל וממתיק התמר ואז נעשה אדנ"י מלא תרע"א כי אז נוטלתה הנוק' כי תמ"ר וא"ל גימ' תרע"א כי אפי' שהוא דינים והיה ראוי להיות התום דינים נמתקים ונעשים שער ודרך להיכנס בה התפלות . והש"ע הוא עמודא דאמצעיתא דקליפה שהוא הרע שהם כ"ז אתוון כדאמרן לעיל ושם ג' קוים העיקרים שהם חג"ת נהורות לזה הרע הוא של הקוים ולא של נה"י אלא עמודא דאמצעיתא כי אלו הם שורש הקוים. ורש"ע עולה גימ' תק"ע שהם מנצפ"ך כפולות שהם הג' שנותנין לה מז"א בהארה אותם דאימא שהם משלה הרי ב"פ מנצפ"ך ואלו מתגלות ביסוד אמא שהיא בת"ת שבו ונתקנית בנוק' וזהו תק"ע ובקליפה רש"ע כנגדם ובנוקבא פורענות פ"ו אלהים אחרים שבה שהם הג' שבה ור"ע הם כ"ז אתוון כדאמרן ונו"ת הם ג' אהי"ה דיודי"ן והה"ין והאלפי"ן שבה מתלבשת הג' ויוצאות מיסוד אמא שעולה תנ"ה בקדושה הם תנה את נשי ואת ילדי . ובטומאה תנה עון על עונם . תנו שכר לאובד . בקדושה שימני כחות"ם על לבך גי' תנ"ה כי משם נתגלו האורות כלם ובטומאה הם נו"ת וזהו פ"ו ר"ע נו"ת רמז אל כל מה שאמרנו :

ותגלן למקום מים הרעים . הנה כבר הודעתיך כי ד' קליפות הם נחש שרף ועקרב והד' צמאון אשר אין מים וזו בסוד גנות ישמעאל מים עכורים היוצאים מתוך מים זכים דאברהם והם סוד מים הזדונים שאמר דוד וז"ש למקום מים הרעים ולכן היה ישמעאל מת בצמא לולא כי נענה באשר הוא שם .

עשה תורתך קבע אמור מעט ועשה הרבה והוי מקבל את כל האדם בסבר פנים יפות. פי' תחזור לתורתך שהיא שכינה למעלה בסוד ד"ו פרצופים ואז תעשה קבע שלא יחזור להפרד ואמור אתה מעט כי אני מעטתי אותה צריך אני כדי להגדילה ולהרבותה וזהו ועשה הרבה והוי מקבל את כל האדם שהיא הקליפה שלא תקטרג בסבר פנים יפות ואפשר שהכוונה בזה אפילו שיבאו לו יסורין שיש בהם ביטול תורה אל תקוץ בהם אלא קבלם בסבר פנים יפות :

פרק ב רבי אומר איזהו דרך ישרה כו' כל שהיא תפארת לעושיה. הנה יעקב אבינו הוא רבינו הקדוש גופיה וז"ש כל שהוא תפארת לעושיה:

אף הוא ראה גולגולת אחת כו'. הנה מלת אף הוא ראה אין לו קשר אל הקודם אבל הסוד כי הנה הלל היה בו ניצוץ ממשה רבינו ע"ה ולכן היה בו ענוה כמו משה וגם היה חי כמו משה ק"ך שנה והנה אותו הגולגולת שראה הלל היה גולגולת של פרעה והלל היה מכיר אותו וכמו שמשה ראה אותה לפני מי ים סוף גם כאן ראה אותו הלל שהוא ניצוץ משה . וזו אף הוא ר"ל כי גם הוא ראה עתה מה שראה אז ולכ"א לה על דאטפת את ילדי בני ישראל במים אטפוך . ואח"כ אמר הלל וסוף מטיפיך יטופון כי כן יעשה הקב"ה לכל האומות המצירים אותך שהם מטיפיך שיפרע מהם :

אל תהי נוח לכעוס. ארז"ל הכועס אפילו שכינה אינה חשובה כנגדו ז"ש כי כבר ביארנו שיש ש"ך ניצוצות והם רמוזים בשם אדנ"י שאם תמנה אותיות דין דאדנ"י ה"פ יהיה כמנין ש"ך

שהם

שהם דינים וש"ך כמנין נער המורה דין והמיתוק של אלו ש"ך דינין הם הה' אלפין של ה"פ דין דאדני כי אדני הוא אותיות דין וה' כחסד להשלים שם אדנ"י הוא המיתוק ולכן בה"פ דין תוסיף ה' אלפין ואז יהיה דינים ממותקים כי אז הם כמנין נער"ה טובת מראה. והנה במלת שכינה רמוז דין בלתי מיתוק גם דין ממותק והוא כשתחלק מלת שכינה לשתים יהי' ש"ך ינ"ה כי הש"ך הוא דין גמור כנזכר וינ"ה הוא אדני אשר הוא דין ממותק עם האלף הנז'. והנה הכועס גורם שהשכינה פועלת הדין דהיינו ש"ך מהשכינה ומניח ינ"ה אדני שהוא הדין ממותק כנז' ולכן אמרו אל תהי נוח לכעוס:

ושוב יום א' לפני מיתתך. בזוהר אמרו כי ל' יום קודם המיתה מסתלק הצל מעל ראש האדם וחוזר שאל"כ לא היה לו חיות אפילו שעה אחת כי כצל ימינו עלי ארץ ולכך הרואה שמסתלק הצל מעל ראשו שהוא יום א' קודם ל' צריך לחזור בתשובה כי ודאי עתיד שימות בתוך ל' יום וזהו שוב יום א' שמסתלק הצל לפני מיתתך ומפני שאין כל אדם זוכה להיות יודע זה ולכ"א שצריך לעשות תשובה כל ימיו וזה על צד היותר טוב הוא לו:

פרק ג מאין באת ולאן אתה הולך. פי' מאין באת מכח דז"א הנק' אין ולאן אתה הולך אן הוא כתר דנוק' וחסר ממנה נקודה העשירית ולכן אן ולא אין:

סייג לחכמה שתיקה. דע כי יסוד דאבא נק' חכמה וגנוז תוך יסוד דאמא הנק' שדי ובמלואו גי' שתיקה והוא הסייג שלו ומשם ולמטה היא מתגלה והענין כי למעלה בהיותו תוך יסוד דאמא שיש שם קולות מים הרבים מחמת ריבוי אורות העומדים שם במקום צר והם משמיעים שם קולות זע"ז ובצאתם לחוץ ינוחו מקולם ושותקים נמצא כי השתיקה מורה על גילוי והשגת החכמה ונודע כי האורות המגולים אורם כפול מן הסתומים וז"ש מלה בסלע משתוקא בתרין:

פרק ד בן זומא אומר איזהו חכם כו'. דע כי באלו הד' דברים שאמר כאן בן זומא כוונתו הוא נגד ד' אותיות הוי"ה שיש בכן אלו ד' בחינות והוא בחי' חכם כנגד היו"ד כי החכמה היא בחי' יו"ד ובחינת גבור נגד ה' ראשונה דהיינו בינה בסוד אני בינה לי גבורה. ובחי' עשיר נגד ו' שהוא ת"ת הנקר' עשיר כנז' בזוהר כי תשא דף קפ"ו ע"ב על פסוק העשיר לא ירבה דא עמודא דאמצעיתא. ובחינת כבוד נגד ה' אחרונה הנק' כבוד"ו כבו"ד ו':

איזהו גבור הנה אע"פ שאמרו כי מבינה דינין מתערין אינו מן הבינה עצמה רק מהתבונה שהוא בנה"י דבינה והנה גבור דהיינו בינה עילאה ה' ראשונה היא נרמזת בתיבת הגבור ו[illegible] מנין ה' גבורות הבאי' לדעת הז"א מיסוד שלה ואינם מגולים כ"א למטה כי לא פעולתם למעלה כי אמא כובשתם ונותנם לז"א שהיא בחי' יולדה כי אמא היא הבריאה הוציאה הילד' כנודע וגם שם בז"א אין פעולות הג' נראים כ"כ כ"א ע"י דינא דמלכותא כי אין מצינו תיבת דין באותיות השם כ"א בשם אדני כי הוא סוד ש"ך דינים כנודע: הכובש את יצרו ג"כ נוכל לומר יצרו הוא היולדה אשר שם נתגלים בז"א שהיא יולדה שבו נכלל ג' שמות ע"ב ס"ג מ"ה ומהם נעשים ג' ע"ב שעולים גי' רי"ו וזהו ס"ת לר" איזהו" גבור" ורי"ו גי' גבורה ומה שמביא ראיה מפסוק טוב ארך אפים מגבור על ג' פנים מא"א לז"א ומז"א לז"א עצמו ומז"א לנוק' באופן זה טוב ארך אפים הוא א"א אשר כולו חסדים ורחמים גמורים ואין שום קליפה שם כי אין אלהים עמדי הפי' שם אלהים דקדושה לא יש ק"ו שום ד"ת. מגבור היינו ז"א בסוד איש מלחמה שהוא ז"א וז"ש ה' כגבור יצא וא"א הוא כובש הדין והג' בהסתלקות במצחו בעת רצון והוא כובש הדינין דמצח דז"א יולדה. ומז"א לז"א עצמו הוא כי הנה ז"א יש לו אותו תיקון של ארך אפים והוא נק' בן לאו"א וזה "טוב "ארך "אפים "מגבור ר"ת ב"ן ע"ה ויש לו ה"א מלך אבא וה"ג מלך אמא והם בחי' י' הויות גי' ס"ל והם רמוזים בס"ת ארך" אפים" מגבור" וזהו טו"ב לנהוג העולם בחלק החסדים הנק' טוב והם ממדת ארך אפים מגבור מלנהוג את העולם בגבורות ומז"א לנוק' כי בדעת יש אותן

ב' עטרין דחסדים וגבורות שעולים ה"ר כנ"ל והז"א שהוא בחי' רוח מושל ברוחו ר"ל שלוקח מה שנוגע לרוחו שהם ה"ח. מלוכד עיר לוקח לבנין גופא העטרין דגבורה שהוא בחי' ה"ג והם מנצפ"ך גי' עי"ר היינו נוק' וזהו ומושל ברוחו שהוא ז"א הנק' רוח והוא יותר טוב ממה שלוכד עי"ר היא נוק' כי עיר גי' פ"ר גבורות ברוחו מלוכד עיר הם זו"ן הנק' הוי' אלהים גי' שם יב"ק :

איזהו עשיר השמח בחלקו כו'. הנה הז"א בעל ו"ק ולכך נק' ו' וזהו השמח בחלקו חלק ו' שהוא תמידי כי לפעמים באים לו מוחין דנה"י דאמא וגם לוקח ה"ח וזהו השמח בחלקו ושמ"ח אותיות חמש דהיינו כי החסדים משמחים אותו גם שמח בחלקו כי הוא בעל ע' תיקונים והם רמוזים בע' ווי"ן דברכת כהנים ובע' ווי"ן דבג' הויות העולים בז"א והם בחי' מילוי יודין וזהו השמח בחלקו בחלק ו' ע' ווין הנז' בברכת כהנים ובויעבור נעשים לי"ג ואז הוא ג"כ עשיר שיש לו תוספת על חלקו וזהו "איזה "עשיר כו' ר"ת ע"א שהם הג' הויות פשוטות שכוונה בג' הויות דיודי"ן עולה רי"ו ולכן הפשוטות רמוזים בר"ת דהיינו ע"א והמלויים רמוזים בס"ת רי"ו וזה בא לו ע"י זיווג כמו בעמידה וזהו שנא' יגיע כפיך כי תאכל כי הזיווג נעשה ע"י התפלה בכוונה שנקראת אכילה וזו אשריך וטוב לך גי' כל שהוא היסוד ע"י החסדים ואז אשריך בעוה"ז שהיא נוק' לגבי דידי' עוה"ז וטוב לך יסוד דאמא שנק' עוה"ב והנה נודע כי זיווג זו"ן הוא גורם זיווג לאו"א ואז השפיעו בזו"ן וזהו ג"כ אשריך וטוב לך והז"א נותן לנוק' הה"ג שעולים ק"ל. וזהו יגיע כפיך כי תאכל ס"ת גי' ק"ל ר"ת ת"ן ר"ל ת"ן הק"ל שהם הה"ג ואז אשריך בעוה"ז ס"ת אדנ"י הנק' לגבי דידי' עוה"ב ועי"כ טוב לך כי החסדים ביסוד דאמא נק' טוב אך טוב וחסד אמא נק' ה"ג וזהו טוב לך לעוה"ב ס"ת ה"ג ואמא היא אהיה גי' אך וזהו אך טוב :

איזהו מכובד המכבד את הבריות שנא' כי מכבדי וגו'. הענין הנוק' נק' כבוד בסוד כבוד ו' מלא עולם ובסוד כבודה בת מלך ונודע שהיא נקר' חכמה תתאה דאדני וזהו איזהו מכובד ס"ת גי' י' והיא גי' ה"ה ותיבת המכבד את לרמוז כי היא נק' את שמקבלת מז"א שהוא שם מ"ה ך"ב אתוון מא' עד ת' וכל זה נרמז בתיב' המכבד את ה"מ הוא שם מ"ה נותן ך"ב אתוון לנוק' הנקר' ד' והם מא' עד ת' דהיינו א"ת וזה מקבל' מיסוד הנק' כל והוא דז"א הנק' אדם הרי המכבד את כל אדם וה"ת מדת כי גם לאה מכבד לז"א שהוא שם מ"ה דאלפין ומדת הם אותם הד' אלפין שיש בלאה כנודע :

אל תהי בז לכל אדם ואל תהי מפליג לכל דבר שאין לך אדם שאין לו שעה ואין לך דבר שאין לו מקום. פי' שכל בעלי קומה בכל אדם שכלם חסירי הדעת חוץ מי שזוכה לצל ודמות ואעפ"כ הזהר כך על כל בעלי חיים ואמר שלא תתגאה על שום בריה קלה או גרועה שבעולם לפי שאין לך אדם כו' ואפשר שיתעלה בנשמה חשובה יותר ממך וכן כל דבר שאין בו רוח חיים עתיד להתיישב במקומו ע"כ אל תפליגהו. עוד אופן אחר הנה לפעמים יהי' לאדם נשמה גדולה הערך ולאיזה סיבה אינה משיג כראוי לסיבת הדור או לסיבה אחרת ואולי מי שיבין יותר ממנו ירצה לבזותו לכן אמר אל תהי בז כו' ואע"פ שעתה אינו מבין שמא יבא זמן ושעה שיסיר ה' מעליו הקליפות הסותמים את שכלו וישיג יותר ממך גם שאם נודע לך שלא יותר ממך עכ"ז ראוי הוא לכבוד יותר ממך כי אולי יש לך נ' חלקים ניצוצי נשמה והוא אין לו עתה אלא חלק וניצוץ אחד וזה גרם לך שידעת יותר ממנו אבל בערך שאין לו אלא חלק אחד לבד שמא בגלגול אחר יתנו לו חלקים רבים כמוך או יותר לכן אל תבזהו ומ"ש אל תהי מפליג לכל דבר המשל כשאומר אדם אחד איזה פשט שהענין אמת ואמיתי אך אינו מתיישב באותו פסוק ובאותו מקום שהוא אומר אל תרחיקהו בשביל זה כיון שהענין הזה יהיה מתיישב במקום אחר ואין לך דבר שאין לו מקום :

ועל דרך הסוד כי השרוי בלא אשה שרוי בלא טובה והנה ז"א שהוא אדם נק' יום והמלכות שעה וז"ש אל תהי בז לכל אדם ואף על פי שעתה הוא בקטנות ואין לו מוחין דגדלות הוא בסיבה שאין לו

בת זוגו העוזרת הנק' שעה ואין לך אדם שאין לו שעה היום או מחר ואל תהי מפליג לכל דבר שהיא המלכות שאם איך מבין לפי שאין לה מקום שלא נתלבשו במלבושים שלמטה ממנה כדי שתוכל להבינה וכשתלבש באותה לבוש שהיא מקומה אז תבין :

רבי לויטס איש יבנה אומר מאד מאד הוי שפל רוח בפני כל אדם שתקות אנוש רמה. דע כי בז"א יש ב' בחינות שהם ישראל ויעקב ובכ"א מהם יש שם מ"ה אלפין גימט' מאד ולכ"א ב"פ מאד מאד א' הוא נגד שם מ"ה שבחלק הנקרא ישראל וא' מ"ה שבחלק התחתון הנק' יעקב והנה כל ההארה משם מ"ה דישראל מגיע אל שם מ"ה דיעקב וצריך יעקב להיות שפל רוח בפני כל אדם דהיינו ישראל כדי שאז ישפיע ויאיר בו שם מ"ה דז"א הנק' ישראל ומי שיש בו גאוה גורם ח"ו להיפך. ומ"ש שתקות אנוש רמה הענין הוא כי יעקב יוצא מהחזה דז"א ולמטה בפנים וכנגדו יוצא רחל מהאחוריים והוא בחי' אחוריים דאלהים פשוט גימ' ר' עם שם מ"ה שביעקב יהיה רמ"ה ויותר טוב שיהיה רמה בפתח ולפעמים נעשית מרה כשהעונות ח"ו הם גורמים :

שלשה כתרים הם וכו'. הנה כתר כהונה הוא כתר דאו"א הוי"ה אלהים וכתרים שלהם שם י"ה בהכאה יו"ד פ"ה בכל מיני מילוי יו"ד פ' ה"י יו"ד פ' ה"ה יו"ד פ' ה"א גי' כת"ר (כתר תורה) שוא בסוד הויה מלפ"ן מלפ"ך גי' כתר דז"א **מלכות תצמ"ץ** חילוף אהיה בא"ת ב"ש היא כתר דנוק' :

רבי אומר אל תסתכל בקנקן וכו'. הנה כתוב אומר **ונקה** לא **ינקה** ויש בו רמז שם הויה **ו"ה ק"ן י"ה ק"ן** והנה מפשוטן של דברי' משמע שאפילו לשבים אינו מוחל לכ"א שאל יסתכל אלא במה שיש בו דהיינו ר"ת וס"ת העולה הויה והוא המקבל שבים מטטרו"ן הוא ק"ן לקב"ה בימי החול בסוד הייבום לכ"א שאל יאמינו שח"ו שיש במט"ט שום יכולת ורשות אלא הכל הוא בכח הגימט' שיש בו בק"נק"ן הנז' שהוא שם מלפ"ן :

ועל כרחך אתה נולד. כבר ידעת כי המלאך הממונה על ההריון הוא גבריאל וכן כרח"ך גימטריא גבריא"ל עם ב' כוללים שהוא מלאך הנותן נשמתו והלוקחה הנזכר במדרש :

פרק ה עשרה דורות מאדם ועד נח וכו' כבר ביארנו בענין הגלגולים כי אדה"ר היה כולל כל הנשמות כלם וכשחטא נפגמו כלם ונאבדו וכשבא אדה"ר לתקנם תחלה יצא קין והבל בלי תיקון והק"ל שנה שישב במים עד צוארו שם היה מוליד שדין ורוחין וכולן היו נשמות קדושות ורמות אלא שהיו באים דרך קרי בלי נקבה והשידה היתה לוקחת אותם הטפות ומתעברת מהם ובונה להן גופין משדין ג"ז היה (קלת) [צריך] תיקון וכשבא והוליד את שת הוציאו מבורר ומתוקן אף שלא נתקן כהלכתו עד שבא משה שעליו נאמר כל שתה תחת רגליו שתיקן הז"א ונעשה משת משה לכך כל אותן הדורות היו מקולקלין לפי שהיה מתחילת הבירור ובזה יתורץ מה שהקשו רז"ל במה שמנה במסכת אבות עשרה דורות וכו' מניינא ל"ל ותירצו משל למלך שאבד מרגלית לכך צריך כברה אבל הקב"ה שיודע באיזה מקום הו' שהוא ל"ל כברה יקח המרגלית ויניח השאר ובמה שאמרנו יתורץ שכלם היו נשמות קדושות דהיו מלובשים בקליפות בחטא אדה"ר והיה צריך לבררם בירור אחר בירור עד שיתוקנו והיו כ"כ מקולקלים שלא היה להם ידים לנוס משא"כ עתה יש לנו אלו ב' בחינות א' שכבר נשברה הקליפה ויצאו רובם הב' שעמנו עוזרים רבים שכל הצדיקים שנתעלו וישבו בג"ע באים לסייעם וכ"א בא בענף שלו לפי שצריך להתברר למשל אם האדם היה כולו מבורר וישאר רגלו בטיט צריך לתקנו ולסייעו אבל בדורות ראשונים לא היו מתוקנים כ"א ראשי הדור בלבד שהם בחי' הנקודה פנימיו' והיו קדושים מאד לפי שהיו מעולים ביותר ולכן היו חיין זמן רב לפי שהיו ממקום גבוה אבל עתה שהולכים ומשתלשלים במדריגות תחתונים חייהן קצרים ביותר :

והנה ראשי הדור הם מאדם ועד נח לא היו מתוקנים כי היו מאותם שהוליד אדה"ר בק"ל שנה בלי נקבה כי הנה אדה'

חטא

חטא בע"ז וג"ע וש"ד ובזה הפגם נפגמו הבאין אחריו דור אנוש בע"ז דור המבול בג"ע ונח שהיה ראש הדור יצא מתוקן צדיק ונכנס בתיבה שהיא המלכות לתקן הפגם ההוא כי השחית כל בשר את דרכו על הארץ כנודע מן הגלגולים שכתבנו . אח"כ כשחזרו ובאו דור הפלגה חטאו בש"ד גם חזרו לקלקל בע"ז וז"ש הבה נבנה לנו עיר ומגדל כמו שיש בקדושה יסוד ומלכות יחד וכוונתם הי' לחזור ולבנות גופין מן ההיולים לנשמות ולהכניסם בקליפ' הראשונה ולזה עמד אברהם וכללם אח"כ כשיצא אברהם בבירור הנ' יצאו ממותקים כל הצורך לכן נולד בבבל ונפל באור כשדים כי משם הי' צריך תיקון ולכן כל גזע היוצא ממנו יצחק ויעקב וי"ב שבטים וע' נפש כלם היו מזוקקים ומבוררים קדושים משרתי עליון ולכ"א מאדם ועד נח . ומנח ועד אברהם שכל א' הוא בחי' בירור בפ"ע כנז' ובמה שאמרנו יובן המשל דרז"ל ויתורץ הקושיא למה נמצא המרגלית וחזרה ונאבדה כמה פעמים : **עשרה** דברים נבראו בע"ש בין השמשות . וי"א אף המזיקין טעם למה נבראו בע"ש ביה"ש לפי שאז דאה המטרוניתא שילאה מקושטת וקידש היום ונשארו בלי גופין שאם היו נבראין בגופין מקודם ביה"ש הויין מטשטשי עלמא . ואילו של אברהם אבינו דע כי איל גי' יה יהו"ה שפירושו יה בריאה הוי' יצי"ה ר"ל אמא סוכת שלום על ז"א וכן בריאה על יצירה בסוד העלאת שבת וא"א ע"ס אין ספק שהעלה אותיות אלו להדבק בפרסן בהעלאת איל אז כמו בע"ש בין השמשות : **בן** בג בג אומר הפוך בה והפוך בה דכלא בה וכו'. כבר נודע כי יש ה"ג וה"ח ונדבר מה"ג היורדים ביסוד דז"א מהדעת שלו ואז בירידתן הן הולכין דרך קו האמצעי שהם מקום שניהן וכשרוצין לעלות הן אזלין דרך הג' קווין כדי להמתיק כל חלק בספיר שלו כנודע ענין ירידות החו"ג וזהו בג ה"ג ומ"ש הפוך בה ר"ל כי נהפך עלייתן מסדר ירידתן כי בירידתן כלן ירדו דרך קו אמצעי משא"כ בעלייתן שכל א' עולה דרך קו הראוי לו. והפוך בה דע כי הה"ח נשארים ביסוד שלו וה"ג הן יורדין בגופא דנוקבא וז"ש והפוך בה כי הגבורות הן היפך החסדים הפוך בה בנוק' שנותן לה הגבורות ואח"כ יורדים ה"ג ביסוד שלה הנק' כל ז"ש דכלא בה. והנה יש כאן מקום שאלה למה נקט בב' אותיות ב"ג והסוד הוא מפני שבה"ח יש ב' בחי' שהן מכוסין ומגולין כי הב' העליונים הן מכוסים וז"ש בתחלה **ב'** ואח"כ **ג'** לרמוז אל הג' חסדים המגולים שיש הפרש גדול בין המכוסים אל המגולים ולכן נרמזו בב' אותיות ב"ג ר"ל שתים ושלשה כנ"ל ואגב אורחיה נקט ג"כ ב"ג גבורות : **בן** הא הא אומר וכו'. כאן מדבר בשם ב"ן דההין שלא יש בשמות להוציא אותיות שוות במילוי כ"א מלוי ה' שמוציא אות אחרת כמותה וז"ש בן הא ר"ל במלוי ההין :

פרק ו כך דרכה. דע שיש ב' מזלות נוצר ונקה וכל מזל יש בו ג' הוי"ה כמנין מזלא והנה פת הוא לחם גי' ג' הויות שהן י"ב אותיות וזה בחי' נוצר ומלח גי' ג' הויה והן י"ב שבנקה ומזווג א"ו הב' מזלות יבא לך מזון . ומים במשורה תשתה שהמים הן החסדים המתפשטים לאין תכלית אלא שבוצינא דקרדוניתא שהן ה"ג שבאמא נותן לה מדה וז"ש ומים על ידי מדה שהם הגבורות שנותנין בהן מדה תשתה : **והמלכות** בשלשים מעלות . הנה כבר ידעת כי כל עיקר מעלת השכינה בהיות בזיווג עם בעל ז"א והנה י' אותיות דמ"ה וי"ב דאדני הרי ך"ב והויה אדני פשוט ח' אותיות הרי ל' מעלות ממש שהמלכות עולה ומתעלית בהם :

ליקוטים מהרמ"ע ז"ל

סוד המילה

צריך לדעת כי מילה עולה אלהי"ם פשוט עם הכולל. ערלה גימט' אלהי"ם מלא ביודי"ן שהוא ש' וה' אותיות של אלהי"ם. נמצא שצריך המוהל לכוין כשרואה ערות קטן שרואה כח הדינין כולם כי אלהי"ם פשוט הוא מדה"ד הקשה לכן הוא במדת הגבורה ואלהים מלא כמנין ערל"ה עם האותיות ועתה יכוין שבא למתקם בהוי"ה ואדנ"י שעולה כמנין המיל"ה ע"ה גימט' אמ"ן לכן אקב"ו על המילה פי' אנו ממתיקין שם אלקים פשוט ומלא בהוי"ה אדנ"י שהוא בברכה. וכשעושה פריעה יכוין כי בהגלות העטרה הוא דמות יו"ד היא חותם הגוף הקטן דמות שד"י כי מקודם בהיותו מכוסה הוא ש"ד כילד ב' זרועותיו והראש הוא דמות **ש** בסוד ויבא אהרן את ידיו. והזרוע וחצי הגוף דמות **ד** שהוא ש"ד ובהגלות היו"ד עתה בפריעה הרי שד"י. גם דע כי מילה גימט' פ"ה ועם הכולל גי' אלקים לכן אנו מוצצין בפה לומר כי אנו מושכים בפה כח הדינין והקליפות ממדה"ד הקשה שהוא אלהי"ם כנ"ל. ולכן אנו מוצצין ג"כ ביין לפי שהיין הוא ג"כ גבורה והחלק עם הנ"ל מין במינו גבורה בגבורה וגמר להוציאו מרמ"ח איברים באופן כי צריך המוצץ לכוין כי האדם הוא בערך מדה"ד ויין אדום הוא ג"כ מדה"ד מצא מין את מינו וניעור לכן אנו זורקין היין בפה על המילה לומר כי אנו רוצין למתק הדין מבפנים כח הקליפות עם היין ונשאר ממותק שם שד"י עם הוי"ה ואדנ"י שבסוד המילה כשמברך כנ"ל ואחרי המוהל שיכוין. ועוד שמעתי מפי הרב זלה"ה שכשהמוהל התינוק לעולם לא יטמא בריתו יזכה להיות מורה הוראה בישראל. גם אני שמעתי כי כמו שיש לערלה ב' עורות עור הערלה ועור הפריעה כן יש בברית הלשון ב' חומות שפתים ושיניים וכמו שהשיניים קשה מהשפתים כן עור הערלה קשה מעור פריעה לכן מל ולא פרע כאילו לא מל. ותיקון ברית המעור הוא ברית הלשון להתוודות עמו. כי גם זה לעומת זה וכו':

סוד הצדקה

מפני שצריך ליתן צדקה ביום תעניתו כנודע. ובאשר האדם נותן פרוטה לעני יכוין במלת פרוט"ה פר"ט ו"ה פי' כל פרט הדינין ע"ב רי"ו וע"ה עולה פר"ט וצדקה מחבר ו' לה' וזה פרוטה פר"ט ו"ה מפני שמסתלק כח הדינין. וטוב לומר ג"כ פסוק זה כשנותן פרוטה לעני והיה מעשה הצדקה שלום. והי"ה יכוין בנותנו שהוא **י'**. **ה'** ה' אצבעות של [illegible] **ו'** היא הפרוטה. **ה'** האחרונה סוד שמקבל אז בכוונה זו והיה מעשה הצדקה שלום כי הוא מטיל שלום בפמליא של מעלה:

את אחי אנכי מבקש

שלומי אמוני ישראל, נדיבי עם אלקי אברהם. קחו נא את ברכתי הקטנה אשר הבאתי לפניכם היום, אשר אם כי הספר הזה מעט הכמות, אך הוא רב האיכות אשר יאצור בקרבו ארבעה ספרים יקרים ונשגבים נאדרים בקודש אשר להם דומיה תהלה המבוארים בהשער. ועתה אתם אלופים נכבדים הרי ישראל אליכם ינועם יוסף ארשת בקשתי. כאשר יש תחת ידי ספר כנפי יונה להרמ"ע מפאנו כל החמשה חלקים וגם ליקוטי כנפי יונה כתי"ק של הרב ר' שבתי מראשקוב ועוד ספרים יקרים ונכבדים אשר מעולם לא ראו אור הדפוס וכולם מרוצה אחד ניתנו כתי"ק הנ"ל. ויש תח"י ת"ל הסכמות מכמה רבנים אדירי גאוני ישראל להדפיסם ולהפילם בין מחנה העברים. ואין ידי משגת כעת, לזאת הנני מוכרח לקבץ פרענומעראנטין לקבל או"ב למען אוכל לבצע מגמתי ורצוני הטוב, ובפרט כי כבר עיני חוזה על ההדפסה עם כבוד הרב החסיד מוה' ר' אהרן וואלדען נ"י המפורסם בתבל בחבורו היקר שם הגדולים החדש, ואשר הואיל לאור עוד כמה ספרים רמי המעלה אי לזאת עתירתי ובקשתי יהי נא מטובכם להושיע לי ימין צדקכם ולפרוש עלי כנפי חסדכם. לתמכני בכסף קדימה איש איש כפי מסת נדבת ידו ולכתוב ידו לה' להיות פרענומעראנט על הספרים הקדושים אשר מעותד אנכי ברצות ה' להפילם ע"פ תבל, ויכולה היא מצוה זו שתרחם על שארית פליטת ישראל להרים קרנכם מעלה מעלה. וזכות המחברים יגן עלינו לשמרינו מכל אסון ופגע, ונזכה לביאת ינון בעגלא ובזמן קריב כנפשכם וכנפש עבדכם המצפה בכליון עינים לרחמי שמים, המוציא לאור **חיים** מהרא"ז איש **וויטעפסק**

